

Türkiye için tek ve gerçek çözüm DAHA FAZLA DEMOKRASİ DAHA FAZLA ÖZGÜRLÜK

● PKK bir devrimci harekettir.

Özgürlük hareketimiz ancak devrimci karakterini koruduğunda varlığını sürdürebilir; özgür ve demokratik yaşamı kurabilir. Özgürlük hareketimiz sadece seçime endeksli hareket değildir. Kuşkusuz seçimleri de, demokratik siyasal ortamı ve imkanları da Özgürlük hareketimiz değerlendirmektedir. Ama yeri geldiğinde sadece seçime endekslemeyen, seçim var diye fırsatları bir tarafa bırakan, fırsatları değerlendirmeyen yaklaşım da doğru bir yaklaşım değildir.

sayfa 2'de

2014'ü demokratik kurtuluş ve özgür yaşamı inşa yılı yapalım!

● Örgüt disiplini ve işleyişinde, yoldaşlık ilişkilerinde verimsizlik ve güvensizlikten dolayı yozlaşma yaşanmaktadır. Bu başarısızlık ve verimsizlikle

bağlantılıdır. İş ve üretim yapamamakla bağlantılıdır. Herkes yanında daha verimli, iş yapan, kendine yardımcı olan yoldaş görmek ister, bu doğaldır.

Bunun sonucunda çalışma tarzında ciddi yüzeyselliklerin olduğu açığa çıkmaktadır. Bir yayılma olmakla birlikte herkes bir tarafa gitmiş, yüzeyle bir şeylerle uğraşılıyor ancak derinlik yoktur. Örneğin, arkadaşlar toplanmakta, tartışmakta ve bazı işleri de yürütmektedir. Ancak hiçbir yerde demokratik ulusun, demokratik konfederalizmin sistemini model olarak uygulamamıştır. Pratiğe hiç yaklaşılmıyor, yüzeysel kalınıyor.

sayfa 10'de

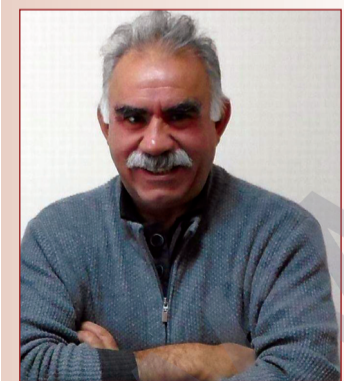
Önderlik gerçekliğini doğru kavrayalım ve uygulayalım Önder Apo'yu özgürlüğüne kavuşturalım

● Bıkıp usanmadan bir gerçeğin altını sürekli çizmemiz gerekiyor: Özünü demokratik ulus inşasının oluşturduğu bir pozitif eylemlilik döneminden geçiyoruz. Pozitif eylemlilik öncelikle kurucu nitelikteki çalışmayı, üretimi ve inşayı ifade eder; yıkmayı değil yapmayı akla getirir. Devrimci; barış, demokrasi ve özgürlük üzerin-

de yükselen yeni bir dünyayı inşa etme mücadelesinin öncü gücüdür. Bu gerçeği unutmak amaca bağlılıktan uzaklaşmaya götürür.

sayfa 21'de

Kültürel soykırım kısılcığında Kürtleri savunmak

KÜRT SORUNU VE DEMOKRATİK ULUS ÇÖZÜMÜ

Abdullah Öcalan

● Türkiye'nin sisteminin zayıf halkası olduğu rahatlıkla söylenebilir. Sistemden kopması ihtimali zayıf bir olasılık değildir. Kopma iki eksende gelişebilir: Birinci eksen, eğer aldatmaca değilse, İran, Suriye, hatta Rusya ve diğer BRIC ülkeleriyle (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin) geliştirmek istediği, eksen kayması olarak da yorumlanan ve küresel güç olmaya kadar varacak kuvvetli bir bölgesel güç olma, böylelikle İsrail, ABD, İngiltere ve AB hegemonyasına karşı çıkma yoludur. İm-

kansız olmasa da, mevcut Türkiye Cumhuriyeti'nin öz varlığı ve somut dengeleri itibarıyla bu yol çok zor geçilebilecek bir yoldur. İkinci kopma eksenine giriş, Cumhuriyet'in Ulusal Kurtuluş Savaşı'ndaki ittifaklarının demokratik ulus temelinde güncelleşmesiyle mümkündür. Kapitalist moderniteden kopmayla sonuçlanabilecek bu yolda, ulusal ve bölgesel düzeyde yaşanan temel sorunlar ancak demokratik modernite ile köklü çözüm şansına kavuşabilir.

sayfa 18'de

Paris katliamını açığa çıkarmak bizi Kürt sorununu çözmeye götürecektir

● Şimdi buradan şu soruyu sorup, cevap aramak gerekiyor: Niye katliam Paris'te yapıldı? Bizim için önemli bir soru. Bu sorunun aydınlatıcı cevabı, komplonun neden Yunanistan'da olduğunun da cevabı olacaktır. Yunanistan'la bitirilmeye çalışılmasındaki ısrar ile Paris'te yapılan komplonun benzer yönleri vardır. Bir tesadüf saymamak gerekir.

Daha önceden planlanmış ve

beklediler. Bunun da anlamı var. Demek ki Fransa ile Türkiye arasındaki ilişkilerin düzeltilmesi hedefi var. Tıpkı Yunan-Türk ilişkilerinin düzeltilmesinde olduğu gibi, Fransa-Türkiye ilişkilerini düzeltme arayışları temelli olduğu güçlü bir ihtimaldir. ABD ve NATO planı olabilir. Nitekim NATO'da ve AB'de Türkiye'nin daraltılmasında, sınırlandırılmasında Fransa önemli rol oynayan bir

devlet konumundaydı. Şimdi bu katliam üzerinden, Türk-Fransız ilişkileri düzeltilmeye çalışılıyor.

sayfa 21'de

SERXWEBÛN 33. yaşında

Türkiye için tek ve gerçek çözüm

DAHA FAZLA DEMOKRASİ DAHA FAZLA ÖZGÜRLÜK

ABD Sovyetlerin dağılmasından sonra Ortadoğu'ya yeni bir düzen vermek istedi. Batı Avrupa'da, Balkanlar'da, Kafkasya'da, Orta Asya'da siyasi gücünü, askeri gücünü kullanarak kendi etkisinde olan alanları genişletmişti. Benzer bir hamleyi de Ortadoğu'da yapmak istiyordu. İran-İrak Savaşı'ndan sonra Saddam'ın Kuveyt'e yönelmesiyle birlikte ABD bu askeri hareketi kendisine gerekçe yaparak Ortadoğu'ya bir plan çerçevesinde müdahale etmeye başladı. I. Körfez Savaşı dediğimiz 1991 yılında Saddam'ın kolu kanadı kırıldı. Böylelikle kendisi dışında herhangi bir gücün bölgede etkin olmasına izin vermeyeceğini ortaya koydu. 2001 İkiz Kule saldırısından sonra bu müdahalesini daha da genişletti. İlk önce Afganistan'a, daha sonra Irak'a yöneldi. Irak'ta Saddam Hüseyin'i devirdi. Burada kendisine bağlı bir iktidar yaratma politikasına yöneldi. Irak'ın kuzeyindeki Güney Kürdistan'ı da kendi kontrolüne aldı. Irak üzerinden bütün Ortadoğu'yu istediği yönde değiştirme ve kontrol etmeyi düşünüyordu.

ABD 1998'de Önder Apo'ya yönelik uluslararası kompoyu da Ortadoğu'da yürüteceği politikaları daha rahat yürütmek için gerçekleştirdi. Hem Türkiye'yi Ortadoğu'da kullanmak hem de kendisine bağlı işbirlikçi Kürtleri etkin kılıp onlara dayanarak Ortadoğu'da etkinliğini artırmayı hesaplıyordu. 2003'te Irak'a müdahalesinden sonra ABD'nin Irak'a kısa sürede tümünden hakim olacağı, bu hakimiyetini bütün Ortadoğu'da yaygınlaştırıp Ortadoğu'yu dizayn edeceği, çekidüzen vereceği biçiminde hesap yapanlar vardı. Ama kısa sürede görüldü ki ABD ne Irak'ta ne Afganistan'da ne de Ortadoğu'nun diğer alanlarında kendi hakimiyetini kurabilmekte, hegemonyasını sağlamaktadır. Her yerde kendisine karşı bir direniş gelişmektedir. Bu açıdan ABD yeniden işbirlikçilerle ve bölgedeki kimi güçlerle birlikte, onlara dayanarak politikasını yürütme kararına yöneldi. Sadece kendi öngördüklerini yapabilmeyi mümkün olmadığını, geleneksel güçlerin bir kısmına dayanmadan da bölgede varlığını sürdüremeyeceğini gördü. Irak'ta böyle bir iktidar bloğu yaratarak çekilme kararı aldı. Doğrudan müdahalelerin daha olumsuz sonuçlar yaratacağını yaşayarak anladı. Doğrudan müdahaleler hem olumsuz sonuçlar doğuruyor hem de ekonomik, siyasi ve sosyal olarak kendisine ağır faturaları çıkıyordu.

Bölgeden çekilip bölgeyi kontrol etme politikasını yeni işbirlikçilerle yürütmek istediği bir dönemde Arap Baharı denen halk hareketleri tarih sahnesine çıktı. Gerçekten de halk, yüzyıllarca üzerinde egemenlik kuran despot rejimlere karşı tepkiliydi. Yine iki yüzyıldır kapitalist modernitenin Ortadoğu'ya girmesiyle birlikte halklara görülmedik zarar veren, güçten düşüren dış güçlere ve onunla birlikte içindeki işbirlikçi baskıcı güçlere karşı da tepkisini ortaya koyuyordu. Bu durum bilinen isyan hareketleri biçiminde gelişti. ABD ve müttefikleri bu süreci bölgedeki

kimi işbirlikçilere dayanarak yeni bir Ortadoğu düzeni kurmaya vesile yapmak istediler. Özellikle de kendisine bağlı, işbirlikçi olabilecek islami çevreleri yanına alarak toplumsal meşruiyeti yenileyip onlar üzerinden Ortadoğu'da egemenliğini sürdürmeyi hedefledi. Bu nedenle Tunus ve Mısır'daki halk hareketlerini destekleyerek, yönlendirerek, buralarda yeni iktidarlar üzerinde etkili olmak istedi. Yine Libya üzerine giderek bugüne kadar kendisine sorun çıkaran Libya'yı saf dışı bırakıp kendisine bağlı bir iktidar bloku ortaya çıkarmak istedi. Suriye'de de mu-

sağlayarak zayıf düşürmeye yöneldi. Yani böl-parçala-yönet politikasını yeniden devreye koydu. Mısır'da darbecilere destek vererek kendine yakın bir iktidar ortaya çıkardı. Kuşkusuz darbeyle gelen iktidarın tabanı ve toplumsal meşruiyeti zayıf olacağından zorunlu olarak ABD'nin istekleri doğrultusunda hareket edecektir.

ABD, Suriye'deki muhalif hareketlerin de kendi politikalarını pratikleştirecek gücü olmadığını gördü. Kendisinin bel bağladığı güçler zayıflarken, kendisine sorun çıkaracak güçlerin daha etkili hale

güçleri yıpratıp zayıflatarak kendi çizgisine çekme politikası izler. ABD, Batılı güçler bunu sürekli denerler. Böl-parçala-çatıştır-yönet politikası 200-300 yıldır kapitalist modernist güçlerin Ortadoğu'da izlediği politikadır.

Bugün Ortadoğu için en büyük tehlike kapsamlı bir mezhep çatışmasının yaratılmasıdır. Mezhep çatışması yaratarak Ortadoğu'yu tümünden güçten düşürme politikasının arkasında da bu uluslararası güçlerin olma olasılığı yüksektir. İster sünniler, ister şiiiler açısından olsun bu kadar akılsızca birbirlerini yıpratma, bir-

durum mezhep savaşlarıdır. Mezhep savaşları yürütenler, tarafları kim olursa olsun dış güçlerin ajanı ve bölge halklarının düşmanıdır. Bu nedenle demokrasi güçlerinin harekete geçip yandan mezhep savaşını teşhir ederken, diğer yandan da böylesi mezhep savaşları altında ezilmemek için kendilerini örgütlü kılarak güçlendirmeli ve tedbirlerini almalıdırlar.

Irak'ta sünnileri dışlamak büyük bir hatadır

Dikkat edilirse Irak'ta da mezhep savaşları derinleştirilmektedir. Bu yönüyle gerçekten El Kaide bir provokasyon gücü olarak hareket etmektedir. Önder Apo daha on yıl önce El Kaide'nin bir provokasyon gücü olarak bölgede emperyalizmin müdahalelerine ortam yaratacağını söylemiştir. Şu andaki pratiğine bakıldığında Önder Apo'nun bu değerlendirmeleri doğrulanmaktadır. Bu anlamda El Kaide bölgede mezhep savaşları çıkararak Ortadoğu halklarını güçsüzleştiren bir aktör haline gelmiştir. Suriye'de tam bir mezhep savaşı ortaya çıkmıştır. Bu mezhep savaşını Lübnan'a taşımışlardır. Şimdi Irak'ta yürütüyorlar. Kuşkusuz bundan sadece El Kaide sorumlu değildir. Çünkü bir taraf doğru politika izlerse mezhep savaşlarının önüne geçebilir. Ama şu anda her yerde mezhep savaşı gündemdedir. Herkes kendi mezhebindeki insanları yanında tutmak için bu savaşa balıklama dalmaktadır.

Irak'ta mezhep savaşının şiddetleneyeceği görülüyor. Her ne kadar Irak Maliki hükümeti "ben üzerine yürüyeceğim, ezeyeceğim" derken aynı zamanda İran'ın ve ABD'nin desteğini alıyorsa da, bunun sonuç vermesi düşünülemez. Irak da Maliki hükümeti de ciddi bir yanlış politika izlemektedirler. Irak'ta sünnilerin dışlanması, sistem içine çekilmemesi, iktidar bloğunun bir parçası haline getirilmemesi sürekli bir savaş demektir. Saddam yıkılıncaya kadar Irak'ta Emevilerden bu yana esas olarak sünniler iktidar gücü olmuştur. Yüzlerce yıl böyle bir iktidar gücü olan bir gücün dışlanması savaşı süreklileştirecek bir durumdur. Irak'taki sünniler mutlaka direnirler. Çevresinde sünni bir kuşak vardır. Şiiilerin arkasında İran olsa bile, sünnilerin arkasında da Suudi Arabistan, Ürdün, Kuveyt vb devletler var. Bütün bunlar dikkate alındığında Irak'taki mevcut politikanın çok sert savaflara sahne olacağı açıktır. Zaten her gün, her yerde bombalar patlayarak onlarca insan ölmektedir. Bu bile Irak'taki savaş potansiyelinin, mezhep savaşlarının bir çıkmaz olduğunu, bir kaos olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Kuşkusuz bütün bu çatışmalara son verecek olan demokratikleşme projesidir. İster Irak'ta, ister Suriye'de, isterse başka yerlerde olsun topluma dayalı demokratikleşme projeleri dışında bu tür sorunların üstesinden gelmek mümkün

halifleri destekleyerek Baas rejimini devirip orada da kendine bağlı bir iktidar ortaya çıkarmayı hedefledi.

Mezhepler arası savaş Ortadoğu için tam bir yıkım anlamına gelir

Ancak bu hesapları da tutmadı. Ortadoğu'nun, dünyanın diğer bölgelerindeki gibi askeri, siyasi ve ekonomik gücünü kullanarak hakim olacağı bir bölge olmadığı bir daha anlaşıldı. İşbirlikçi islama dayanmak isterken, Mısır'da olduğu gibi İhvan-ı Müslim ABD'nin bölgedeki ayağı olma yerine, ABD'nin politikalarına zorluk çıkaran bir pozisyon aldı. Özellikle de Türkiye'den aldığı destekle ABD'nin politikalarına açıkça karşı çıkmaya da bu politikaları engelleyici bir duruş içinde oldu. Türkiye de Mısır ve başka güçlere dayanarak bölgede etkinliğini geliştirme politikaları yürütmeye başladı. Mısır ve Türkiye bu politikalarıyla ABD ile çelişince, ABD işbirlikçi islama dayalı politikalarında değişiklik yaptı. ABD şunu anladı ki öyle hemen bir işbirlikçi islam yaratıp bu işbirlikçi islama dayanarak Ortadoğu'da hakim olamaz. Bu açıdan işbirlikçi karakter kazandırmak için islami hareketler üzerinde daha fazla uğraşması gerektiği kararına vardı. Nitekim birbirine düşürme, birbiriyle savaşmasını

geldiğini görerek Suriye'de de Esad rejimiyle bu güçleri çatıştırıp birbirlerini zayıflatma politikası izledi. Bunda da önemli düzeyde başarılı oldu. Yine çeşitli biçimlerde El Kaide gibi güçleri Rojava devrimci güçlerinin üzerine sürerek hem bu güçleri zayıflatmak hem de Kürtleri kendi politikasına çekme biçiminde bir yaklaşım içinde oldu. Şimdi de islami cephe adı verilen belirli kesimleri teşvik ederek El Kadie'ye bağlı güçleri ilerletme politikası izlemektedir. Suriye'de bu birbirlerini bitiren, birbirleriyle savaştıran güçlerin eninde sonunda kendi politikasına boyun eğeceğini, böylece kendi politikasını pratikleştireceğini düşünmektedir. Şu anda ABD'nin bölgede izlediği politika budur. Özcesi; çeşitli güçleri birbiriyle çarpıştırıp zayıflattıktan sonra da kendine işbirlikçilik yapacak iktidar bloklarını etkili kılacaktır. Bir taraftan radikal islami güçlere karşıymış gibi bir yaklaşım içinde olurken, diğer taraftan da çeşitli biçimlerde istihbarat gücünü ve imkanlarını kullanarak bu güçleri birbirine karşı kışkırtıp savaştırmaktadır. Hem El Kaide'yi hem de başka siyasi güçleri kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaktadır. Bu yönüyle ABD'nin bölge politikalarının yakından takip edilmesi gerekir. Başka güçleri kullanarak gelecekte kendisine tehlikeli olan güçleri yıpratmaya çalışırken, bazen de karşı olduğu güçleri kullanarak başka

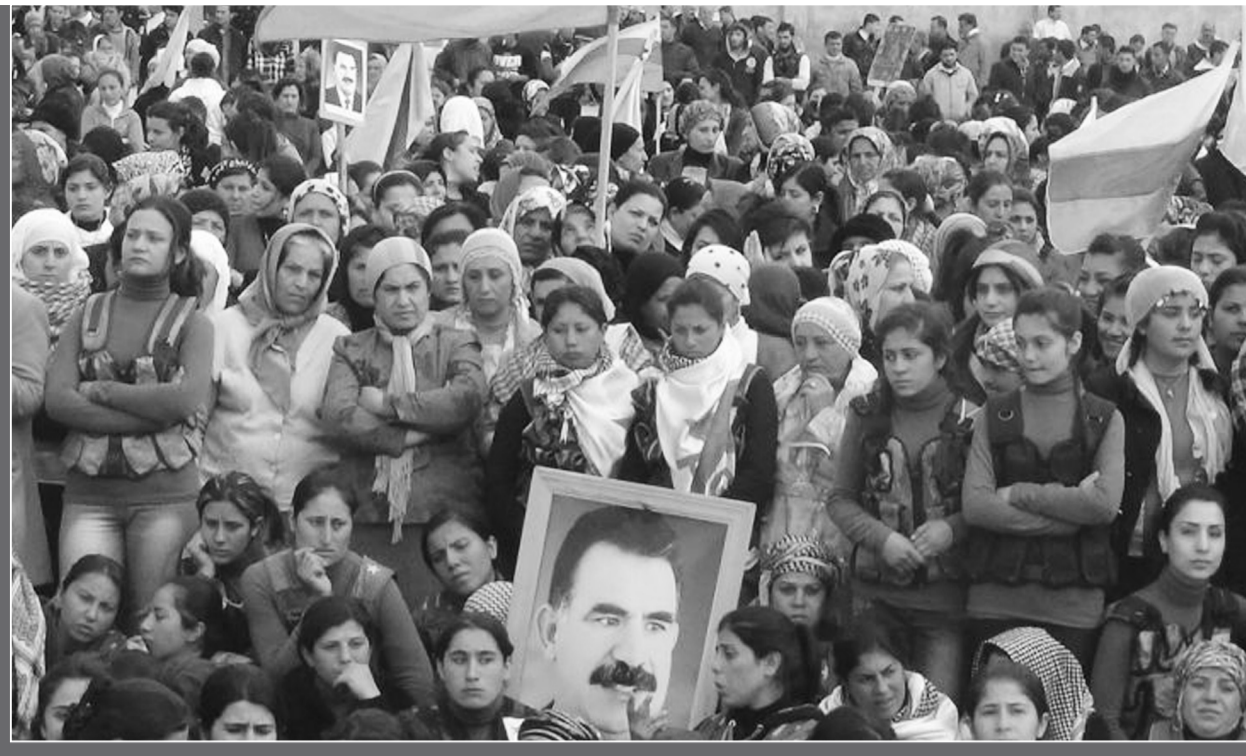
birlerine savaş açan bir politika yürütülmesinin mantığı yoktur. Bu açıdan yaşanan mezhep çatışmalarında dış güçlerin elinin olduğunu da düşünmek gerekir.

Demokrasi güçleri mezhepler arası savaşa şiddetle karşı çıkmalıdır. Mezhepler arası savaş Ortadoğu için tam bir yıkım anlamına gelir. Bölgeye yüzlerce atom bombası atmak kadar yıkıcı olabilir. En kötüsü de, mezhep savaşları yoluyla toplumların birbirleriyle savaşması demokrasi ve özgürlük güçlerinin bozulmasına neden olacaktır. Böyle bir ortamda özgürlükçü demokrasi güçlerinin gelişmeyeceğini, toplumların tamamen mezhep savaşları peşinde koşularak yıpratılacağı açıktır. Bu yönüyle mezhep savaşları aynı zamanda demokrasi ve özgürlüğe karşı savaflardır. Demokrasi ve özgürlükçü güçleri tasfiye etme savaşlarıdır. Mezhep savaşlarını, bu mezhep çatışması ortamında demokrasi ve özgürlük güçlerini ezme stratejisi olarak görmek gerekir. Bu yönüyle bölgenin gerici güçleri hem demokrasi güçlerini ezerek kendi iktidarlarını sürdürecekleri için mezhep savaşlarını kendi çıkarlarına uygun göreceklere hem de dış güçler mezhep savaşlarını destekleyerek, tahrik ederek, teşvik ederek her iki tarafı da, herkesi de kendine muhtaç edecek bir duruma getirecektir. Bu bakımdan Ortadoğu'da daha çok ideolojik politik mücadele edilerek önüne geçilmesi gereken

lumun huzurlu, ahlaklı, demokratik ilişkiler çerçevesinde yaşaması için islamdan söz etmedikleri, islamı tamamen bir iktidar aracı, sömürü ve soygun aracı olarak kullandıkları netleşmiştir. Bu da önemli bir gelişmedir. Ortadoğu'daki sorunların temelinde yatan en temel nedenlerden biri de islamın iktidarcılığa ve devleti ele geçirmeye alet edilerek halklar üzerinde sömürü ve baskının sürdürülmesi gerçeğidir. Ortadoğu halklarının inancı, toplumsal değerleri, tarihten getirdiği güzel değerleri ve bir toplumsal ahlak kültürü ve en temel moral değeri güç kaynağı olan islamın kötüye kullanılması şimdiye kadar halklara dış güçlerin ve hiçbir düşmanın veremediği kadar zarar vermiştir. Bu yönüyle bu iktidarcı devletçi islamın ve onu kullananların teşhir olması, islam anlayışının gerçek rayına oturması, doğru anlaşılması açısından çok çok önemlidir. İslamın toplumsal işlevinin özüne uygun biçimde yerine getirilebilmesi açısından iktidarcı islamın teşhir olması önemli bir gelişmedir. Sadece Türkiye açısından değil, Ortadoğu açısından islamın devletçiliğe ve iktidara alet edilmeden, toplumun bir ahlakı, kültürel ve toplumsal değer olması, toplumu zayıflatan değil de toplumu güçlendiren bir inanç biçiminde yaşamını sürdürmesi Ortadoğu halkları açısından çok önemli sonuçlar ortaya çıkaracaktır. Bu yönüyle de birinin islamı kullanarak nasıl bir yolsuzluk ve talan rejimi kurduğunu, diğerinin islamı kullanarak nasıl iktidarı ve devleti ele geçirip halklar üzerinde yeni bir hegemonya kurmak istediğinin ortaya çıkması Türkiye açısından siyasetin doğru temelde yapılması için önemli bir gelişmedir. Bu önemli gelişme de halkların mücadelesi sonucu ortaya çıkmıştır. Halkların özgürlük ve demokrasi mücadelesi olmasaydı bu iki güç arasındaki kavga da, o çatlaklık da ortaya çıkmazdı. Bu açıdan kavgayı, çatlaklığı ortaya çıkaranın da bu halkın mücadelesi olduğunu görmek gerekiyor.

İktidar savaşı büyüyerek sürecektir

AKP 12 yıllık iktidarı döneminde başta Kürtler olmak üzere Türkiye halkına kan kusturmuştur. Halkı soyup soğana çevirmiştir. Toplumun bütün imkanlarını yandaşlarına peşkeş çekmiştir. Ama bunu Fethullahçılarla birlikte yapmıştır. Onlarla birlikte Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmek istemiştir. Binlerce siyasetçiyi birlikte içeri atmışlardır. 2011 ve 2012'de sürdürülen imha savaşını birlikte yürütmüşlerdir. Bu gerçeğin hiçbir biçimde göz ardı edilmemesi gerekir. Kuşkusuz Fethullahçılar paralel devlettir. Bu paralel devlet de Kürt sorununun çözümünü istememektedir. AKP, Kürt sorununun çözümsüzlüğü üzerinden iktidarını bugüne kadar getirirken, paralel devlet kendi varlığını Kürt özgürlük hareketinin tasfiyesi üzerine kurmuştur. Yine bu paralel devleti dış güçler, lobiler kullanmaktadır. Kürt sorununun çözümünü istemeyen güçler tarafından kullanılmaktadır. Bazı lobiler ve devletler Kürt sorununu çözümsüz bırakarak, Türkiye'deki çatışmayı süreklileştirip Türkiye üzerinde politikalarını sürdürmek istemektedir. İşte bu politikanın sürmesinin Türkiye'deki dayanaklarından biri de Fethullahçılardır, paralel devlettir. Bu açıdan bu süreçte AKP'nin 12 yıllık baskıcı, sömürücü politikası teşhir edilirken paralel devletin de ne kadar halk düşmanı, Kürt düşmanı olduğunu, dış güçlerin aleti olarak Türkiye ve Kürdistan'da demokratikleşmenin önündeki en temel engellerden biri olduğunu ortaya koymak, teşhir etmek de çok çok önemlidir. Ancak paralel devleti eleştirirken

yine de esas sorumlunun AKP olduğunu vurgulamak önemlidir. Çünkü paralel devletin merkezinde olan Fethullahçılar da AKP'nin benimsediği politikalar üzerinden söz konusu örgütlenmelerini ve uygulamalarını gerçekleştirmişlerdir.

İktidar savaşının süreceği anlaşılmalıdır. AKP her ne kadar Fethullahçıların dış destekli hamlesine karşı dirense de Kürt sorununun çözümü ve Türkiye'nin demokratikleşmesi konusunda hamle yapmadığı takdirde iktidarını sürdürmesi mümkün değildir. Zaten yolsuzluğa bu düzeyde bulaşan bir iktidarın meşruiyetini koruyup ayakta kalması da zordur. Çünkü toplumların en fazla tepki duyacağı konu yolsuzluktur. Şu anda da Kürt sorununun çözümü ve Türkiye'nin demokratikleşmesinden çok, eski iktidar bloklarının bir kısmına dayanarak varlığını sürdürmeye çalışmaktadır. Yine bölgedeki bazı gerici güçlere dayanarak varlığını sürdürmeye çalışmaktadır. Bu açıdan AKP bu politikasını sürdürdüğü takdirde parçalanması, dağılması söz konusudur. Bu politikayla AKP'nin ayakta durması mümkün değildir. Fethullahçılar belki dış güçlere ve Türkiye içindeki bazı klasik iktidar bloklarının bir kesimine dayanarak kendini bir süre daha ayakta tutabilir. Ancak Fethullahçılar açısından da baş aşağı gidüş başlamıştır. AKP'yi yolsuzlukla sıkıştırarak kendisini kurtarması zordur. Çünkü yolsuzlukları da birlikte yapmışlardır. Fethullahçıların CHP ile ilişkilerini 'birbirine dayanarak ayakta kalmaya çalışanların durumu' olarak görmek gerekir. Ama Kürtlerin ve Türkiye halkının bu politikayı da kabul etmeyeceği açıktır. CHP de demokratik bir güç değildir. O da kendi hegemonyasını kurmak isteyecektir. Hatta çok basit rant peşinde koşan bir parti konumundadır. Belki AKP ve Fethullahçılar kadar bile kendisini etkili kılamayacak, bir dönem dış güçlerin ve egemen güçlerin kullandığı ve kendi yandaşlarına rant dağıtan bir parti olmaktan öteye gidemeyecektir.

Tüm bu gerçekler Türkiye'de de demokrasi güçlerinin mücadele ederse Türkiye'nin geleceğinde rol oynayabileceğini göstermektedir. Eğer doğru politika geliştirip ittifaklarını da iyi kurup zemini ve koşulları iyi değerlendirirlerse Türkiye'nin demokratikleşmesini sağlayacak bir aktör haline gelebilirler. Çünkü Türkiye'nin demokratikleşmesi dışında başka bir seçeneğin istikrar getirmesi mümkün değildir. Türkiye'nin demokratikleşmesini hedeflemeyen her politika bundan sonra kaos demektir. Türkiye halklarının demokrasi birikimini küçümsemek gerekir. Zaten Kürt özgürlük hareketinin mücadelesi Türkiye'nin demokrasi birikimini daha da kapsamlılaştırmış, derinleştirmiş ve güçlendirmiştir. Eksik olan tek şey, doğru politika

ve bunun ittifaklarının yaratılmasıdır. Şimdiye kadar uluslararası güçler ve Türkiye'deki hegemon güçler birçok yol ve yöntemle Türkiye demokrasi güçlerini parçalayıp bir araya gelmesini engellerek iktidarlarını ve hegemonyalarını sürdürüyorlardı. Çünkü Türkiye demokrasi güçleri birleştiğinde bunun karşısında direnemeyeceklerini çok iyi biliyorlardı. Bu açıdan sürekli Türkiye demokrasi güçlerinin birleşmemesi için büyük çaba göstermişlerdir. Psikolojik savaşlarını bunun üzerine kurmuşlardır. Özellikle Kürtlerin mücadelesiyle Türkiye'nin demokrasi güçlerinin birleşmemesi için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardır. Bugüne kadar da bu konuda başarılı olmuşlardır. Ancak gelinen aşamada hegemon güçler o kadar teşhir olmuşlardır ki, halkın özgürlük ve demokrasi özlemi o kadar yükselmiştir ki, bu gerçeklik demokrasi güçlerinin birleşmesini zorunlu hale getirmiş bulunmaktadır. Önder Apo ve Kürt özgürlük hareketi bu gerçeği bilerek her zaman Kürt özgürlük hareketiyle Türkiye demokrasi güçlerinin mücadele birliğini çok önemsemiştir. Bu şimdiye kadar sabote edilmiştir. Ancak geliştirilen mücadele ve sabırla yürütülen politikalar sonucu bugün Türkiye'de alternatif olabilecek bir hareket yaratılmıştır. Eğer bu hareket Türkiye ve Kürdistan gerçeğini görür ve kendini daraltmazsa Türkiye'de halkların zamanı gelmiştir. Demokrasi güçlerinin Türkiye siyasetinde belirleyici olan bir zamana girilmiştir.

Türkiye'de hukuka güven kalmamıştır

Önder Apo, Ortadoğu ve bölge ülkelerinin gerçeğini görerek sadece Türkiye'de değil, Suriye'de de, Irak'ta da HDP gibi Suriye ve Irak'ın geneliyle ilgili politika üreten çalışmaların önemini vurgulamıştır. Mezhep savaşlarına, iktidar çatışmalarına, hegemonyacı zihniyetlere karşı durmanın, bunları etkisiz kılmamanın yolu kesinlikle bölgedeki tüm demokrasi güçleriyle, demokrasiden yana olan güçlerle ortak hareket etmektir. Zaten sadece Kürtlerin kendini kurtarması mümkün değildir. Bölge tümünden demokratikleşmeden, Kürtlerin özgür ve demokratik yaşamlarını Güney dahil hiçbir yerde güvenceye almaları mümkün değildir. Bu açıdan Kürtler özgür ve demokratik yaşamlarını Ortadoğu'nun demokratikleştirilmesi stratejisinde görmediler. Bunun yolu da Türkiye'de, Irak'ta, Suriye'de bütün Türkiye'yi, Suriye'yi, Irak'ı özgürleştirip demokratikleştirecek uzun vadeli ve çözümleyici politikalara ihtiyaç vardır. Diğer politikaların hepsi kısır döngüdür, çıkmazdır. Kaosu sürdürmekten, halkları birbirine düşürmekten, halkların güç kaybetmesinden başka

anlama gelmeyecektir. Zaten dış güçler de böyle bir ortamdan yararlanarak bölgedeki etkinliklerini, hegemonyalarını, işbirlikçi iktidarlar üzerinden sürdürme imkanı bulacaktır. Bu açıdan Türkiye'deki durumun net ortaya koyduğu gibi, bölge halklarıyla ortaklaşan demokrasi hareketleri ve mücadele birlikleri ortaya çıkarmak bütün sorunların esas çözüm reçetesidir. Bunun dışındaki yaklaşımlarla başta Kürt sorunu olmak üzere bölge sorunlarının çözülemeyeceği açıktır. Bunun dışındaki politikalarda ısrar, çözümsüzlüğün sürmesindeki ısrardır.

Türkiye'deki kimi milliyetçi çevreler Kürt ve Kürdistan adına Türkiye geneliyle ilgili politikalar üretmeye karşı çıkmaktadırlar. HDP gibi Türkiye'nin genel demokratikleşmesini hedefleyen partileri Kürt ve Kürdistan gerçeğinden taviz vermek olarak ele almaktadırlar. Sanki Türkiye'deki demokrasi güçleriyle ortak hareket edip Türkiye demokratikleşirse Kürtler zarar görmüş gibi yaklaşım içindedirler. Daha doğrusu Önder Apo'yu ve PKK'yi yıpratmak için böyle bir söylem tutturmuş bulunmaktadırlar. Aslında bu politikalar işbirlikçiliğin farklı biçimde dışa vurumudur. 'Bir şey elde edeceksek dış güçlere uşaklık yapalım, işbirlikçilik yapalım' diyenlerdir. Dış güçlerin Kürt sorununun çözümsüzlüğündeki rolünü görmeyen, Kürtlerle bölge ülkelerini sürekli çatıştıran bunun üzerinden bölge hakimiyetlerini kurma politikalarını anlamayan bu çevreler aslında Kürt sorununda çözümsüzlüğün kısır döngüsünü savunanlardır. Aslında bunlar Kürtleri değil de Kürt sorununun çözümsüzlüğünden nemalanan ülkeleri savunur konumdadırlar. Bu yönüyle Kürt kördüğümünün sürdürücüsüdürler. Bu yaklaşımlar ve politikalar Kürtler için soykırımlarla sonuçlanacak tehlikeler içermektedir. Bu, açıktan açığa Kürtleri bölgede yalnızlaştırıp her türlü soykırımcı ve baskıcı politikalar karşısında Kürtleri savunmasız bırakmayı ifade etmektedir. Bunlar bölge ülkeleri demokratikleşmeden Kürtlerin varlığının güvenceye alınamayan sığ ve işbirlikçi kafalı kesimlerdir. Bu açıdan bölge demokrasi güçleriyle ortak hareket ederek Kürt sorununu çözmeyi sanki Kürtlükten ve özgürlükten vazgeçme olarak gösterip kendi gerçekliklerini gizlemeye çalışmaktadırlar. Kürt halkının özgürlüğü için en tehlikeli zihniyet ve yaklaşım bu çevrelere aittir. Bu çevreler Kürt halkının özgürlüğüne değil, Kürt sorununun çözümsüzlüğüne hizmet etmektedirler. Bu yönleriyle kültürel soykırımcı sömürgecilerin en güçlü dayanağı durumundadırlar. Kültürel soykırımcı güçler Kürtlerle demokrasi güçlerinin birleşmesini en büyük tehlike olarak görürken, bunlar da mevcut zihniyet ve politikalarıyla Kürtlerle Türkiye'deki demokrasi güçlerinin birliğini sabote etmeye çalışmaktadırlar. HDP'nin

kuruluşundan sonra milliyetçi çevrelerin Kürt özgürlük hareketi'ne, BDP'ye ve HDP'ye saldırımları bu nedenledir. Bunlar artık Kürtlükten de, Kürtlüğün çıkarından da kopmuş, uluslararası güçlerin ve kültürel soykırımcı iktidarların mevcut politikalarını sürdürmesinin savunucuları haline gelmişlerdir. Kürt ve Kürtlükten çok söz etmeleri sadece bu gerçeklerini gizlemek içindir.

Türkiye'de yaşanan hegemonya savaşları hukukun ve halka ait güvenliğin olmadığını ortaya koymuştur. Hukuka güven kalmamıştır. Hukuk, son olaylarla birlikte dibe vurmuştur. Roboski davasında takipsizlik kararı verilmesi de Kürtler için Türkiye'nin hukuk sisteminden bekleyecekleri hiçbir şey olmadığını bir daha gözler önüne sermiştir. Türkiye'deki hukuk sisteminin teşhir olması da demokratik ve özgür yaşam kurmak açısından çok önemli bir zemindir. Toplumun artık kendi işlerini kendi görmesi, kendi sorunlarını toplumsal ahlakla çözmesi için bu durumdan daha elverişli bir ortam olamaz. Türkiye'de hukuk değil, belirli güçlerin hukuku kullandığı gerçeği vardır. Zaten hukuk her zaman devletin ve belirli iktidar bloklarının elinde halkı sindirme ve hegemonya altına alma aracıdır. Dün Ergenekoncular hukuku kullanırken, bugün Fethullahçılar onların yerine geçmiştir. Bu da hukukun devletçi sistem ve kapitalist modernite içinde ne anlama geldiğini daha iyi ortaya koymuştur. Roboski katliamı 'kaçınılmaz hata' olarak görülüp Kürtlerin rastgele ölmesi meşrulaştırılmıştır. Açıkça 'bir PKK'li için bin kişi öldürülebilir' denilmiştir. Şimdiye kadar köyleri yakıp yıkan, binlerce faili meçhul cinayet işleyen mantıkla Roboski'ye takipsizlik veren mantık aynıdır. Tüm bu gerçekler halkların devletçi ve kapitalist modernite sisteminin hukukuna hiçbir zaman yanaşmaması ve kendi sorunlarını ahlakı politik topluma dayanan toplumsal adalet sistemiyle çözmesi gerektiğini çok yakıcı biçimde ortaya koymuştur. Milletvekillerinin bırakılması da hukukun devreye girmesiyle ilgili değildir. Diğer milletvekillerinin bırakılması sonrası Kürt toplumundan ve bir kesim aydınlardan gelen tepkiler karşısında Türkiye çok zor durumda kalmıştır. Kürt toplumunda soykırımcı sömürgecilğe karşı güvensizliğin daha da derinleştiği görülmüştür. Bu nedenle anayasa mahkemesi böyle bir karar almak zorunda kalmış ve Kürdistan'da hala Fethullahçılar hakim olduğu mahkemeler de bırakmak dışında başka bir yolun olmadığını görmüşlerdir. Özellikle Kürdistan'da Fethullahçılara karşı tepkinin gelişmesi nedeniyle bu bırakma gerçekleşmiştir. Bu açıdan bunu Kürtlere adaletin de uygulandığı biçiminde anlamamak gerekir. Çünkü Belediye Başkanları ve BDP yöneticileri dahil binlerce Kürt siyasetçi hala zindanlarda rehin tutulmaktadır.

KDP Kürt özgürlük hareketine karşı tüm parçalarda aktifleşmiştir. KDP'nin konumu ve pozisyonu üç beş yıl önceki durumdan daha farklıdır. Hem dış güçlerin desteğiyle, hem Türkiye ile ilişkileri sonucu hareketimize karşı yeni bir ideolojik politik saldırı başlatmıştır. Bütün parçalarda kendini örgütleyip güçlendirerek bize karşı mücadeleyi ideolojik ve politik olarak süreklileştiren bir strateji benimsemiştir. Güney'deki Rojava Devrimi'ne yaklaşım, oradaki işbirlikçilerinin hakim kılınma çabaları, bu konuda gözü kara yaklaşımları, Kuzey Kürdistan'da Türk devletiyle ve MİT'le ilişki içinde çeşitli Kürt gruplarını birleştirip hareketimize karşı çıkarma girişimleri, para imkanlarıyla Rudaw gibi televizyonlar kurarak, hatta başka televizyonlar kurarak ideolojik mücadeleyi bize karşı artırması, yine Güney Kürdistan'da birçok gücü parayla yanına alarak bize

karşı mücadelede pozisyonunu güçlendirmek istemesi, bizim KDP'nin politikalarına karşı duyarlı olmamızı, diikatli davranmamızı, saf olmamamızı gerektirmektedir.

Yerel seçime bir seferberlik halinde yaklaşmak gerekiyor

Güney Kürdistan'da hala hükümet kurulmamıştır. Demokratik olan bir ülkede seçimlerden sonra kısa sürede yeni hükümetin kurulması gerekirdi. Ancak çok dar siyasi çıkarlar nedeniyle hükümet bir türlü kurulamamaktadır. KDP tamamen kendi denetiminde olacak, istediği gibi yönlendirecek koalisyon ortağı istemektedir. Bu nedenle elindeki imkanları kullanarak kendisine yedekleyeceği bir siyasi güç aramaktadır. Sadece hükümete alacağı partiyi değil, muhalefeti de susturup dikensiz gül bahçesi bir iktidar olmak istemektedir. Çünkü başka türlü toplumsal muhalefeti sınırlandırması, tepkileri önlemesi mümkün değildir. Öte yandan Türkiye ile ilişki çerçevesinde Irak'la gerilim politikası izlemesi de aslında Güney Kürdistan'da kendini etkin kılma politikasının parçasıdır. Artık politikasını Türkiye ile ittifaka ve Irak'la gerilim yaratıp milliyetçi duyguları körükleyip iktidarını ayakta tutma yönünde yürütmektedir. KDP politikalarıyla ne Güney Kürdistan'ın demokratikleşmesi ne de Irak'ın demokratikleşmesi konusunda bir rol oynamaktadır. Aksine, hegemonik yaklaşımını pekiştirme dışında başka bir politik tutumu bulunmamaktadır. Mevcut durumda YNK'nin de Güney Kürdistan üzerindeki

politik etkisi zayıflamış durumdadır. Talabani'nin bulunmadığı ortamda parçalı bir duruş göstermektedir. KDP de bu durumdan yararlanarak YNK'yi kendisi için muhalif bir güç olmaktan çıkarmıştır. Hatta bazı konularda kendi politikasının yedeğine almaktadır. Yakında gerçekleşeceği söylenen YNK Kongresi'nin ne getireceği de belirsizdir. Kuşkusuz Güney Kürdistan'da çoğulcu siyaset demokratikleşme ve ulusal çıkarları savunma açısından olması gereken bir durumdur. Bu açıdan YNK'nin de, Goran'ın da, islamilerin de belirli bir güç olması Güney Kürdistan'ın demokratikleşmesi ve bu temelde tüm parçalar açısından pozitif rol oynaması için önemli olmaktadır.

Kuşkusuz bir Ulusal Kongre önemlidir. Ama KDP bunu seçim öncesi kendisi için propaganda malzemesi olarak gördü. Seçim sonrası ise ipe un seren tutumlarıyla kongrenin olmasını engelleyen yaklaşımlar ortaya koymaktadır. Ama kongreyi istemiyormuş gibi bir yaklaşıma düşmemek için, yine kamuoyunda var olan KDP nedeniyle kongrenin olmadığı izlenimini kırmak için hala görüşmeleri sürdürmektedir. Ama bu konuda da çok fazla beklenti içinde olmak gerekir. Kuşkusuz Ulusal Kongre'nin Ortadoğu'nun mevcut tarihsel sürecinde çok stratejik önemde olduğunu sürekli vurgulamak ve bu yönlü bir kanı oluşturarak Ulusal Kongre'nin gerçekleşmesi çabalarını sürdürmek gerekmektedir.

Bu dönemde İran'ın politikaları da dikkatle takip edilmesi gereken politikalar. İran bölgede aktif politika izlemektedir. Dışarıda aktif politika izlediği takdirde kendi iktidarını sürdürülebileceğini düşünen bir siyaset izlemektedir. Bu

bakımdan Suriye üzerinde de, Irak üzerinde de etkili olmak istemektedir. Kürt politikasında da Kürtlerin yüzlerini İran dışına dönmelerini sağlamaya, İran'daki Kürt hareketlerini etkisizleştirerek bu sorundan kurtulmaya çalışmaktadır. İran fırsatını bulduğunda Kürt karşıtlığını Türkiye'yle de, Irak'la da, Suriye'yle de yapacak durumdadır.

Bu dönemde bütün parçalarda ortak demokrasi hareketlerini geliştirmek önemlidir. Türkiye açısından diğer önemli bir nokta da bu süreçte mevcut politikaları takip etmek, fırsatı geldiğinde daha etkili mücadele araçlarını devreye koymak gerekmektedir. Sürekli seçime endekslemek, seçim dışında bir mücadele alternatifini görmemek, seçim dışında hiçbir mücadele aracını gündemine almamak yanlıştır. PKK bir devrimci harekettir. Özgürlük hareketimiz ancak devrimci karakterini koruduğunda varlığını sürdürebilir; özgür ve demokratik yaşamı kurabilir. Özgürlük hareketimiz sadece seçime endekli hareket değildir. Gerektiğinde seçimin önüne başka araçları da koyar. Kuşkusuz seçimleri de, demokratik siyasal ortamı ve imkanları da Özgürlük hareketimiz değerlendirmektedir. Artık küçük bir hareket değildir, çok geniş toplumsal kesimlere yayılmıştır. Bu nedenle yasal imkanları, seçimleri, Türkiye'deki ortaya çıkan yerel yönetimler gibi imkanları özgür ve demokratik yaşamı sağlamak için değerlendirmeyi de doğru politika olarak görmektedir. Bunları da değerlendirerek özgürlük ve demokrasi mücadelesini hem güçlendirmek hem de genişletmek Özgürlük hareketinin politik yaklaşımlarındandır. Ama yeri geldiğinde sadece seçime endekslemeyen,

'seçim var' diye fırsatları bir tarafa bırakarak, fırsatları değerlendirmeyen yaklaşım da doğru bir yaklaşım değildir. Bu açıdan bu süreçte mevcut AKP-Fethullah çatışmasını –aslında AKP ile dış güçler çatışmasını– ve bunun ortaya çıkaracağı sonuçları da yakından takip etmek, gerektiğinde gerillanın da serhildanın da devreye girdiği hamleler yapmak gerekmektedir. Bunu da hiçbir zaman bir seçenek olarak dışarıda bırakmamak gerekiyor. Seçimi önemsemek ama seçimi önemserken böyle bir seçeneğin de sürekli göz önünde tutulması gerekir. Türkiye'deki siyasal durumun takip edilmesi ve gerektiğinde durumsiyatif kullanılarak devrimci hamleler yapılması Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun çözümü konusunda ortaya çıkan fırsatların değerlendirilmesi, Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun çözümü açısından çok önemlidir.

Kuşkusuz bu süreçte seçim de vardır. Seçim önemlidir. Bu açıdan tüm toplumsal güçlerin seçime yönelmesi gerekiyor. Seçime bir seferberlik halinde yaklaşmak, bu seçimden Türkiye'deki özgürlük ve demokrasi güçlerinin kazançlı çıkmasını sağlamak çok çok önemlidir. Eğer bu seçimden Kürt demokratik hareketi daha güçlü bir biçimde çıkarsa, aslında mevcut durumda hegemon güçlerin güç kaybetmesi nedeniyle Türkiye'nin demokratikleşme seçeneği daha güçlü biçimde gündeme gelecektir. Demokrasi güçlerinin seçimden güçlü çıkması, böyle bir ortamı değerlendirerek Türkiye için zorunlu hale gelen demokratikleşme ve Kürt sorununun çözümü açısından önemli bir rol oynayabilir.

Bu süreçte AKP de, Fethullahçılar da Kürdistan'da seçimde başarısız kalmamız için çok çalıştılar. Özellikle de bizim toplumsal tabanımızı birbirine düşürme, örgütlerimiz konusunda kuşku uyandırma, fitne yayma, tabanımızda örgüte karşı, kurumlarımıza karşı ya da yeni adaylara karşı olumsuz algılar oluşturma çabalarını sürdürmüşlerdir. Böyle bir ortam yaratıp bundan faydalanarak Kürt demokratik hareketinin geçmişten daha zayıf bir biçimde seçimden çıkmasını sağlama stratejisi izlemişlerdir. Bu konuda çok önemli bir çaba yürütmüşlerdir. Hem AKP hem de Fethullahçılar birlikte bu yerel yönetim seçimlerini bize kaybettirme platformu olarak değerlendirmek istemişlerdir. Yakın zamana kadar her ikisi de en fazla bu konuya önem vermişlerdir. Seçim öncesi yapılan bu kara propaganda, psikolojik savaşla toplumsal yapıyı parçalama, yerel yönetim adayları hakkında kuşku uyandırma ve böylelikle de yıpratılarak kendi adaylarını aradan sıyırma gibi politikalar karşı da bütün demokrasi güçlerinin duyarlı olması gerekiyor. Bu dönemde kesinlikle AKP'nin teşhir edilmesi, Kürt demokratik hareketinin belediyeçiliğinin olumlu yanlarının ortaya çıkarılması önemli bir çalışma olmalıdır.

Bu seçim döneminde kendi belediyeçilik anlayışımız tüm boyutlarıyla ortaya konulmalıdır. Böyle bir belediyeçilik anlayışı ortaya konarak hem toplumu eğitime, hem yerel yönetim adaylarını eğitime, hem toplumu hem de seçilenleri böyle bir belediyeçiliğe hazırlamak ve bunun dışında bir belediyeçiliğin kabul edilmeyeceğini ortaya koymak da seçim döneminde yapılacak çalışmalardan

APOCU MİLİTANLIĞIN GÜÇLÜ TEMSİLCİSİ

Adı soyadı: **Erdal TORO**

Kod adı: **Şervan**

Doğum yeri ve tarihi: **Bedlis, 1988**

Mücadeleye katılım tarihi: **2004**

Şehadet tarihi ve yeri: **3 Şubat 2008 - Çewlik**

Bedlis Elcewaz'a bağlı Akçıra köyünde 1986 yılında doğan Erdal arkadaş (Şervan Ekin), henüz çok küçükken babasını kaybetmişti. Ailenin 8 çocuğundan biri olan Şervan'ın abisi Ergül Toro (Rubar) 1999 yılında Önder Apo'nun esaretinden hemen sonra 5 aydır sürdürdüğü TC askerliğinden firar edip gerilla saflarına katılmıştı. Toro ailesi Rubar arkadaşın katılımından sonra Türk devletinin baskılarına maruz kalmış, çok zorlu süreçler geçirmişlerdi. Aile çok fakir olduğu için, Şervan arkadaş ailesine maddi destek sunmak için henüz çok küçük yaşlardan itibaren abileri ile birlikte metropollerde inşaat işlerinde çalışmada zorunda kalmıştı.

Yurtsever bir aile ortamında büyüdüğü için, mücadeleyi tanıyor, gerillaya karşı büyük bir sevgi besliyordu. Abisi katıldıktan sonra zaten o da gerilla saflarına katılmaya karar vermişti. Ama küçük olduğu için bunu gerçekleştirebilme imkanı bulamamıştı.

Katılmadan önce sürekli spor yapıyor fiziğini güçlendirmeye çalışıyordu. Bazen de kendini aç bırakıyordu. "Dağda gerilla yemek yeme imkanı fazla bulamaz, o yüzden açlığı öğrenmek lazım" diyordu. Ninem bile Şervan arkadaştan bahsederken "delidir bu oğlan" derdi bazen.

Tabii kimse Şervan'ın gerillaya katılım hazırlığı yaptığını bilmiyordu. O süreçlerde partiyi çok fazla tanıyıordum ama sempati duyuyordum. Bazen gerilla görüntülerini izlerken katılma isteğim doğuyordu ve bunun üzerinde birkaç defa heval Şervan benimle tartışmış ve gerilla anlamlarını anlatan kitaplar vermişti. Bana,

"eğer bir gün katılırsan bana söyle" demişti. 2004 yılında inşaatlarda çalıştığı sıralarda kendi kendine "artık katılma zamanı gelmiştir" diyerek tekrar köye geri döndü. Bize söz verdiği için köye gelip bizi alacaktı.

Ben bu yaklaşımını görünce çok etkilenmişim. Bana, "hazır mısın" diye sorduğunda hiç düşünmeden "Evet hazırım" cevabını vermişim.

2004 yılında 1 Haziran'da köyümüzden iki erkek iki bayan dört arkadaş birlikte mücadele saflarına katıldık. İlk defa köyümüzde iki

kadın mücadeleye katılmış oluyordu. Bu bizim için mutluluk vericiydi. Tabii Şervan yoldaşın yardımı ve desteği çok önemliydi katılımımızda. Beraber katıldığımız arkadaş grubu ile yeni savaşçı eğitimine gittik. Eğitim boyunca beraberdik. Şervan yoldaş eğitimde en iyi gelişim gösteren arkadaşlardan birisiydi. Çok girişkendi. Hızlı bir kavrama düzeyi vardı. Onun bu gelişim düzeyi bizi de etkiliyordu. Kısa zaman içerisinde tim komutanlığı görevine de getirilmişti Şervan yoldaş.

Yeni savaşçı eğitimindeyken sürekli Kuzey sahasına gitme istemini dile getiriyordu. Abisinin de Kuzey sahasında olması nedeniyle arkadaşlar, Şervan hevalin Kuzey'e geçmesine pek sıcak bakmıyorlardı. Ama Şervan yoldaş Kuzey sahasına gitmek için çok ısrar etti ve 2005'de Kuzey'e gidecek gücün arasında girmeyi başardı.

İlk gittiği eyalet Erzêrum'du. Kanîreş ve Çewlik bölgesinde faaliyetlere katılacaktı. Tam böyle bir süreçte acı bir haber almıştı Şervan yoldaş. 2006'da Serhat eyaletinde Geliye Zilan'daki bir çatışmada şehit düşen 6 arkadaşın arasında Şervan yoldaşın abisi Rubar ve yakın bir akrabası olan Karker de vardı. Bu kendisine iletiliğinden gerçekten kişiliğinin ne kadar güçlü olduğunu hepimize bir kez daha görmüştük. Şehadetlere karşı olumsuz etkilenmeden ziyade "onlar görevlerini en iyi biçimde yaptılar. Mücadele ettiler, şehit düştüler. Onların anısına en iyi cevap, mücadelemizi daha fazla yükseltmek olmalı bundan sonra" dedi.

2007 yılında Çewlik alanında düşmanın bir operasyonu olmuştu. Operasyona yönelik fedai eylem gerçekleştirilecekti. İki gönüllü vardı eyleme gitmek isteyen; Kahraman ve Şervan arkadaşlar. BKC'yi alarak düşman güçlerinin içerisine sızmışlar ve çok ciddi bir darbe vurmuşlardı operasyon gücüne. Hiç böylesi bir eylem beklemeyen, gafil avlanan düşman, adeta tarumar olmuştu. Yaşanan panikten yararlanan Şervan ve Kahraman arkadaşlar sağ salim birliklerine ulaşmışlardı. Bu eylemleri günlerce konuşulmuş, her iki arkadaşta gıptaıyla bakılmıştı.

2008 kış operasyonunda kampta çatışma esnasında Şoreş arkadaşla birlikte gösterdikleri tavır militanca ve yiğitçeydi. Çatışma başladıktan sonra ertesi gün arkadaşlar bir grubun içerisinde en genç olan Şervan arkadaş çıkarmak istemelerine rağmen Şervan heval çok tepki göstererek kabul etmedi. Şervan ve Şoreş arkadaşların bu çatışmada gösterdikleri tutum militanlığın ne olduğunu hepimize tekrardan net bir biçimde göstermişlerdir.

3 Şubat 2008'de yaşanan bu çatışmada Şervan ve Şoreş arkadaşlar kahramanca savaşarak şehadete ulaşmışlardı.

Anıları mücadelemize sürekli ışık tutacaktır.

Mücadele arkadaşları

“Sen kendi içinde bir devrim yarattın”

Adı soyadı: Evlin BAŞA

Kod adı: Roza Derik

Mücadeleye katılım tarihi: 1994

Doğum yeri ve tarihi: 10 Kasım 1979 Derik

Şehadet tarihi ve yeri: 30 Ekim 2007 Mazgirt/Dêrsim

Rojava'nın Derik kentinde 1979 yılında dünyaya gelen Roza arkadaş, 1994'te Önderlik Sahası'na geçerek iki devre eğitim gördükten sonra, 13 kadın arkadaş ile birlikte Önderliğin evinde, yoğunlaşma grubu içerisinde yer aldı. Rojava'da tanınan, aristokrat aileden gelen Roza arkadaş, henüz yoğunlaşma evindeyken, ailesi Önderliğe haber göndererek, “kızımızı bize verin, ne kadar para isterseniz size veririz” demişlerdi. Önderlik de: “Ben insanları ne zorla tutuyorum ne de satıyorum, kendisi gelmek isterse gelir” diye yanıt vermişti aileye. Tabii Roza arkadaş mücadele konusunda çok istekli biriydi ve ailesinin isteğini reddetmişti.

Roza arkadaşla eğitim devresinde tanışmış, yoğunlaşmada da birlikte kalmıştık. Kaldığımız süre boyunca hazırlanan eğitim programını uygulayarak ciddi bir yoğunlaşma yaşadık. Yoğunlaşma grubundayken Roza heval kendini geliştirmeye dönük arayışları olan biriydi ve en çok da bunun üzerine yoğunlaşıyordu. Hatta o kadar hırslıydı ki, yeni katılmış biri olmasına rağmen Önderliğin çözümlerini toplayarak, kendine farklı bir eğitim programı çıkartmıştı. Merak ettiği konuları sürekli soran, tartışan bir yapısı vardı. Önderliği daha iyi anlamak için, Önderliğin arkadaşlarla geliştirdiği diyalogları can kulağıyla dinlerdi. Tek kötü özelliği aristokrat bir aileden gelmesi sebebiyle, kendini beğenmesi, başkalarını beğenmemesi hatta yer yer küçümsemesiydi. Her ne kadar bunun farkında olmasa da zaman zaman bu tip yaklaşımları eleştiri konusu oluyordu. Önderlik de Roza arkadaşın bu özelliğini fark etmiş ve bu yönünü aşması için de ilginç bir yöntem uygulamıştı. Uzun bir süre Önderlik, Roza arkadaşla konuşmamıştı. Önderliğin kendisiyle konuşmaması onu çok etkiliyordu. Aynı zamanda kızdırdığı da. Zamanla Önderliğin kendisiyle niye konuşmadığını fark etti. Bunun üzerine kendini değiştirme çabasına girdi. Öyle ki, kendine çok sevdalı olan Roza arkadaş artık alçak gönüllü olmuş, herkesle konuşabilir, iletişim kurabilir hale gelmişti.

Artık kimseyi küçümsemiyor, herkesi anlamaya çalışıyordu.

Kendisinde yenilikler geliştirdikçe Önderlik tekrar Roza arkadaşla konuşmaya başlamıştı. Bir defasında “sen kendi içinde bir devrim yarattın” demişti Roza arkadaş. Önderliğin böyle güç vermesi, Roza arkadaş sevindiriyordu ve kendini daha çok geliştirme çabasına girmesine sebep oluyordu. Roza arkadaş yoğunlaşma eğitiminde kaldığı süre zarfında çok değişti. Eğitim ortamında kendisiyle sınıfsal, ideolojik, felsefik olarak ciddi bir mücadele yürüttü. Bu sayede kendini geriye çeken, olumsuz özelliklerini atarak, adeta yeni bir insan oldu.

Önderlik de Roza arkadaşla çok değer veriyordu. Ondan güçlü bir kişilik çıkacağına inanıyordu ve güveniyordu. Roza arkadaşın güçlü bir kişiliğe sahip olduğunu ve bu gücünü doğru kullanmasını istiyordu. Bu nedenle, ayakları üzerinde durabilmesi için çok uğraştı, ona güç verdi.

Roza arkadaş yoğunlaşma eğitiminden sonra halk çalışmalarına düzenlendi. Bir süre de halk içerisinde kalarak çalışmalar yürüttükten sonra, dağların yolunu tuttu. O süreçten sonra Roza arkadaşla bir daha karşılaşma fırsatımız olmadı.

Fakat onu tanıyan, gerillada birlikte kalmış arkadaşlardan çok olumlu haberini alıyordum. Bir arkadaş Roza'yı şöyle anlatıyordu; “Roza arkadaş gerilla saflarına geldikten sonra onu genelde karargah çevresine yakın yerlerde tutuyorlardı. Fakat Roza arkadaş ısrarla pratiğe gitmek istiyordu. Bu yönlü birçok öneri yapmıştı. Sonunda 1997'de gerillanın en zorlu alanlarından biri olan Zagros sahasına geçti. 1999 yılına kadar burda kaldı. Önderliğin esaretiyle birlikte kendini fedai eylem için öneren binlerce arkadaş içerisinde o da vardı. Önerisi kabul edilmişti.

Roza arkadaş 2003 yılına kadar gerilla içerisinde oluşturulan özel kuvvetlerde askeri ve siyasi eğitim aldı. Binlerce fedai arkadaşla birlikte aldığı bu eğitim onu geliştirmiş, yetkinlik kazandırmıştı. Bu süreçte görev de almıştı. Genç yaşına rağmen verilen görevi en iyi şekilde

yerine getiriyordu.

O süreçlerde kadın arkadaşların yeniden Kuzey'e geçmesi tartışılıyordu. Bu tartışmalara en çok katılan ve Kuzey'e gidecek gruplar içerisinde yer almak isteyen arkadaşlardan bir tanesi de Roza arkadaştı.

Yıllardır içinde bir ukte olarak kalan Dêrsim'e gitme arzusunu gerçekleştirmek istiyordu. 2003-2004 kış süreci bu anlamda o ve diğer arkadaşlar için ciddi bir hazırlanma dönemi oldu. Fakat o yıl gidemedi. 2004'te yeniden önerisini yaptı. Bu defa Kuzey güçlerinde yerini aldı.

Roza arkadaş sürekli Önderliğe karşı kendini borçlu hissettiğini söylerdi. Önderlikten aldığı gücü pratikte temsil etmeye çalışacağını ifade ederdi. Gerçekten öyle bir ruh ile Kuzey'e geçti. Kuzey'de ilk yılında tecrübesizliği yüzünden belli bir zorlanma yaşadı. Ama o asla yılmadı. Sürekli yaşadığı fiziksel zorlukları aşmaya çalıştı. Zorlanmalarının kendine hiçbir zaman engel olmayacağı sözünü vermişti. Gerek kendi eksikliklerine gerekse çevresinde yaşanan eksikliklere karşı çok keskindi. Yani, ne kendine ne çevresine karşı asla taviz vermezdi.”

Daha sonraki mücadele sürecini de bir başka arkadaş şu şekilde anlatıyordu; “Roza arkadaşla 2000 yılında aynı eğitim devresinden geçtik. Bir seneden fazla bir süre birlikte kaldık. Önderliğe yönelik yapılan uluslararası kompo sürecini boşa çıkartmak için kendini özel kuvvet kampına önermişti. Uluslararası komployu boşa çıkartmak için kendini fedai eyleme hazırlıyordu. Bütün çalışmalarında istekli, heyecanlı ve moralliydi. Bize verilen özel kuvvet eğitimleri zordu. Roza arkadaş zorlansa da bunları aşmak için daha fazla çaba harcıyordu ve güçlü katılmaya çalışıyordu. Çok mütevazı, yoldaşıyla bağlı, sade ve alçakgönüllü biriydi. Bu özelliklerinden dolayı yaşam içerisinde bütün arkadaşlar tarafından seviyordu.

2005'de Dêrsim'e geçti. Dêrsim'de kısa bir süre birlikte kaldık. Daha öncesinde de birbirimiz tanıyorduk. Roza arkadaş yönetim kademesinde yer alıyordu.

Zorlu bir süreçti, şehadetler yaşanıyordu. Roza arkadaş tereddütsüz, kaygısız öncülük yapmak istiyordu. Tüm eylemlere katılmak istiyordu. Bazen arkadaşlar onun için ‘çok maceracı bir arkadaşır’ diyorlardı. Bireysel kaygıları, korkuları ve kendini geriye çekecek yaklaşımları yoktu.”

Roza arkadaş Önderliğin yanında uzun süre kalmıştı. Bu yüzden her yerde söylediği gibi, Önderliğin uluslararası bir korsanlıkla Türkiye'ye teslim edilmesine, İmralı adasında hapis kalmasına dayanmıyordu. Sürekli ‘Önderliği bu esaretten kurtarmak gerekir’ diyor ve bunun için neler yapılması gerektiği üzerinde yoğunlaşıyordu. Çevresindeki arkadaşlarına da ‘Önderliğimizi özgürleştirmek için daha fazla mücadele etmeliyiz, daha fazla çalışmalı ve örgütlü olmalıyız’ diyordu. Onunla kalan tüm arkadaşlar özellikle bu söylemlerini dile getiriyordu.”

Bir başka arkadaş da Roza'yı şöyle anlatıyor; “Heval Roza ile tanışmam 2002 yılında Xînera alanında oldu. Özel kuvvet çalışmasında yer alan bir arkadaştı. Bizden önce gitmişlerdi tabura. Roza arkadaş bizi karşıladı. Işıl ışıl parlayan masmavi gözleriyle yanımıza gelip ‘hoş geldiniz heval’ diyerek bizi çok sıcak karşılamıştı. O an ona kanım ısınmıştı. İçimden gülmek bir insana bu kadar mı yakışır diye geçiriyordum.

Genç bir kadın olarak ayakları üzerinde durabilmesi, kendi öz gücüne dayanması, öz bilincini yaratması, bunun mücadelesini ve hırsını müthiş sergilemesi beni etkilemişti. Daha sonra düzenlemeler oldu. O düzenlemelerde yoktu. Biz o zaman ayrıldık heval Roza'yla.

Gabar'a gitmiştim. 2004 yılında yeni grupların geleceğini duyduk ama hangi arkadaşlar olduğunu bilmiyorduk. Hiç tahmin edemediğim biri çıktı karşıma. Roza arkadaş görünce sevinçten ne yapacağımı bilemedim. Sanki yüreğimde yılların özlemi birikmiş gibi sarılmışım ona. Oturup hem özlem giderdik hem de sohbet ettik. Dêrsim'e gideceğini duyunca çok mutlu oldu. Heval Roza yaklaşık bir hafta on gün gibi Gabar'da ya-

nımızda kaldı. Ondan sonra tekrar ayrıldık. Giderken ‘sizde gelin oraya’ dedi. Ben de, ‘sen Gabar'da kal’ dedim. ‘Yok, daha da ileriye gideceğim’ dedi.”

Muradına ermişti Roza arkadaş. Dêrsim'e ulaşmıştı sonunda. Şimdi çalışma, savaşma, mücadeleyi yükseltme zamanıydı. Çünkü Önderliği özgürleştirmek için bunları yapmak gerekiyordu. Ve Roza arkadaş bunu en iyi biçimde yapıyordu.

Dêrsim'de birlikte kalan bir arkadaş ise onu ve nasıl şehit düştüğünü şöyle anlattı; “Roza arkadaşla yaklaşık 2 yıl gibi bir süre beraber kaldık. Önüne koyduğu işi mutlaka yapardı.

Eyleme giderken bu eylem grubunun 20 gün içerisinde eylemlerini yapıp geri dönmeleri gerekiyordu. 20 gün tamamlanmış ama eylemlerini gerçekleştirememişlerdi. Daha sonra eylemi gerçekleştirmeleri için 10 gün gibi bir süre daha istediler. Grup sonuç almadan geri dönmek istemiyormuş. Herkes üslenme çalışmalarına başlamıştı ama Roza arkadaş, ısrarla görevini başarmadan dönemeyeceklerini söylemiş. Gerçekleştirdikleri eylemde düşmana büyük bir darbe vuruyorlar. Geri dönüşte bir pusuya takılıyorlar. Çıkan çatışmada Roza ve iki arkadaş şehit düşüyor.”

Evet pırl pırl bakan mavi gözlü Rozamız, 30 Ekim 2007'de Dêrsim'in Mazgirt ilçesinde gerçekleştirdiği bir eylem sonrasında geri dönerken girdikleri bir çatışmada şehit düşmüştü. Bu haberi aldığımızda donup kalmıştık. Ne yapacağımızı şaşırılmıştık. Birbirimize verdiğimiz sözler vardı. Tekrar buluşacak, aynı pratik alanlarda kalacak, savaşçaktık özgürleşmek, güzelleşmek için. O bunu en iyi biçimde gerçekleştirmişti. Bana ve bize de düşen onun uğrunda kendini feda ettiği mücadelesini yükseltmek, Önderliğimizi özgürleştirmektir. Bu amaca ulaşana kadar mücadelemizden bir adım dahi geri adım atmayacağımıza tekrar söz verdik, Roza arkadaşın şehadeti karşısında.

Anısı mücadelemize önder olacaktır.

Mücadele arkadaşları

Paris katliamını açığa çıkarmak

Bizi Kürt sorununu çözmeye götürecektir

Bir yıldır, halk ve hareket olarak Paris katliamını aydınlatmak ve hesabını sormak için ayakta. Özellikle kadınlar bu bir yıl boyunca önemli bir direniş yürüttüler. Paris katliamını açığa çıkartmak, Paris şehitlerine sahip çıkmak, onların anılarını örgütlü kılmak için yoğun bir çaba içinde oldular. Mücadele kendi düzeyinde önemli bir sonuç da verdi. En azından katliamın hedefleri, amaçları başarısız kılındı. Mücadelemizin daha da kitleselleşmesi, toplumun daha fazla duyarlı hale gelmesi, yine özgürlük hareketimizin, kadın özgürlük hareketimizin uluslararasılaşmasında, dünyanın dört bir yanında tanınır dostlar kazanmasında, bu çabanın çok önemli bir payı oldu. Önemli bir gelişme ortaya çıktı.

Komplocuların, katliamcılarının amacı hareketimizi daraltmak, ürkütme ve kriminalize etmektir. Hem genel hareket açısından hem özgür kadın hareketi açısından böyle bir amaçları vardı. Ona göre katliam örgütlenmiş ve planlanmıştı. Hedefler de seçilmiş ve yöntem buna göre oluşturulmuştur. Hareketimiz açısından önemli bir darbe haline gelecek hedefler belirlenmiş, dehşet verici bir katliam yöntemi seçilmişti. Öyle ki başta kadınlar olmak üzere, tüm halk üzerinde ürküntü, korku geliştirilsin, hareket daralsın, geri çekilsin isteniyordu. Katliamın en temel hedefi bunu gerçekleştirmektir. Çünkü katliam öncesinde uzun süre PKK'nin nasıl geriletebileceği, tasfiye edilebileceği yönünde özellikle Türk basınında yoğun tartışmalar yürütülüyordu. Özel savaş uzmanları farklı farklı yöntemler öneriyorlardı. En göze batan, en çok tartışılan bir öneri, hareketin belli bir kadro gücünün katledilmesiydi. Özel savaş uzmanları bunu açıkça söylüyor, basın ise bunu alenen yazabiliyordu.

Önemli bir kesim göz yumdu

2011-2012 savaş ortamı ve yine Türk sömürgeci yönetim gerçeği bu tür önerilerin yazılmasında herhangi bir hukuki beis görmüyordu, engel tanımıyordu. Çünkü Kürde her şey yapılabilirdi! Her ne kadar laf olarak 'vatandaşlık, eşit vatandaşlık, hukuk önünde eşitlik, adalet' gibi sözler söylene de, bütün bunlar, hepsi bir kandırmacadan ibaretti. Kürtler açısından geçerli değildi. Bunu biz de biliyorduk, kendileri de biliyordu. Aslında dünya alem de biliyordu da, hesaplarına gelmediği için önemli bir kesim göz yumuyordu/yumuyor. Yoksa Kürt sorunu bilinmiyor, Kürtlerin durumu bilinmiyor, Kürt toplumuna dayatılan sistem bilinmiyor; onun için aydınlatmak lazım, anlatmak lazım gibi yaklaşımlar gerçekte doğru değil. Ancak kapitalist modernite sistemi tarafından yıkanmış, uyutulmuş beyinler için bilgisizlikten söz edebiliriz. Toplum kırıma uğramış olanlar, kendilerinin neyi yaşadığını bilmeyenler, Kürtler üzerinde de nasıl bir sistem olduğunu bilmeyebilirler. Böyle bir toplum kesimi yok mu? Elbette var. Türkiye'de de var. Ortadoğu'nun birçok alanında var, dünyanın dört bir yanında var. Ulus devletin beyinler üzerindeki katı hakimiyetinin, beyin yıkamanın ortaya çıkardığı sonuçlar bunlar. Fakat yönetimler açısından, toplum yöneti-

minde etkili olan çevreler açısından aynı şey söylenemez. Yani o rotada bilmemezlik, bilmeden bir şeyler yapma söz konusu değil, tersine çok iyi bilme, derinden bilme, bilerek iş yapma, bu temelde Kürt sorununu nasıl devam ettirip, çözümsüz kılacakları yönünde bilinçli ve planlı hareket etme var. Yoksa Kürt sorununu yaratanlar, yani sorun üzerinden çıkar sağlayıcılar, nasıl olur da bilmezler. Kendi yaptıkları işleri bilmez olurlar mı? Bilmeseler bu kadar ustaca nasıl yapabilirler? Bu kadar planlı nasıl yürütebilirler? Yapamazlar, yürütemezler. O nedenle de onlar açısından bilmeme gibi bir durum söz konusu değil, bilerek yapıyorlar/yaptılar.

Dünyanın her yanında daha çok dost edindik

PKK'ye dönük saldırının temel tartışılmasının ne anlama geldiğini de bilerek aslında tartışıyorlardı. O tür tartışmalara hiçbir hukuk, hiçbir kesim de ses çıkarmıyordu. Katliam bu tartışmalardan çıkan sonucun, verilen kararın uygulanmasının başlangıcı oldu. PKK'yi imha ve tasfiye planının kontrgerilla saldırılarıyla bazı belirlenmiş, seçilmiş kadroların katledilmesi temelinde hayata geçirilmesi kararının, planının ilk uygulaması oldu. Dolayısıyla amaç hareketimizi imha ve tasfiye etmektir. Böyle bir katliamla, korkutma, ürkütme ve dostluk ilişkilerinden kopartma amacını güdüyordu. 'Ancak böyle bir dehşet verici saldırı ortaya çıkarsa hem parti gücü, kadro gücü, militan gücü üzerinde ürkütücü etkide bulunabilir hem de toplum, yurtsever kesim üzerinde uzak tutucu sonuçlar yaratabilir. Kürtlerle dost olmak isteyen kesimleri de daha temkinli olmaya, uzak durmaya götürebilir', hesabı yapılmıştı.

Bir yıllık mücadele aynı zamanda, katliam karşısında dik duruş, şehitlere büyük bir kararlılıkla sahip çıkma yılıdır. Bu tutumu her gün sokaklarda katliama karşı geliştirilen eylemlerle sürdürme, bütün bu hesapları bozdu, katliamla amaçlananı boşa çıkardı. Hesaplarının tersine, hareketimizi, kadro gücüyle, kitle gücüyle, dostluk ilişkileriyle hem daha sağlam kıldı hem de daha genişleyen, büyüyen bir hareket haline getirdi. Özgür kadın militanlığını, parti militanlığını daha duyarlı, kararlı, daha öfkeli, iradeli hale geldi. Halk, gerçekleri çok daha net gördü ve bütün bu saldırılar karşısında direnmek gerektiğini, ancak özgürlüğün direnişle elde edilebileceğini, daha net gördü ve mücadeleye daha fazla katılım gösterdi. Daha direngen hale geldi.

Paris katliamına karşı bir yıllık mücadele sonrasında Apocu hareket olarak, dünyanın her yanında daha çok dost edindik. İlişkilerimiz, dostluklarımız daha çok arttı. Kürdistan özgürlük mücadelesi, Kürt özgür kadın hareketi dünyada daha çok tanındı. Birçok ilgi duyan insan, ilişki kuran çevre, tanımak için çaba harcayan güç, bu temelde genişleyen bir hareket, sağlama dostluklar ortaya çıktı. Aslında bütün bunlar katliamı başarısız kılan, katliamın amaçlarını boşa çıkartan, katliamcılarının hesap ve umutlarını kıran, sonuçları tersine çeviren gelişmeler oldu.

"Böyle bir katliamla, korkutma, ürkütme ve dostluk ilişkilerinden kopartma amacı güdüldü. 'Ancak böyle bir dehşet verici saldırı ortaya çıkarsa hem parti gücü, kadro gücü, militan gücü üzerinde ürkütücü etkide bulunabilir hem de toplum, yurtsever kesim üzerinde uzak tutucu sonuçlar yaratabilir. Kürtlerle dost olmak isteyen kesimleri de daha temkinli olmaya, uzak durmaya götürebilir', hesabı yapılmıştı."

Arayışa, çabaya dönük bir saldırıydı

Katliamın olası Kürt sorununa demokratik çözüm arayışı çabasına karşı da bir anlamı vardı. Dışarıya çok yansımamış olsa da sonuçları henüz, İmralı'da Önder Apo'nun devlet heyetiyle yürüttüğü yeni bir diyalog süreci vardı. Özellikle, 2012 Eylülünde -ki büyük zindan direnişi içinde başlayan bir diyalogdu- zindan direnişinin sona erdirilmesi çerçevesinde başlayan ama 2011-2012 büyük savaş sürecinin ortaya çıkardığı sonuçlar üzerinde, Kürt sorununun etrafında yaşanan mücadele ve çözüm arayışlarında yeni bir yöntemin devreye sokulması arayışı da bununla birlikte gündeme geldi. Taraflar, ortaya çıkan sonuçları değerlendirerek daha derinden anlamaya çalışarak, 'Türkiye'nin demokratikleşmesi için, Kürt sorununu çözülebilmeye için bir siyasi proje oluşturulabilir mi, bu temelde yeni bir çözüm arayışı süreci geliştirilebilir mi, en azından demokratikleşme ve Kürt sorununu çözme amacıyla yürütülen mücadelede savaş, silahlı yöntem geri çekilerek, siyasi ve ideolojik mücadele ile bu süreç götürülebilir mi' arayışı içerisindeydiler. Bunun görüşmeleri tartışmaları yürütülüyordu. Önceki yılların savaş gerçeğinin sonuçları böyle bir gelişme ihtimalini güçlendiriyordu. Tam böyle olmasa bile, yeni bir süreç için önemli bir zemin oluşturulmuştu, ortaya çıkmıştı. Dolayısıyla yeni yaklaşımlar geliştirebilirdi. Özellikle AKP cephesi, artık daha fazla savaşı sürdürecektir durumda değildi. Planı boşa çıkmış, savaşta başarısız kalmış, kendisine tanıdığı zamanı doldurmuş, yeni süreçlerle yüz yüze gelen, dolayısıyla mücadele yönteminde değişiklik yapmak zorunda kalan bir durumdaydı. Bunu Türkiye Başbakanı da, hükümet sözcüleri de "silahlar sussun, düşünceler konuşsun" biçiminde açıkça toplumun önünde formüle ediyorlardı. Sadece bir olasılık değil, yeni

bir demokratik çözüm sürecinin arayışının geliştirilmesi çok büyük bir ihtimal durumundaydı. 9 Ocak Paris katliamı işte böyle bir ortamda gerçekleşti. Aslında bu arayışa, çabaya dönük bir saldırıydı. Önder Apo bunu net biçimde ifade etti. "Kürt sorununun demokratik, siyasi çözüm arayışına yöneltilmiş bir saldırıdır" dedi. Dolayısıyla Kürt sorununun çözümünü istemeyen, Kürt sorunundan beslenen çevreler tarafından yapıldığını ifade etti. Uluslararası komplo yapan güçlerle, Paris katliamını yapan güçlerin aynı olduğunu belirtti, çünkü amaçları aynıdır dedi. Demokratikleşmeyi önlemek, Kürt sorununun çözümünü engellemek, Kürt sorununun varlığını devam ettirmek ve despotik yönetim altında daha fazla çıkar sömürsü yapmak, egemenliklerini sürdürülebilir için yapıyorlar. Önder Apo bunu 15 yıllık uluslararası komplo değerlendirmelerinde de çok yönlü, çok net ortaya koymuştu. Paris katliamının komplo ile benzerliği aynılığı çerçevesinde de bu durumu açıkça ifade etti. Bu anlamda bir provokasyondur. Özellikle Önder Apo'nun çabalarına, 'İmralı süreci' diye ifade ettiği bir sürecin oluşturulmasına karşı; onu engellemeye, sabote etmeye dönük bir provokasyondur. Bu tür çabaları engelleme, onun zeminini ortadan kaldırma girişimidir. Önderlik bunu değerlendirdi. "Biz bu çabalardan vaz geçirmeye çalışıyoruz ama provokasyon alçakça da olsa, acımız büyüktür, amacı bizi yolumuzdan caydırmak olduğuna göre, o halde yolumuzda kararlıca yürümeliyiz" diyerek, Newrozla başlayan süreci geliştirdi. Böylece demokratik siyasi çözüm amacını ifade eden Önderlik çabalarını provoke etme girişimleri de boşa çıkarılmış oldu. Esas olarak katliamın birinci yıl dönümünde, geçen bir yıllık sürecin sonucu olarak şu söylenebilir; Katliam başarısız kılınmıştır. İster Önder Apo'nun geliştirmeye çalıştığı yeni sürecin sabote edilmeye çalışılmasında olsun, provoke edilmesi çerçevesinde

olsun, ister hareketimizin daraltılma, ürkütülme, zayıflatılma doğrultusunda olsun, her iki hesap da katliama karşı yürütülen bir yıllık çok yönlü ve kararlı direnişle boşa çıkartıldı, başarısız kılındı.

Katliamı çözmek için mücadelemiz devam ediyor

Peki, katliam çözüldü mü, böyle bir katliama yol açan ortam, ilişkiler, siyasetler yok edildi mi? Buna kuşkusuz 'evet' diyemiyoruz. Bu düzeyde çözüm ve aydınlatma ortaya çıkartamadık. Katliamı bu anlamda henüz çözemedik. Çünkü katliamın çözülmesi aslında bir yerde Kürt sorununun çözülmesi, çözümün önünün açılması gibi bir anlama sahiptir. Bu düzeyde önem taşıyor. Dolayısıyla her ne kadar hareketimize dönük hesapları boşa çıkarttıysak da, karşı tarafı çözecek, onun yuvalandığı, güç aldığı, Kürt sorununu, demokratikleşme sorununu çözebilecek bir düzeyi ortaya çıkartamadık. Çabalarımız yetmedi. Karşı taraf örgütlü, sağlam duruyor. Böyle bir saldırının provoke etmek istediği çözüm sürecini başarıyla geliştiremedik. Dolayısıyla katliamı yapanları çözemedik. Bu görev ikinci yıla girerken hareket ve halk olarak, bütün demokratik güçler ve insanlık güçleri olarak önümüzde duruyor. Gerçekleştirilmeyi bekliyor. Başarılmamışsa, gündemden çıkmış değil, tersine, gündemin başında, çok yakıcı bir görev olarak duruyor. Bu anlamda, katliama karşı, katliamcılığı ve katliamcı güçleri çözmek üzere yürüttüğümüz direniş mücadelesi devam ediyor. Bu ikinci yılda da eksilmeden, tersine, karşı tarafı çözmeye yöntemlerini daha da zengin kılarak geliştirecek, sürece, başarılmayı bekleyen bir görev konumunda. Hareket ve halk olarak başarmak için ne gerekiyorsa onu yapacağız.

Katliamın çözülememesi tabii ki iyi örgütlenmesinden geçiyor. Son derece profesyonel bir biçimde hazırlanmış, planlanmış, örgütlenmiş ve ger-

“Uluslararası komploda Fransa'nın rolü çok önemliydi. O dönemi de hatırlarsak, İtalya'nın sosyal demokrat hükümeti, Önderliğin durumunu bir Avrupa kararına dönüştürmek, bağlamak üzere Kürt konferansı yapılması önerisini Avrupa Birliği'nin etkin üyeleri olan Fransa ve Almanya'ya götürdü. Her ikisi de reddetti.”

leştirilmiş bir cinayetle karşı karşıyayız. Yapanlar var, yaptırnanlar var. Yapanlar da, yaptırnanlar da nasıl ki katliamı son derece profesyonelce, örgütlü, disiplinli bir biçimde hazırlayıp, gerçekleştirdilerse; aynı disiplinle de gizliliğini sürdürüyorlar. Katliamın çözülmesini, aydınlatılmasını engelleme çabalarını sürdürüyorlar. Bu konuda da son derece duyarlı, örgütlü durumdadır. Bizim istihbarat olarak elimizin her yere ulaşma imkanı yok. O noktada zorluklarımız var. Karşı taraf son derece planlı, örgütlü, profesyonelce durduğu için ve olay henüz yeni olduğu için, açığa çıkan veriler fazla olmadı. Dolayısıyla onlardan tutarak olayı çözmeye dönük gelişmeler sağlayamadık. Bunun sonucunda sorunu, olayı çözmeye avantajı sahip olan, bizim açımızdan da sonuç verici olacak olan, Fransa'nın sosyalist yönetiminin tutumu olacaktır. O yönetim de geçen bir yıl içerisindeki tutumuyla buna fırsat vermedi. Böyle bir yaklaşım göstermedi. Olayı aydınlatamadığı iddiası içinde ve hala bu iddiasını sürdürüyor. Hiç kimse inanmasa da kendilerinin iddiası bu çerçevededir. Tabii bu inandırıcı değil. Paris gibi bir yerde, dünyanın merkezi konumunda olan bir yerde, yine Paris'in merkezi, Paris'te de en çok polis kontrolünün olduğu bir yerde böyle bir cinayet işlenecek, cinayetten sorumluluğu olan bazıları elde olacak ama Fransa gibi, ulus devletin beşiği olan bir sistem bunu çözemeyecek! Hem de 12 ay içerisinde! Hiçbir mantık bunu almıyor. Böyle olsa bile insan zihninin, mantığının bunu olabilir kabul etmesi mümkün değil. Bu nedenle çözememiş olmak, bilmemek mümkün değil. Yaşanan, sonuçların kamuoyundan gizlenmesidir. Açıklanmamasıdır. Dolayısıyla olayın aydınlatılmamasıdır.

Şu sonuç çıkıyor; Demek ki Fransa yönetimi olayın aydınlatılmasını istemiyor. İstese aydınlatırdı, açıklardı. Şayet açıklamıyor ise, bilmediğinden değil, olay aydınlatılmaması istemediğindedir. Bu da Kürt sorununun çözülmesini, Türkiye'nin demokratikleşmesini istememek demektir. Buradan şu hükme varıyoruz; Fransa'nın sosyalist yönetimi, nasıl ki Lozan da Kürt sorunu yaratan devlet idiyse aynı çizgide duruyor. Kürt sorununun varlığını sür-

dürmek istiyor. Türkiye'nin demokratik olmasını istemiyor. Bu kesin! Bir sosyalist yönetimin durumu bu işte!

Fransa dışında cinayetin içinde kimler var?

Kürt sorunu üzerinden mücadele yürütüyoruz. Kendi sorunumuz, 'nasıl bir sorun, nasıl çözeceğiz, çözümü için nasıl mücadele edeceğiz' diye anlamaya çalışıyoruz. Bu olay, sorunun nasıl olduğunu, nasıl açığa çıkarılıp yürütüldüğünü anlamak açısından iyi bir örnek. Çünkü Fransa devleti bu sorunu yaratan birinci güç konumundadır. Bugün de sorunun çözümünün engellenmesinde, istenmemesinde demek ki birincil güçlerden olma tutum ve özelliğini sürdürüyor. Devletin başında ister liberaller olsun, ister muhafazakarlar olsun, ister sosyalistler, fark etmiyor. Sosyalisti de, başkası da Türkiye'de demokrasi istemiyor, Kürt sorununun çözümünü istemiyor. Bunun ne kadar demokratik bir zihniyet ve politika, ne kadar sosyalist bir zihniyet ve politika olduğu tartışılmaya ve anlaşılmaya açıktır. Bunun anlaşılması son derece aydınlatıcı bir durum oluyor.

Şu sonuç çıkıyor; Aslında bilmekten ziyade, Fransa'ya olayın içinde ya da olaydan çıkar sağlamaya çalışan konumda! Bu olayı kendisi için ekonomik, siyasi çıkar sağlamanın aracı yapmak istiyor. En azından, en hafifiyle durumu böyledir. Bu çerçevede pazarlıklar yürütüyor. Pazarlıklar bitmediği için, istediği ekonomik, siyasi çıkarları sağlayamadığı ya da bu çıkarların gereği olayın sonuçlarını açıklamamasını gerektirdiği için açıklama yapmıyor. Bu kadar nettir.

Uluslararası komploda Fransa'nın rolü çok önemliydi. O dönemi de hatırlarsak, İtalya'nın sosyal demokrat hükümeti, Önderliğin durumunu bir Avrupa kararına dönüştürmek, bağlamak üzere Kürt konferansı yapılması önerisini Avrupa Birliği'nin etkin üyeleri olan Fransa ve Almanya'ya götürdü. Her ikisi de reddetti. Almanya Önderlik için daha 1988'de verdiği tutuklama kararını kaldırdı. O temelde Almanya'ya girişini yasaklar hale getirdi. Fransa ise İtalya hükümetini büyük bir öfkeyle geri itti. Komplonun devam ettirilmesi 15 Şubat

komplusunun gerçekleştirilmesinde ABD yönetimine en fazla destek veren hükümetlerden birisi oldu. Bunu biz iyi biliyoruz. O zamanın kayıtlarına geçti bunlar. Yani Fransa, Önder Apo'nun da Avrupa'ya girerek, Kürt sorununun demokratik çözümünü geliştirme çabalarına karşı çıkan, engelleyen, buna karşı uluslararası kompoyu dayatan güçlerin başında geliyor.

Bu anlamda Önder Apo'ya karşı geliştirilen uluslararası komplo ile Paris katliamının birleştirilmesi doğru ve yerindedir. Bir gerçeği ifade ediyor. İşin bir boyutu bu. İnsan bu sonuçtan yola çıkarak şunu söyleyebilir; Fransa işin içinde olmasa bu katliam yapılamazdı. Fransa istese üç günde sonuçları bütün açıklığıyla ortaya koyabilirdi. Koyulmadığına göre, bu kadar yalan, dolanla üstü kapatılmaya çalışıldığına göre ortaya burada, son derece karışık, planlı, farklı çıkar güçlerinin içinde olduğu, Kürt sorunu yaratan kapitalist modernite güçlerinin elbirliğiyle işlenen bir cinayet olduğu net olarak ortaya çıkıyor. Fransa dışında cinayetin içinde kimler var? Tabii bu işin yazılı belgeleri yoktur. Herkesi bir araya toplayıp mahkeme eder gibi, 'sen ne yaptın, sen ne yaptın' diyerek net bilgiler ortaya çıkartacak konumda da değiliz. Fakat NATO'suz, CIA'sız böyle bir cinayetin işlendiğini ve bir yıl kapalı kaldığını düşünmek, günümüz dünyasına göre akıl almaz bir durumdur. Kaldı ki, ABD yönetimi, Avrupa'da PKK'ye karşı mücadeleyi örgütleyip, yürütenin kendisi olduğunu defalarca basına açıkladı. TC hükümetlerinin 'teröre karşı yeterince destek alamıyoruz' biçimindeki eleştirileri karşısında ABD'nin çeşitli yönetim kademeleri; Türkiye'deki elçiliklerinden, Washington'daki dışişleri bakanına kadar birçok kesim, birçok kez, her türlü desteği verdiklerini, Avrupa'daki PKK yasağının, PKK'ye dönük baskıları hazırlatanların kendileri olduğunu açıkça söylediler. Avrupa'daki bu kadar baskı ve tutuklamalar, dernek, gazete ve tv kapatmalarının hepsi ABD'nin istek ve baskısıyla oluyor. NATO yönlendiriyor bunları. 1985'ten bu yana PKK'ye karşı savaşı NATO yönetiyor. Hala savaş konumu bitmemiştir. PKK ayakta, silahlı güçlere sahip, dolayısıyla yaklaşık 30 yıldır,

bu şekilde bir savaşın karşı kutbu NATO'dur. Resmi olan budur. ABD'de, CIA'da bütün bunları NATO olarak yapıyor, NATO adına yapıyor. Kendilerine göre yasal temelleri var. 'NATO'nun süper gladyosu' denen güçlerin işi oluyor yani. Tıpkı daha önce M. Ali Ağca'nın Papa'yı vurması gibidir. İsveç'te Palme'nin vurulup, PKK'nin üzerine atılmaya çalışılması gibidir. Küresel gericilik, inkar ve imha sistemini yürüten güçler bunu yapıyor ama bu işleri iyi de planlıyorlar. Tetikçiyi Türkiye'den seçiyorlar. Dolayısıyla Ömer Güney'in yakalanıyor olması anormal değil. M. Ali Ağca'nın yakalanması gibi, gayet normal bir durum. NATO gladyosunun en örgütlü olduğu ülkelerin başında Türkiye'nin geldiğini bilmemiz lazım.

Fransız-Türk ilişkileri ne üzerinden düzeldi?

Savunmalarda Önderlik de belirtiyor. Türkiye'de sadece Türk gladyosu yoktur. Esas olan NATO gladyosunun örgütlülüğü. Hatta zaman zaman gladyolar arası çatışmalar bile yaşanıyor. Yer ve zemini iyi seçiyorlar. Mesela uluslararası kompoyu Yunanistan eliyle yaptılar. Evidiler çevirdiler, döndürdüler, eninde sonunda getirip yine Yunanistan'da sonuca bağladılar. Niye? Bazı amaçların, NATO'nun amaçlarının gerçekleşmesi, NATO'nun güneydoğu kanadının daha sağlam hale gelmesi için, yani Türk-Yunan ilişkilerinin düzelmesi için. Şimdi buradan şu soruyu sorup, cevap aramak gerekiyor: Niye katliam Paris'te yapıldı? Bizim için önemli bir soru. Bu sorunun aydınlatıcı cevabı, komplonun neden Yunanistan'da olduğunun da cevabı olacaktır. Yunanistan'la bitirilmeye çalışılmasındaki ısrar ile Paris'te yapılan komplonun benzer yönleri vardır. Bir tesadüf saymamak gerekir. Kaldı ki Sara arkadaş Paris'e en az giden arkadaşta. Avrupa'da olduğu sürece, esas diğer ülkelerde bulundu. Kısa bir süreliğine Paris'e gitmişti. Bu sefer de öyleydi, geri dönmek üzereydi. Ama dikkat edelim ısrar edildi, alelacele Paris'te yapılmak istendi. Burası çok önemli bir ipucu veriyor. Paris'te rast gelmiş de, zamanı gelmiş de, kolay olmuş da yapılmış değil. Paris dışında daha kolay yapabilirlerdi. Paris'te katliam yapıldığı

yer daha çok denetim ve kontrolün olduğu yerdir. Daha zor cinayet işlenecek bir yerdir. Çok daha kolay yapabilecekleri bir sürü yer vardı, yapmadılar. Paris'te yaptılar. 4-5 günlük Paris'te bulunma durumuna sığdırdılar. Daha önceden planlanmış ve beklediler. Bunun da anlamı var. Demek ki Fransa ile Türkiye arasındaki ilişkilerin düzeltilmesi hedefi var. Tıpkı Yunan-Türk ilişkilerinin düzeltilmesinde olduğu gibi, Fransa-Türkiye ilişkilerini düzeltme arayışları temelli olduğu güçlü bir ihtimaldir. ABD ve NATO planı olabilir. Nitekim NATO'da ve AB'de Türkiye'nin daraltılmasında, sınırlandırılmasında Fransa önemli rol oynayan bir devlet konumundaydı. Şimdi bu katliam üzerinden, Türk-Fransız ilişkileri düzeltilmeye çalışılıyor. Geçenlerde Cumhurbaşkanı Abdullah Gül 'sorunların aşıldığını, ilişkilerin düzeldiğini' basına açıkladı. 'Kendi dışişleri bakanlığı döneminde en ciddi engel oluşturan sorunun Fransa olduğunu ama şimdi çözülmüş, düzeltilmiş, Fransa engelini aşmış bulunduğunu, buna rağmen AB ilişkilerinin gelişmesini, Türk dış politikalarının bu kadar sarsıntı geçirmesini anlamsız bulunduğunu' söylüyordu. Fransız-Türk ilişkileri ne üzerinden düzeldi? Bu katliam üzerinden... O zaman kim bu ilişkinin düzeltilmesini istiyor, kim oradan çıkar elde etmek istiyorsa, olayın arkasında onları görmek, bulmak ve değerlendirmek gerekiyor.

Gülen hareketi daha fazla işin içinde

AKP açısından bilgileri tazelemek düzeyinde bazı şeyler söylemek lazım. AKP ya suçlu ya da suçlunun ortağı, bileni durumundadır. Olay ardından takındıkları tutum da bunu ortaya çıkardı. Şimdi de aynı tutumu göstermeye devam ediyorlar. Bilgi sahibidirler yani. Kendileri mi örgütledi, yoksa yapılmasını istedikleri bilinmez. Olay ardından ilk açıklamayı Hüseyin Çelik yaptı. Ardından M. Ali Şahin ve Tayyip Erdoğan'ın açıklamaları oldu. "Başka yerlerde de olabilir" dediler. "Bu PKK'nin iç çatışmasıdır" diye saptırmaya çalıştılar. Daha kimse duymadan, basına yansımadan kalktılar, basın açıklaması yaptılar. Nerden biliyorlardı, niye bu kadar telaşlıydılar, dertleri neydi, onlara neydi ki

Önderlik talimatlarını doğru ve tam özümseyerek

2014'Ü DEMOKRATİK KURTULUŞ VE ÖZGÜR YAŞAMI İNŞA YILI YAPALIM!

PKK YÜRÜTME KOMİTESİ

PKK'nin tüm kadro ve sempatanlarına

Değerli yoldaşlar

PKK XI. Kongresi sonrasında gerçekleşen ilk Yürütme Komitesi toplantımıza PAJK Koordinasyon üyesi arkadaşlar da katılmışlardır. XI. Kongre sonrası gerçekleşen ilk toplantı olması nedeniyle geride kalan üç aylık süre içerisinde parti çalışmalarını değerlendirmiştir. 2013 yılının son günlerinde gerçekleşen toplantı olması itibarıyla de 2013 yılını ideolojik, siyasi ve örgütsel boyutlarda değerlendirerek gerekli sonuçları çıkarmıştır. Önder Apo'nun özgürlük hareketimiz ve PKK öncülüğünü değerlendirdiği son talimatı çerçevesinde gereken düzeltme ve planlamaları yapmayı öncelikli bir gündem olarak tartışmaların merkezine yerleştirmiştir. Toplantımız aynı zamanda Rojava direnişinin sonuçlarını da çeşitli boyutlarda değerlendirmiştir

Değerli yoldaşlar

Kürtler açısından 2013 yılı, karmaşık ve büyük mücadelelerle geçen, özgürlük kazanımlarının olduğu bir yıldır. Bu kazanımların başında Önder Apo'nun geliştirdiği 'demokratik kurtuluş ve özgür yaşamı inşa' hamle süreci ile birlikte Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünde bölgede ve dünyada yarattığı gündem ve bu çerçevede Önder Apo ile çözümü müzakere etme aşamasına ulaşması gelmektedir. Bu başlı başına uluslararası komplonun ve komplonun dayandığı inkar ve imha sisteminin aşılması açısından çok önemli, tarihi bir gelişmedir. Kuşkusuz, uluslararası komploya karşı 15 yıldır süregelen mücadelenin sonucu olarak bu durumu yeterli görmediğimiz ve çok daha ileri sonuçlarının olması gerektiği en fazla tartıştığımız ve kararlaştığımız bir konudur. Fakat içinde bulunduğumuz dünya ve bölge gerçeği dikkate alınarak Kürdistan'a dayatılan kültürel soykırım rejimi değerlendirildiğinde, bu rejimin son yüzyılda Kürdistan'ın dört bir yanında gerçekleştirdiği uygulamalar ve yaşanan katliamlar göz önünde tutulursa, uluslararası komploya karşı yürütülen mücadelenin İmralı sisteminin parçalanması noktasında ulaştığı düzey tarihi boyuttadır. Kapitalist modernite sisteminin Kürt halkına dayattığı soykırım rejimine karşı yürütülen mücadelede açığa çıkan bu sonucu bu şekilde anlamak önem taşımaktadır.

Önder Apo'nun özgürlüğü ve Kürt sorununa demokratik siyasi çözümü temelinde yürüttüğümüz mücadele, kalıcı adımları ortaya çıkaramamışsa da 2013 yılının son günleri itibarıyla Türkiye'deki siyasi yapının yeni bir değişim sürecine girmiş olması mücadelemizin önemli bir sonucu olarak değerlendirilmelidir. Her ne kadar Türkiye başbakanı "ben ameliyat yaptırmam, değişime izin vermem" dese de, Türkiye'nin ameliyat sürecine alındığı, değişim sürecine girdiği açıktır. Başta Kürtler olmak üzere, tüm halklar, ezilenler, gençler, kadınlar demokrasi

ve özgürlük istemektedir. Türkiye'nin mevcut despotik oligarşik sistemi, halklar gerçeğiyle uyumlu olmadığı gibi bölge ve dünya gerçeğiyle de tam uyumlu değildir. Dolayısıyla değişmesi gerektiği açıktır. 2013 yılı sonu itibarıyla bu temelde çok yoğun bir siyasi mücadelenin yaşandığı ortadadır. Son süreçte ortaya çıkan gelişmeler demokratik siyasi çözüm sürecinin sonuçları olmaktadır. Önder Apo'nun insiyatifinde yürütülen 'demokratik kurtuluş ve özgür yaşamı inşa hamlesi' süreci diyalog ve müzakereyle tarafları ikna ederek Kürt sorununa çözüm bulmayı amaçlamaktaydı. Ancak Türk devleti ve AKP hükümeti Türkiye'nin demokratikleşmesi temelinde gerekli yaklaşımı göstermedi. Ortaya karmaşık, mücadelecilik, birbirini geriletme ön görün bir değişim ve yeniden yapılanma süreci çıktı. Demokratik yaklaşımla çözüme

söz konusudur. Arkasında yerel, bölgesel ve küresel gerici güçlerin olduğu El Kaide çete saldırılarına karşı, 19 Temmuz 2012'de gerçekleşen özgürlük devrimini savunmak üzere Rojava halkının gösterdiği direniş ve bu direnişin yıl sonu itibarıyla askeri ve siyasi bakımdan kazandığı başarılar, bu yılı sadece Rojava halkında değil bütün Kürt halkının ve insanlığın kazandığı başarılar olarak tarihe geçirmiştir. Bu sonuçlarla 2013 yılı Kürt halkının büyük kazanımlar elde ettiği, özgür ve demokratik yaşamda kararlılığının ve bunu elde etmede gereken güce sahip olduğunun bir kere daha kanıtlandığı bir yıl olarak Rojava yılı olmuştur. Geline aşamada herkes bu sonuçları değerlendirmeye ve anlamlandırmaya çalışmaktadır. Gerçekten son iki yılda Rojava Kürdistan'da hiç kimsenin tahmin etmediği, fazla ihtimal vermediği

şılmıştır. Halkların her türlü mücadeleyi ve başarıyı elde etme gücüne sahip olduğu, Rojava Devrimi ve direnişinin ortaya çıkardığı bir gerçektir, hakikattir. 2013 yılında, arkasında küresel kapitalizmin, bölge statükoculuğunun ve Kürt yerel gericiliğinin olduğu El Kaide çete saldırılarını askeri bakımdan kırarak yenilgiye uğratan bir direnişin başarıyla yürütülmüş olması 19 Temmuz Devrimi kadar yenilik ifade etmektedir. Bu direniş ve ortaya çıkardığı sonuçlar birçok hesabı bozmuştur, birçok gücü yeniden değerlendirmeye ve politika oluşturmaya zorlamıştır. 2013 Rojava direnişi, halkların özgür ve demokratik yaşamı savunmada ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu ortaya koymuştur. Ortaya çıkan özgürlük iradesinden Kürt halkı, özgür insanlık, bölge halkları büyük coşku ve heyecan duymakta, yeniden

çok cılız, zayıf ve tam sonuca ulaşamamış olsa da ve yine önünde çok sayıda engel bulunsun da 2013 yılı Kürt ulusal birliğini yaratma doğrultusunda Ulusal Kongre çalışmalarında atılan adımlar hiçbir zaman küçümsenemeyecek düzeyde tarihi adımlardır. Kürtlerin birlik olabilecekleri, demokrasilerini öz güçleriyle yaratabilecekleri, dolayısıyla bölünmenin, deyim yerindeyse, paramparça olmanın bir kader olmadığı net bir şekilde anlaşılmuştur. Tersine bu durumun Kürtlerden değil, Kürdistan'a dayatılan işgal, ilhak, sömürgecilik, soykırım rejimlerinden kaynaklandığını, her türlü bölünmenin, parçalanmanın, örgütsüzlüğün, inkarcılığın, birbirini reddin altında bu gerçeğin yattığı, bu gelişmelerle bir kez daha ortaya çıkmıştır.

Kürt ve Kürdistan gerçeği kadar Kürt toplumuna dayatılan inkar ve imha sisteminin gerçeğini ve Kürdistan'da Kürt toplumu üzerinde yarattığı etkileri de bu temelde çok daha açık bir biçimde gördük. Bütün bu gelişmeler sonucunda yıl itibarıyla şunu söyleyebiliriz; 2013 yılı, büyük ve karmaşık bir siyasi, askeri mücadele yılı olmuştur. Kürt Kürdistan'ın 4 parçasında da bölgesel ve küresel gelişmeleri etkileyecek düzeyde önemli bir mücadele yürütmüştür. Hedeflediğini tam gerçekleştirememiş olsa da sonuçta Rojava Devrimi'ni koruyan, zaferlerle dolu direnişle, Ulusal Kongre'yi toplama yönünde ortaya çıkardığı adımlarla, Kuzey Kürdistan'da ve Türkiye'de siyasi yapının değişim sürecini başlatan gelişmeleri yaratmakla önemli kazanımların elde edildiği bir yıl olmuştur. Kürtler 2013 yılında büyük mücadele vermiştir. Başta Rojava ve Kuzey Kürdistan olmak üzere her alanda kahramanca bir direniş yürütülmüş ve yüzlerce şehit vererek bu özgürlük direnişi başarıya götürülmüştür. Bu direniş şehitlerini, başta 31 Aralık 2012 Lice şehitleri ve 9 Ocak 2013 Paris katliamının şehitleri olmak üzere tüm Rojava direniş şehitlerini ve en son Gever şehitlerini saygı ve minnetle anıyoruz. Bu kahramanlıkların, şehadetlerin boşa gitmediğini, anlamsız olmadığını, tam tersine Kürdistan'da devrimi daha derinden yaşanır hale getirerek özgürlüğe daha çok yaklaştığımız bir düzeyi ortaya çıkardığını belirtiyor, bu büyük kahramanlıkların özgürlük ve demokrasi mücadelesinde, özgür ve demokratik Kürdistan'da yaşayacağını ifade ediyoruz. Bu anlamda 2013 yılında yürüttüğümüz mücadele ve direniş de kolay, basit ve rahat olmamış, acısız, bedelsiz gerçekleşmemiştir. Özellikle Rojava ve Kuzey Kürdistan'da 7'den 70'e kadınerkek tüm halk büyük bir direniş içinde olmuştur. Başur ve Rojhilat halkı, dünyanın dört bir yanındaki Kürt toplumu ve dostları bu kahramanca direnişleri desteklemiştir. Yüzlerce şehit verdiğimiz bu büyük mücadele yılı içerisinde elde edilen sonuçlar bu temeldedir. Bu kazanımlar halkımız ve hareketimizin hakkıydı; halkımız, hak ettiğini her zamankinden daha fazla ve somut olarak 2013 yılı mücadelesinde almıştır. Bundan sonraki mücadele yıllarında bu çok daha fazla böyle olacaktır.

gelmeyenler farklı mücadele yöntemleriyle çözümlenmesi süreci içerisine girmiştir. Bu da siyaset biliminin ve siyasi mücadelenin doğal bir kuralıdır. Kürdistan'ın inkar eden ve imha etmeyi öngören Türkiye'deki siyasi rejimin yüzyıldır kaderi bu şekilde belirlenmektedir.

2013 Rojava yılı oldu

2013 yılı, Kuzey Kürdistan'da ve Türkiye'de büyük bir dirayetle yürütülen çözüm sürecine paralel olarak gerçek anlamda Rojava yılı olmuştur. 2012 yılı Rojava'da demokratik halk devriminin gerçekleştiği yıl iken 2013 yılı devrimi korumak ve derinleştirme temelinde çok yönlü bir direniş yılıdır. Yılın sonunda yaşanan gelişmeler üzerinde de bu görkemli direnişin sonuçlarının etkisi vardır. Etkisi sadece Suriye ve Kürdistan'la sınırlı değildir. Başta Türkiye olmak üzere bölgedeki gelişmeler ve bölge mücadelesi içerisinde olan küresel aktörlerin politikaları üzerinde de etkili olma durumu

gelişmeler yaşanmıştır. İtiraf etmek gerekir ki hiçbir kitapta ve planlamada böyle bir gelişme yer almıyordu. Genel açısından böyle olduğu gibi hareketimiz açısından da bir yönüyle bu durum geçerlidir. Gelişmeler bütün yazılıp çizilenleri, alınan kararları ve bilenen kuralları alt üst edecek tarzda son iki yılda Rojava Kürdistan'da yaşandı. 19 Temmuz 2012 özgürlük devrimi bunlardan bir tanesiydi ve birçok hesabı bozdu. Bütün planları, teorileri –bir yönüyle– alt üst etti. Devrim anlayışında stratejik ve taktik yaklaşımları ve halkın gücünü değerlendirmedi yeni düşünceler ve görüşlerin geliştirilmesi gerektiğini ortaya çıkarmıştır.

Her şeyden önce halkların, koşullar ne kadar elverişsiz, nicel ve nitel bakımdan güç dengesizliği ne kadar büyük olursa olsun, bir kere özgür ve demokratik yaşamda karar kılınarak bunun gerektirdiği bilinçlenme ve örgütlenme içine girdiklerinde gerekli olan cesaret ve fedakarlığa kavuştuklarını, yapamayacakları iş, yürütemeyecekleri mücadele, yenemeyecekleri düşman olmadığı anla-

umut, güç ve irade oluşturmaktadır. Bunun yanında her türden gericiliğin hesapları da bozulmaktadır. Rojava'da Kürt halkının ortaya koyduğu demokratik özerklik çözümünün gericiliğin dayattığı çözümsüzlüğü aşmada ne kadar etkili olduğu net bir şekilde anlaşılacaktır. Ortaya çıkan bu gelişmeler 2013 yılında Kürt halkının ve Kürdistan özgürlük mücadelesinin açığa çıkardığı gelişme ve yarattığı kazanımlar olmaktadır.

Bunlara paralel, 2013 yılı boyunca ulusal demokratik birliği yaratma yönünde de yoğun çalışma ve mücadele yürütüldü. Kürdistan Ulusal Kongresi'ni toplama hedefiyle Kürt ulusal demokratik birliğini sağlamayı öngören değerli çalışmalar yapıldı. Bu konuda, belki de geçen binyıllar içinde ulaşılmayan düzeyde yeni gelişmeler yaşandı. Birlik adımları atıldı. Bu gelişme de Kürt halkının gücünü ortaya çıkarması, birlik içinde kendi demokrasisini yaratarak bölge halklarıyla kardeşleşmesi ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesine hizmet etmesi bakımından çok önemli bir adımı ifade etmiştir. Her ne kadar atılan adımlar

olacaktır. Nerede imkan varsa orada olacaktır. O zaman ekonomi çalışmasının bu alanlara yönelmesi gerekmektedir. Edebiyat çalışmasında parti edebiyatı yazılacaksa öyle 'ben gördüm, ettim' şeklinde yüzeysel yaklaşımlarla olmayacaktır. Arkadaşlar günlük yazıyor ve duygularını şiire döküyorlar ancak parti edebiyatı bundan ibaret olamaz. 40 yıllık bir hareketin, yeni bir demokratik ulus yaratan hareketin edebiyat yaklaşımı bu kadar olamaz. Doğru dürüst parti ve mücadele, Önderlik gerçeğini izah eden, çözümleyen, toplumsal değişimi, 40 yıllık mücadeleyle insan ve toplumda yaratılan değişimi analiz eden, ortaya koyan bir çalışmamız yoktur. Ve herkes bundan kaçıyor. Bunun sonucunda geldiğimiz nokta herkesin söyleyen olmak istemesi, yönetim olmak istemesidir. Arkadaşlar raporlarına "kariyerizm var" değerlendirmesinde bulunmuşlar. Kariyerizm, yetkililik burada ortaya çıkmaktadır. Somut, derinlikli pratik iş yapmaya yönelmekten kaçış vardır. Uygun bir planlama yapılmamış, paradigma esas alınarak çalışma planı buna göre kurulmadığı için o iş yapılmamaktadır. Dar, askeri ve cepheci mücadele içinde kalınmakta bunun dışındakiler çalışma alanı olarak görülmemektedir. Darlık buradadır ve bunun için somut, derinlikli pratik çalışma içine girilmemektedir. Doğru pratikleşme yaşanmayınca, görevlerin yerine getirilmesini bekleyen Önderlik, halk ve süreç karşısında sorumluluğu üzerinden atacak bir konuma gelmeye çalışılmaktadır. Bu 'nerede olur' sorusuna ne yazık ki 'yönetim olursam böyle olur' yanıtları geliştirilmektedir. Ardından yönetim olma yarışı başlamaktadır. Halbuki yönetim olmak demek, görev yapmak demektir. Yönetim olma anlayışlarını salt söylemek, emir vermek, ondan sonra oturup durmak, birilerinin yapmasını beklemek olmaktan çıkarmak gerekmektedir. Yönetim, örgüt olmak demektir; örgüt, pratik iş yapmak demektir. Nerede pratik görev varsa; o görev önce tanımlanmalı, ondan sonra o görevi nasıl bir komite, birim, örgüt yerine getirir, o görevlendirilmelidir. Tarz buna göre oluşmalıdır, iş bitince örgütte bitmelidir. Bürokratik, şematik bir yapılanma yaratıp ondan sonra ona iş arama değil de önce görevleri tespit etme, sonra o görevleri yapacak görevlendirmeler yapma, kadrolar çıkarma ve örgütler kurma en doğrusudur. Devrimci örgütlenme, fonksiyonel örgütlenme budur. Derinlikli örgütlenme de böyle olur.

Herkes kendi kendini görevlendirmek istemektedir

Mevcut haliyle işe ve göreve göre, görevi yapmak üzere bir örgütlenme, çalışma tarzı geliştirilmemektedir. Önce örgüt ve şema oluşturulmakta görev alacaklar almakta ve sonrasında 'ne yapacak bunlar' denerek hiçbir şey yapılmamaktadır. Şunlar, bunları yapsın diye, yazıyor, kongre ve konferanslarda kararlar alıyor, yönetim toplantılarında planlamalar yapıyoruz. Ancak hepsi kaçıt üzerindedir, pratik uygulamaya geçmemektedir. Bu, bürokratik bir tarz, yüzeysel bir tarz; derinlikli, pratik çalışma yürüten bir tarz değildir. Taz bu olduktan sonra da kadroda doğru dürüst yerini bulamamakta, işlevsel olamamaktadır, sürekli değişiklik istemektedir. Herkes kendi kendini görevlendirmek istemektedir. Bunun bir nedeni, verimsizdir, işlevsizdir, başarılı olamamasıdır. Hep eleştiriye muhatap olmak ve özeleştirme vermek istemektedir. Sıkıntı içerisinde yer aramaktadır.

Bununla birlikte çalışma tarzımızda parçalılık var. Parçalılık bizde öyle bir durumdaki kendini parti, örgüt gibi gören bireyciliğe kadar gitmektedir. Birey, pa-

radigma değişimini gerçekleştiremediği ve stratejik, taktik süreci kavrayarak ona göre bir planlama, örgütlenme, eylem tarzına yönelmediği için bunların hepsinin yerine kendini geçirmektedir. Birey örgüt gibi davranmaktadır. Bir arada kalma bazı değerler temelinde olmaktadır. Arkadaşlarımız gerçekten çalışmaktadır. Avare, asi tarz azınlıktır, geneli temsil etmemektedir. Aksini savunmak yani partimizi ve komutamızı böyle tanımlamak haksızlık olacaktır. Her yıl verdiğimiz yüzlerce şehidi anlamamak olur. Kadro budur, parti bunlardır. Bu kadar kendini verdiği göre, doğru bir çizgide olsa ve doğru temelde görevlendirilerek çalıştırılrsa her yerde her türlü başarı sağlanır, verim ortaya çıkar. Önder Apo, "kadrolardaki gerilik sanıldığından daha fazla" demektir. Gerilik paradigma değişimini anlamamaktan, zihniyet ve vicdan devrimini Önderlik paradigması temelinde yapamamaktan, yeni paradigmanın gereğine göre stratejik planlama, örgütsel yapılanma, çalışma tarzı, taktik ve tarz içerisine girememe kaynaklıdır. Bireyciliğin bu kadar gelişmesi de verimsizlikle ilgilidir. Çünkü üretim olmadığı için sonuçtan haz duymamakta, ne kendi çalışması ne de yoldaşının çalışması çekici gelmemektedir.

Sonuç olarak; ideolojik, örgütsel durum değerlendirme ve tartışmalar itibariyle, Yürütme Komitemizin yaptığı değerlendirmelerden 2014 yılına girerken, bütün örgütlerimizin, komitelerimizin, merkezlerimizin, karargahlarımızın, kadro ve komutanlarımızın, sempatanlarımızın esas alması gereken hususlar vardır. Öncelikle gerçekten de düzeltme gerekmektedir. Tutuculuğu, dogmatizmi aşarak paradigma değişimini esas alan, Önderlik felsefesini, ideolojisini, siyaset tarzını özümseyen bir zihniyet devrimine ihtiyaç vardır. Okuyup geçmemek gerekir. İkna olunmazsa, ikna olmak için araştırmak, tartışmak gereklidir. Yani, "Önderlik böyle söylemiş, bir şey demiyorum, karşı çıkmıyorum" deyip, anlamadan ya da inanmadan geçilmemelidir. İçimizde böyle duruşlar yaşanmaktadır. Geçtiğimiz süreçte paradigma değişimi gündeme geldiğinde bazı arkadaşlar açık söylüyorlardı; "ben devletsiz toplumun kendini yaşatacağını düşünmüyorum, inanmıyorum buna" diyen arkadaşlar çıkıyordu, tartışıyoruz. Tek tük de olsa bunlar vardı. Son zamanlarda bu artık açığa çıkmamaktadır. Çünkü Önderlik savunmalarında, paradigma bu kadar izah edilmiş, kimse buna karşı bir şey diyecek durumda değildir. Ama anlamadan geçirmektedir. "Önderlik söylemiş, bir şey demiyorum, doğru olan odur" deniyor. Önderlik adına, parti adına hareket edildiği düşünülmemekte ama düzenin verdiği zihniyete göre hareket ettiğini fark edememektedir. Partide geçmişte öğrendiğine göre hareket etmekte, PKK'nin devletçi paradigmasına, cepheci mücadele tarzına göre çalışma yürütülmektedir. "Bunları geçmişte yaptım, PKK'ye göre idi, başarı kazandırdı, şimdi de bunları yapmam da kusur olmaz" diyerek sürdürmektedir. Bu durumun düzeltilmesi gerekmektedir.

Önderlik çizgisine, savunmaların özüne doğru yaklaşım göstermeyi başaramamaktayız. Paradigma değişimini anlamalı felsefik, siyasi, örgütsel, askeri boyutları güçlü kavrayabilmeliyiz. Buradan çıkan stratejik gerçekliği, değişimi, mücadele tarzının ne olduğunu ve devrim anlayışının nasıl olduğunu doğru anlamalıyız. Anlayış değişimini, düzeltmeyi bu temelde yapmalıyız. Ciddi bir zihniyet devrimini mutlaka gerçekleştirmeliyiz. Eğitim bunun üzerinden olmalı, araştırma inceleme, tartışma buna göre olmalı ve somutlaşmalıyız. Doğrular, yanlışlar herkesin kendine göre bildikleri olarak kalmama-

lıdır. Bir devrim hareketi her gün, her yerde tartışılır. PKK böyleydi, Kemal Pir çizgisi buydu. Kemal Pir gördüğü insana, "şu konuda ne düşünüyorsun? Şu nasıldır? Sen şöyle yapıyorsun, bu doğru değil!" diyerek, 24 saat tartışıyordu. Onun eylemi propagandaydı; silahlı eylem onun yüzde 10'u bile değildi, yüzde 90'ı ideolojik mücadeleydi, propagandaydı. Şimdi eğitim ortamlarında bile kimse, rahatsız oluyor ve geri çekiliyor, kendisini kapatıyor. Böyle olsak belki zorlanmayız ama kendi kendimize kalırız. Böyle bir kişi de Apocu militan olmaz, PKK'yi anlamaz. Böyle birisine görev verilirse, gittiği yerde ne uygular belli olmaz, kendini uygular, Önderlik çizgisini, partiyi uygulamaz. Bu bakımdan, eskide kalmayı, düzende kalmayı, partinin eskinde kalmayı reddederek yenilenmeyi, değişimi engelleyen dar, dogmatik, tutucu yaklaşımları kesinlikle aşacağız.

Zihniyet devrimini, yeni paradigmayı özümseme, onun devrim anlayışını, mücadeleye tarzını özümseme temelinde yapacağız. Buna bağlı olarak elbette bütün o belirtilen parti dışı anlayış ve tutumlara karşı büyük bir ideolojik mücadele ve düzeltmeye ihtiyaç vardır. Bizim gibi bir örgütte böyle anlayışlar olamaz. Mücadele yaşam demektir ve 24 saati içine almaktadır. Bu temelde katılan insanlarda bu tarz eksikliklerin hiçbirinin olmaması gerekmektedir. Kadro denetiminin 24 saat olduğu bir yaşamda bu tür anlayışlar nasıl ortaya çıkmaktadır? Böyle hatalar yapamaz çünkü ortam o hatalara izin vermez. Bu tür anlayışlar yaşanıyor bu zihniyet farklılığından kaynaklanmaktadır. Zihniyet devrimi olmazsa, yeni paradigmanın, ideolojik, politik çizginin özümsemesi ve ona göre pratikleşme olmazsa, bu konuda başarısızlık, verimsizlik olacaktır. Söz konusu Yürütme Komitemizin toplantısının eleştirdiği anlayışlar açığa çıkar ama rahatsızlık yaratmaz. Çünkü daha büyük bir olumsuzluk yaşanmaktadır. "Sen başarısızsın. Görev almışsın, devrim yapamamışsın." Öyle bir ortamda bilmem bireyci davranma, kariyerizm ya da hatalı davranış ve sözler yetersizlik olarak görülmemektedir. Daha büyük hatalar var. Paradigmasal hatalar var, stratejik değişimde hatalar var, kendini değiştirememeyi, dönüştüremeyen kaynaklanan hatalar var. Böyle bir düzeltme kesinlikle yapılmalıdır.

Bütünlüklü ve derinlikli bir çalışma tarzını ortaya çıkarmalıyız

Bütün eğitim çalışmalarımızı yeni paradigmayı özümseme, o paradigmanın devrim anlayışını ve mücadele tarzını, eylem çizgisini özümseme üzerinde yoğunlaştırmalıyız. Yine örgüt sistemimizi, kesinlikle KCK'yi örgütleyen, demokratik ulusu inşa eden, somut görevlendirmeler üzerinden yapmalıyız. İnşa ve direniş, çizgiyi böyle koyacağız. Önce pozitif eylemcilik, önce her yerde ne kadar olabiliyorsa inşa, saldırıdır! Saldırısı kırıldığına daha fazla inşa! 4. Dönem, inşa dönemidir. KCK, bir demokratik toplum, demokratik yönetimdir; ne devlettir, ne de örgütsüz bir ERNK direnişçiliğidir. Örgütlü bir demokratik toplum yaşamıdır. Ekonomisini, eğitimini, kültürünü, sağlığını, hukukunu, ekolojisini, diplomasini, savunmasını kendisi yapan bir örgütlü yaşam biçimidir. Böyle bir tarzı esas almamız gerekmektedir.

Bütünlüklü ve derinlikli bir çalışma tarzını ortaya çıkarmalıyız. Demokratik konfederizm çok değişik örgütlenmeler temelinde çalışmanın yürütülmesini öngörür ama bu bir bütünlüğe sahip olmalı, parçalı olmamalıdır. Eğer doğru

bir çalışma, eylem tarzı kurarsak bütünlük sağlanır. Bütünlük sağlamak için özel çaba ve yaklaşım gereklidir. Parçalayıcı, bireycileştirici, kendine göre sağa sola çekici olunmamalıdır. Önderlik, demokratik konfederizm için "birlik içinde özgünlük" dedi. Birliği esas alan, özgür, özgün örgütlülükler olarak da tanımladı. Demokratik Topluluklar Birliği, diyoruz. Birlik esastır. Yine derinlikli çalışmayı çok çok önemsemeliyiz. Derinlikli çalışmadan kastımız; inşa ve direniş çizgisini pratik çalışmada esas almaktır. İnşa için "zorluk" dememek ve "can sıkıntısı" gibi yaklaşmamak gerekmektedir. Yapılması gereken görevse, dönem hangi görevleri yapmayı gerektiriyorsa, o görevlere göre kendini eğitip, hazırlayıp büyük bir cesaret, istekle, aşkla, şevkle o işleri başarıyla yapmak önemlidir. Çalışma tarzımız en iyi zamanda en yetkin başarıyı elde etmeyi içermektedir. Gerilla buna "derinlikli bir düzeltme" dedi. HPG'de yürütülen hazırlık projesinin tanımı derinlikli gerillacılığa ulaşmaktır. Gerilla başta olmak üzere çalışmalarımızın her alanında, ideolojik, sosyal, siyasi bütün çalışmaların tamamında böyle derinlikli, somut bir çalışma tarzına kesinlikle kendimizi ulaştırmalıyız. Buna göre örgütü büyütme, aday kadrolar katmak, yeni kadrolar eğitmek, gerillayı büyütme önmümüzdeki dönemin temel görevidir.

Bunları gerçekleştirmek için Parti Yürütme Komitesi toplantımız, kış boyu partileşme seferberliği içerisinde, eğitimlerden başlayarak, Önder Apo'nun eleştirileri temelinde kendini yenileme çalışmalarını yürütmeyi ön gördü. XI. Kongre kararlarını hayata geçirecek bir parti ve kadro haline gelebilmek için, seferberlik düzeyinde çalışmalıyız. Eğitimlerimizi böyle yürütmeliyiz, ideolojik mücadelemizi, tartışmamızı buna göre geliştirmeliyiz. Yanlış devrimini her şeyi yeni paradigmayı ve Önderlik savunmalarını özümseme temelinde bir partileşme seferberliği ruhuyla yürütmeliyiz. Bu kış çalışmalarını parti olarak böyle tanımlıyoruz. Bunların sonuçlarını kadroda netleştirme, kararlaştırma ve buna göre yeniden görevlendirmeyi, komite, temsilcilik düzeyinde örgütlenmeyi ön görüyoruz.

Bu değerlendirme ve kararlar tüm alan çalışmalarını açısından geçerlidir. 2013'te genel kongre ve konferansları yaptık. Kış boyunca XI. Kongre sonuçları ve Önder Apo'nun son talimatı temelinde bir partileşme seferberliği yürütmeliyiz. Kendi içimizde ideolojik mücadeleyi, sınıf ve cins mücadelesini bu temelde yürütmek kadar, dışımızda da ideolojik, örgütsel mücadeleyi böyle bir seferberlikle yürütmeli, sonuçlarını 2014 baharında yeni bir pratik hamleye göre hazırlık çalışmalarına dönüştürmeliyiz. Bu hazırlık çabalarını parti konferanslarında tamamlamalı, daha kalıcı bir hamleye dönüşecek başarılı sonuçlara ulaştırmalıyız.

PKK Yürütme Komitesi olarak yeni yıla cevap olma yaklaşımımız bu temelde olurken eleştirel özeleştirme bir yaklaşım ve doğruyu daha derinden anlama yaklaşımı esas alındı. Bu süreci, yönetim açısından, daha derinlikli bir özeleştirme süreci olarak da ele alıyoruz. PKK XI. Kongre sonuçlarını hayata geçirmenin ilk yılını, kongrenin görev verdiği yeni yönetim açısından da, her bakımdan bir özeleştirme derinleşme yılı olarak görüyoruz. Önce bunu pratikte, her alanda yürüttüğümüz çalışmanın başarısıyla gerçekleştireceğiz, sonra da ulaştığımız sonuçları, yaptığımız başarılı pratikten bakarak, kendimizde gerçekleştirdiğimiz değişiklikleri değerlendireceğiz, analiz edeceğiz, raporlara dönüştüreceğiz. Tüm kadro ve sempatanların, tüm halkın yararlanması için tüm örgüte ve topluma mal etmeyi sağlayacak raporlara da dönüştüreceğiz.

XI. Kongre'den sonraki 3 aylık pratik sonunda kongrenin ön gördüğü düzeltme, kendini yenileme, netleştirmeyi Önderlik talimatı temelinde yapmada bu sonuçlara ulaştık. 2013 yılını da çözümleme ve yeniden kararlaştırma temelinde tamamıyoruz. Yeni miladi yıla, 2014 yılına siyasi, askeri bakımdan durumu değerlendirmeye, genel değerlendirmeler kadar, somut Kürdistan parçalarında yaşanan gelişmeleri de analiz ederek, izlememiz gereken, bizi özgürlük devrimine taşıyacak yeni politikaların ne olması gerektiğini de tartışmış ve kararlaştırmış olarak giriyoruz. Bunun yanında Önderlik talimatı temelinde şimdiye kadar ki yarım yetersiz devrimciliğin, tam başarılı olamamanın sonuçlarını tartışıp, değerlendirerek, yenilenmeyi, değişimi yeterince yapamayan, yeni paradigmayı özümsemeyen, tutuculuğu, dogmatizmi, karamsar bakış açısını mahkum ederek eleştirirken bunu aşmayı pratikteki dersler temelinde Önderlik paradigmasını ve devrim anlayışını, strateji ve taktik yaklaşımlarını bilince çıkarma, özümseme ile yapmayı öngörüyoruz.

Yönetim toplantımız yeni siyasi gelişmeleri değerlendirip, siyasi ve askeri duruma ilişkin, bizi başarıya götürecektik politikalar belirleyip, kararlar almıştır. XI. Kongre sonuçları temelinde kadro ve örgüt duruşunu, çalışma tarzımızı, parti ve KCK örgütlenmesinde yaşanan sorunlar ve var olan hata ve eksiklikleri, bunların zihniyet ve tarz boyutlarını çok yönlü olarak tartışıp, değerlendirerek yanlış, eksik, hatalı olan tutumları mahkum etti.

Başarısızlığı, gerçekleştirilemeyi bu süreçte mutlaka gerçekleştirecek, 2014 yılında Önderlik savunmalarını derinden özümsemiş, yeni paradigmanın öngördüğü devrim anlayışını ve mücadele tarzını kavramış, bu konuda kendini yenilemiş bir kadro duruşu ve örgütsel yeniden yapılanmayla karşılaşmayı öngördü.

Bu anlamda Yürütme Komitesi toplantısı bir kongre gibi bir düzeltme, yeniden yapılandırma ve büyük bir hamleyi kararlaştırma özelliğine sahiptir. Bu gerçekler, her alandaki yoldaşlar tarafından doğru kavranır, esas alınır ve buna göre kendini yenileme, değiştirme ve pratiğe yönelme gerçekleşirse, 2014 yılı, başta Kuzey Kürdistan olmak üzere, Kürdistan'ın tümünde büyük bir hamle yılı olacak; özgürlük devrimimizin zafer üstüne zafer kazandığı yıl haline gelecektir. Bu temelde de Önder Apo ve Kürdistan'ın özgürlüğü, bir istek olmaktan çıkıp, gerçek haline gelecektir. Biz buna inanıyor ve yönetim toplantımızla kararlaştırmış bulunuyoruz. 2014 yılı mücadelesine de bu esas üzerinde yürüyoruz. Kararlaştırılan, ön görülen esaslar asgari olarak yerine getirilir, tüm kadro, komuta gücü, parti ve KCK örgütlerimiz bu esaslar üzerinden kendini planlayıp, örgütleyerek pratik hamleye yönelirse, 2014 yılının, her yıldan daha fazla Kürdistan halkının ve özgür insanlığın kazandığı bir yıl olacağına inanıyoruz. Bu temelde özgürlük Önderimiz Rêber Apo'nun, Kürdistan halkının ve tüm yoldaşların yeni yılını kutluyor, 2014'ün özgürlük ve zafer yılı olmasını diliyoruz!

– Partileşme seferberliğini Önderlik çizgisini doğru özümseme ve başarılı pratikleştirme temelinde geliştirelim!

– Bütünlüklü ve derinlikli bir çalışma tarzıyla 2014'ü zafer yılı yapalım!

– Yaşasın Özgürlük ve demokrasi mücadelemiz!

– Yaşasın meşru savunma direnişimiz!

– Bijî Rêber APO!

Kültürel soykırım kısılcacında Kürtleri savunmak

KÜRT SORUNU VE DEMOKRATİK ULUS ÇÖZÜMÜ

● Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan değerlendiriyor

çok sayıda gelgitler oluşmuştur. Kentlerin, sınıfların, devletlerin yükselişleri ve dağılımları, beylikler ve imparatorlukların kuruluş ve yıkılışları, hanedanlıkların yükselip düşmeleri hep bu hegemonik merkez-çevre ilişkilerindeki bunalımlarla bağlantılı olarak gerçekleşir. Tarihi doğru okumak istiyorsak, tüm bu süreçlerin temelindeki diyalektiği doğru kavramamız zorunludur.

Hegemonik güç merkezinin nasıl oluştuğu tarihsel diyalektiğin kilit sorusudur. Hegemonyanın oluşması öncelikle yerel güç odaklarının oluşmasını gerektirir. Bunlar genellikle kırsal beylikler, kabilesel ve aşiretsel hiyerarşiler ve kentsel devletçiklerdir. Yerel güç odakları oluşuktan sonra, aralarında dayandıkları artı-üründen kaynaklanan pay arttırma savaşları başlar. Payını arttırma savaşları sınırlar meselesini ortaya çıkarır. Sınırlar daha önceki çağların aile ve kabilelerinden kalma mülkiyet sınırlarının yerel iktidarların sınırlarına dönüşmesi anlamına gelir. Her yerel iktidar daha da genişletilmiş aile hanedanlığı veya kabile birlikleri demektir. Ne denli büyürlerse sınırlarını da o denli büyütürler. Sonuçta sınırlar birbirleriyle çakışır. Her sınır dahilindeki güçlerin dengelessiz gelişme durumları vardır. Dengesizliği doğuran, yeni iktidar teknikleri (yeni silahlar, ulaşım araçları vb) ve verimli üretim araçlarıdır. Gücünü sürekli arttırmak sermaye birikiminin ilkel halidir. Kapitalist sermaye nasıl birikimini sürekli arttırmadan ayakta duramazsa, yerel iktidar güçleri de güçlerini büyütmeden ayakta duramazlar. Sınırların boş alanlarda genişlemesi tamamlanınca, farklı güçler karşı karşıya geldiklerinde çatışma yani bunalım dönemi kaçınılmaz olur. Kaçınılmazlık oluşan yerel güçlerin artık-ürün büyümesi olmadan güçlerini koruyamamalarından kaynaklanmaktadır. Çünkü artan bürokrasi, çoğalan hanedanlıklar ve kabileler nedeniyle mevcut nüfus şişmeye başlar. İktidar büyüyen kanser hücreleri gibi diğer tüm toplumsal alanlar üzerinde yayılmak ister. Bu ise, kendini korumak isteyen canlı hücreler örneğinde görüldüğü gibi korunma savaşına yol açar. İlk Sümer şehir devletlerinde ve hanedanlık savaşlarında bu süreci çok çarpıcı olarak izlemekteyiz. Günümüz Irak'ında da aynı süreç bütün çıplaklığıyla devam etmektedir. Uruk Tanrıçası İnanna'nın laneti yüzünden olsa gerek.

Yeni hegemonya kendini kutsallaştırıp tanrısallaştırır

Yerel iktidarların çatışma süreci ya birbirlerini hep birden tüketmeleri ya

da birinin bu çatışma veya bunalımdan üstün çıkmasıyla sona erer. Üstün çıkan site veya hanedanlığın etrafında yeni hegemonik merkez oluşur. Tüm alt ve üstyapısıyla, yani maddi üretim teknikleri ve mülkiyetleriyle manevi ideolojik ve politik yapılanmaları yeniden düzenlenir. Yeni hegemonya kendini kutsallaştırıp tanrısallaştırır. Ya eski dini kendi çıkarlarına uyarlar, ya mezhlepştirerek farkını ortaya koyar, ya da yeni bir din veya mitoloji ile ideolojik yönden de kendini kalıcı, ebedi kılmak ister. Ortadoğu'nun merkezi uygarlık sistemi, beş bin yılı aşan bir süre boyunca bu diyalektik işleyiş temelinde kendini hep merkezileştirerek bunalımlardan çıkış yaptı. Her çekişme ve çatışma süreci daha da büyüyen merkezi iktidarla sonuçlandı. Zaten bunun sonucudur ki, merkezi uygarlık sistemi olmayı hep başardı. Artan merkezleşme sadece yerel iktidarların güç kaybı pahasına gerçekleşmedi. Genel olarak toplumların özyönetim haklarını da sürekli gasp ederek, gerek merkezindeki gerekse çevresinde ve hatta dışındaki aile ve kabilelerin doğal demokratik düzenlerine de sürekli müdahale ederek, onların özyönetim haklarını elinden alıp kendine bağlayarak hegemonik merkezi güçlendirdi. Gerek hegemonik iktidar gerekse yerel iktidarlar hep doğal ilkel komünal düzeni yaşayan kabile, aşiret, köy ve hatta kent özyönetimlerinin geriletilmesi veya yıkılması pahasına gerçekleşti.

Hegemonikleşmiş merkezi iktidar her zaman yerel demokratik otoritelerin aleyhine gerçekleşir. Ortadoğu kültüründe demokratik ruhun ve zihniyetin çok zayıflatılmış olmasında binlerce yıllık hegemonik iktidarların belirleyici payı vardır. Avrupa'da iktidar kültürü yakın bir tarihe dayandığı için demokratik ulus eğilimleri hep güçlü olmuştur. Ortadoğu'da ilkel komünal otorite imkanı kalmadığından, gelişim gösteren muhalif dinsel ve mezhepsel akımlar çarpık bir demokratik geleneği yansıtır. Özünde iktidar muhalifi olan her hareket demokratiktir. Hegemonik geleneğin 16. yüzyıldan itibaren Batı Avrupa'ya kayması, Ortadoğu'da siyasi ve ekonomik bunalımın sistemik karakterde yaşanmasına yol açar. İslami hegemonyanın Osmanlı İmparatorluğu'nda bu yüzyılın sonlarından itibaren gerilemesine karşılık, Avrupa hegemonik iktidarı yükselişe geçer. Hegemonik iktidarı bir sistem olarak düşünmek gerekir. Bir bölgede bir yüzyılda düşüşü ve bunalımı yaşarken, başka bir bölgede başka bir yüzyılda yükselişe karşılık bulur. Gittikçe merkezleşir ve küreselleşir. 19. ve 20. yüzyıllar hegemonik sistemde merkezleşme ve küreselleşmenin en çok yaşandığı yüzyıllardır. Son iki yüz yılda ağırlıklı olarak İngiltere ve ABD hegemonyasının geliştiği Ortadoğu, derin bir bunalım yaşayan çevre kültürü konumundadır. Osmanlı hegemonyasının

dağılmasından sonra, binlerce yıllık merkezi hegemonik iktidar kültüründe yaşanan bunalım daha da derinleşmiştir.

Beş bin yıllık tüm hegemonik sistemlerde bağımsız devlet olgusuna yer yoktur

İngiltere ve ABD'nin temsil ettiği hegemonik iktidar sistemi son dört yüz yılda inşa edilip yükselişe geçen ulus devletlerle icra edilir. ulus devletlerin doğasını çok iyi tanımak gerekir. Küçük burjuva ideolojisinin iktidara indirmediği bağımsız ve yarı-bağımsız devlet yorumları iktidar gerçeğini örtbas etmekten öteye bir rol oynamaz, ulus devlet gerçeğini açıklamaz. Özellikle Ortadoğu'da hegemonik güçlerce kurulan ulus devletler hakkındaki bu tür küçük burjuva yorumlar devlet ve demokrasi sorunlarını gizlemeye ve kapitalist sistemden soyutlamaya yarar. Çok iyi bilinmesi gerekir ki, İngiltere'nin kendi hegemonyasında önce Avrupa'da, sonra bütün dünyada inşa edilmesine öncülük ettiği ulus devletlere ilişkin iki temel amacı vardır. Birincisi, hegemonyası önünde engel teşkil eden imparatorlukları ve büyük devletleri parçalayarak küçültmek ve böylece engel olmaktan çıkarmaktır. İkincisi, ortaçağdan çıkışta oluşan demokratik ulus geleneğini kapitalizmin gelişmesi önünde engel olmaktan çıkarmaktır. Her iki amacın başarısı sonuçta kapitalist hegemonyanın tesisine yol açacaktır. Hegemonik ulus devlet tekeli son dört yüz yıldır Anglosakson İngiltere ve ABD'nin elindedir. Diğer tüm ulus devletlerin hegemonik ulus devletin çıkarlarıyla bütünleştirilinceye kadar minimize edilmeleri kaçınılmazdır. Her hegemonik sistem bunu gerektirir. Tarih boyunca da bu böyle olmuştur. Kapitalist hegemonya döneminde devlet düzenlenmeleri daha çok sistematize edilmişlerdir. Dolayısıyla sanki dünyada sistem dışında tamamen bağımsız devletler mümkünmüş gibi görüşler ileri sürmek, kasıtlı değilse küçük burjuva ukalalıdır. Son beş bin yıllık tüm hegemonik sistemlerde bağımsız devlet olgusuna yer yoktur. Kapitalizm gibi son derece şiddet ve emperyalizm yüklü bir sistem hegemonyasında bağımsız devletlerden, keyfince devlet kurmalardan ve var olan devletlerin varlıklarını bağımsızca sürdürmelerinden bahsetmek bir safesatadır.

Kapitalist sistem neden hegemonik ulus devlete ihtiyaç duyar? Açık ki, sistem başka tür bir devletle sürdürülemez de ondan. İmparatorluklar dağıtılmadan, özellikle ortaçağdan çıkışta kentlerde yoğunlaşan demokratik cumhuriyetler ortadan kaldırılmadan, böylelikle demokratik uluslaşmanın önü kesilmeden kapitalizm hegemonik sistem halinde yükselmez. ulus devlet olarak iktidar yeniden düzenlenmeden, kapitalizm varlığını koruyup geliştiremez.

İngiltere hegemonyası özellikle Hin-

Ortadoğu kültüründe bunalım ve çıkış-çözüm evrensel kültürdeki konumunu halen sürdürmektedir. İlgili ciltte konu üzerinde kapsamlı durulduğundan tekrarlamayıp dikkat çekmekle yetineceğim. Üzerinde daha yoğunlukla durulmayı gerektiren konu merkezi iktidar olgusudur. Toplumsal bunalımların temelinde iktidar olgusunun yattığı bilimsel bir tespittir. Çözümlerin de bu nedenle iktidarla bağlantılı olarak geliştirilmesi gerekir.

Beş bin yılı aşan bir süre boyunca Ortadoğu kültüründe merkezi uygarlık sisteminin başat rol oynadığını uzunca değerlendirdik. merkezi uygarlık merkezleşen iktidarla bağlantılıdır. Uygarlık bir anlamda iktidarın merkezleşmesiyle at başı gider. Beş bin yıllık merkezi uygarlık, aynı süre boyunca merkezleşen iktidar anlamına da gelir. İktidarın dağılıp merkezleşmesi hakim tarih anlayışının en çok işlediği konudur. Diğer bir ifadeyle hegemonik merkez ve çevre oluşturma aynı tarih anlayışının izlediği temel diyalektiktir. Hegemonik güçler

her zaman derin bir bunalımın ardından yeniden oluşturulur. Her hegemonik sistem yeni bir iktidar ve üretim tekniğine dayalı olarak oluştuğundan, bu iktidar ve üretim tekniğinin eskimesiyle birlikte aşılması da kaçınılmaz olur. Yeni iktidar ve üretim teknikleri genellikle eski hegemonik merkezin çevre ilişkileri içinde ortaya çıkar. Çevre ilişkilerinde daha güçlü iktidar teknikleri ve verimli üretim araçları yeni güçler ortaya çıkarır. Bu yeni güçlerin eski hegemonik güce üstünlük sağlaması, genellikle eski güçlerin kendini yenileyemeyip bunalıma düşmesiyle başlar. Bu süreç çatışmalı geçer. Eski güçler merkezi iktidar teknelini kolay kolay kaybetmek istemezler. Yeni güç merkezi ise ayakta durmak ve daha da güçlenmek istiyorsa eski merkezin yerini almak zorundadır. Bunalım zaten bu sürecin çatışmalı karakterinden doğmaktadır. Hegemonik bir güç kendi kendine bunalıma düşmediği gibi, yeni bir güç de hegemonik sisteme karşıt olmadan gelişemez. Ortadoğu kültüründe ve uygarlık sisteminde bu yönlü

distan'a kadar olan egemenlik yolu üzerinde bulunan Ortadoğu'ya stratejik bir rol biçmişti. Napolyon'dan sonra Ortadoğu üzerindeki denetimini adım adım geliştirirken sistemin bütünselliğini göz önünde bulunduruyordu. İspanya ve Fransa İmparatorluklarını bu amaçla minimize etmişti. Rus İmparatorluğu'nun güneye inmesinin önüne set çekmişti. Osmanlı İmparatorluğu'nu da kullandığı süre boyunca tampon statüsünde tuttu. Yükselen Alman hegemonyasıyla ittifaka girince de parçalanma sürecine soktu. I. Dünya Savaşı ile amacına ulaştı. Bu tarihten sonra Ortadoğu'da kurulan tüm ulus devletler önce İngiltere'nin, sonra stratejik müttefiki ABD'nin damgasını taşırlar. Başta TC olmak üzere kurulan tüm ulus devletler merkeziulus devletin rızası olmadan varlıklarını sürdürmezlerdi. Sovyet Rusya'nın kuruluşundan yetmiş yıl sonra çözülüşü, Çin'in halen kapitalizm yolunda ilerlemesi bu gerçeği doğrular. Başlangıçta bazı çelişkilerin -örneğin TC'nin kuruluş yıllarında yaşanan çelişkiler- olması, sonucun böyle gelişmesinin önünde engel teşkil edemez. Dört yüz yılı aşkın hegemonik bir birikimi olan sistem bunu kolay kolay terk edemez ve bağımsız devletler adıyla başka ulus devletlerle de paylaşamaz. Hegemonyayı paylaşmak sistem mantığına aykırıdır. Ya savaş olur, biri kazanır, hegemonya onda kalır, ya da daha verimli yeni bir sistem doğar. Eski hegemonyanın ona gücü yetmez. O da diyalektik bütünlük içinde gerektiğinde savunma savaşlarıyla gerektiğinde uzlaşmalarla varlığını sürdürür. Kapitalizmi tercih edip de sistem dışında bağımsızlık taslamak kendini kandırmaktan veya ukalalıktan öteye anlam taşımaz.

O halde Ortadoğu kültüründe inşa edilen ulus devletleri hegemon ulus devletin en yoğunlaşmış ajan kurumları olarak yargılamak gerçekçidir. Örneğin yirmi iki minimal Arap ulus devletinin varlığı ancak hegemon ulus devletin çıkarlarıyla izah edilebilir. Başka türlü bir izahı olamaz. Osmanlı bakiyesi olan TC'nin varlığı ancak minimal bir ulus devlet olmayı kabul edince tanındı. Başka türlü vücut bulamazdı. Genelde olduğu gibi Ortadoğu'da da ulus devletler bunalımdan çıkışın değil, bunalımın derinleşmesinin araçlarıdır. Amaçları hegemonik ulus devletlerin küresel istikrarını sağlamaktır. Bu da sonuçta kapitalizmin bunalımını küreselleştirir. Ortadoğu ulus devletleri bölge kültüründen beslenen araçlar olmadıklarından hep bir çelişki yaşarlar. Geleneksel iktidar bunalımına kendi yabancılıklarından kaynaklanan unsurlar eklerler. Böylece bölge toplumlarının kültürel gerçeğinden tümüyle koparlar. Hiçbir toplumsal sorunu çözemeyen bu ajan kurumlar gittikçe gereksizleşirler. Bölgedeki ulus devletler kapitalizmin başlangıç döneminde devlet kapitalizmi ile varlıklarını biraz meşrulaştırdıysa da, kısa bir süre içinde toplumsal sorunların altında nefessiz kaldılar. Sadece antidemokratik olmakla kalmadılar, anti-toplumsal da oldular. ulus devletlerin doğuşları mantıkları gereği demokratik ulusa karşıtlık temelindeydi. Geç dönemlerinde bu karşıtlık toplumsallık karşıtlığına dönüşür. Çevreyi çöküşe götürür. Günümüzdeki konumlarını somut ele alarak gerçekliklerini daha iyi kavrayabiliriz.

Türkiye Cumhuriyeti'nin kurgulanışı

Osmanlı İmparatorluğu islami hegemonyanın son büyük temsilcisiydi. Önce Bizans hegemonyasına, sonra başını Habsburg Avusturya'sının çektiği

Avrupa Haçlı hegemonyasına, ayrıca kuzeyden Rus Çarlığı'nın güneye doğru yayılışına, en son İngiliz hegemonyasına karşı savaşlarla geçen altı yüz yılın sonunda yıkıldı. İmparatorluğun enkazından çıkarılan Cumhuriyet'i sık sık çözümlenmeye tabi tuttuk. Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkılışını, Almanya ile ittifakına bağlayanlar yanılmaktadır. Almanlar kazansaydı bile yine dağılacaktı. Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşunu da önce hıristiyan halkların, sonra müttefikleri olan komünistlerin, islam ümmetçilerinin, Çerkezlerin ve Kürtlerin tasfiyesine, yahudi-Siyonist milliyetçiliği ile Türk bürokratik burjuvazisinin ittifakına bağlamak mümkündür. İngiltere hegemonyasında kurulan bu ittifakla Ortadoğu'da İsrail'in oluşumuna giden yolda önemli bir kilometre taşı döşenmişti. Bütün göstergeler Türkiye Cumhuriyeti'nin minimal gerçeğini Proto-İsrail'e bağlamaktadır. Kuzey Kürdistan'da Kürt varlığının tasfiyesiyle Güney Kürdistan'da minimal bir Kürt siyasi oluşumuna gidilmesi de Cumhuriyet'in Proto-İsrail rolüyle yakından bağlantılıdır. O dönemin konjonktürü bunu emretmektedir. Arapların çok sayıda ulus devletçiğe bölünmesi de İsrail'in oluşumuyla bağlantılıdır. Günümüzde yeni kurulmakta olan Filistin ve Kürt ulus devletçikleri de aynı program kapsamındadır.

1919-22 Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda iki temel unsur olarak rol oynayan Türkler ve Kürtlerin bu tavrı tarihsel geleneklerine uygundu. Selçuklu, Eyyubi ve Osmanlı Hanedanlıklarında görüldüğü gibi, kurulan tüm iktidar-devlet oluşumlarında ortak bir tutum benimsemişlerdi. 19. yüzyılda her iki tarafla oynayan İngiltere hegemonyasının etkisiyle bu ortaklık bозulmak istendiyse de, bunda başarılı olunamadı ve ortaklık sürdürüldü. Dizginleri yahudi milliyetçiliği ve Masonluğun ellerinde olan Jön Türklerin, sonraki adlarıyla İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin komplo ve provokasyonları da aynı tarihsel ortaklık geleneğini bozmadı. Ulusal Kurtuluş Savaşının zafarını belirleyen de son tahlilde bu tarihsel ortaklıktı.

Burada sorulması gereken temel soru, dokuz yüz yıllık stratejik müttefik ve Cumhuriyet'in asli kurucu unsuru olan Kürtlerin varlığının neden yadsındığıdır. Türkiye Cumhuriyeti'nin kurgulanış mantığını çözümlerken, Fransız ve Rus Devrimlerindeki yahudi milliyetçiliğinin etkisini ve sermayesinin gücünü kesinlikle hesaba katmak gerekir. Bilindiği gibi Fransız kralları katı Katolik olup yahudi aleyhtarıydı. Ortaçağdan beri yahudileri gettolara kapatmada ve antisemitizmi geliştirmede önemli rol oynamışlardı. Rus Çarları da katı Ortodokstular ve Katoliklerden daha fazla yahudi pogromlarında (katliamlarında) rol oynadılar. Gerek yahudi entelektüelleri (Yazarları da diyebiliriz; daha önceleri peygamber unvanını taşıyorlardı) gerekse yahudi sermayedarları (Tarih boyunca marjinal sermayenin önde gelen birikimcileriydi) bu krallık hanedanlarını iyi tanıyorlar ve bunlara dış biliyorlardı. Uygun buldukları zamanda bunlardan intikam almak için biliyorlardı. Fransız ve Rus Devrimleri onlara bir fırsatı fazlasıyla sundu. Her iki devrime de boşuna burjuva devrimleri denmemiştir. Devrimlerin ideolojik ve pratik hazırlanışında etkindiler. Her iki kralın idam edilmesinde ve devrimlerin burjuvazinin hegemonyasında gelişmesinde rolleri katalizör düzeyinde belirleyiciydi.

Şüphesiz bunların etkileri niceliklerinden değil niteliklerindendi. Kaldı ki, burjuvaziye öncülük edecek kadar sermaye ağırlıkları da vardı. Londra-Amsterdam hattında bir hegemonik yükselişi

“Fransız ve Rus Devrimlerindeki demokratik ulusçuların yani komünarların, Sovyetçilerin ve radikallerin tasfiyesiyle ulus devlet diktatörlüklerinin kurulması tarzındaki gelişmenin TC'de de tekrarlandığını görmekteyiz. Fransız Devrimi esas olarak halkın demokratik ulusal devrimiydi. Babeuf ve Robespierre gibi önderler bu gerçeği kanıtlar. Tıpkı Kral XVI. Louis gibi onların da başlarının giyotinle kesilmesi, ulus devletçi diktatörlüğe giden yolda atılan temel bir adımdı.”

yaşayan Protestan Anglosaksonlarla ittifaklarının her iki devrim üzerindeki etkisi oldukça yüksekti. Liberal veya reel sosyalist çizgide gelişen devrimlerin arkasındaki temel itici güçlerdi. Anglosakson Protestan burjuva ulus devletçiliği Avrupa'daki Katolik ve Ortodoks imparatorlukları hegemonik amaçlarla yıkıp parçalarken, temel yol göstericileri ve müttefikleri yahudi entelektüelleri ve sermaye güçleriydi. Yahudi entelektüellerinin ve sermaye güçlerinin etkisini hesaba katmadan, Avrupa burjuva devrimlerini çözümlenmek çok yetersiz ve dogmatik kalacaktır.

Anglosakson ulus devlet hegemonyasına karşı çıkan Prusya burjuvazisiyle (Alman Habsburg Hanedanları'nca yönetilen İspanya ve Avusturya Katolik İmparatorluklarını da buna eklemek gerekir) Rus Çarlığı ve burjuvazisinin yahudilere karşı soykırımlara kadar varan tavırlarının altında, giriştikleri hegemonik savaşları kaybetmelerinde yahudilerin bu iki yönlü etkisinin, yani Anglosakson ulus devlet projesine ve kapitalist moderniteye sundukları desteğin belirleyici rol oynadığına inanmaları yatar. Aynı hususlar Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşü için de geçerlidir, hatta daha fazla geçerlidir. Çünkü İmparatorluk 1896'da toplanan ve Filistin'i yahudi anayurdu olarak kabul eden Siyonist Kongre'nin kararları önünde bir engel konumundaydı. Yahudi militanlar ve sermaye sahipleri önce dostlukla Abdülhamit'ten Filistin'e yahudi göçünün yolunu açmasını istediler. Abdülhamit istedikleri gibi davranmayınca (Yine de yahudilerle sıkı fıkıydı) veya yaptıkları yetersiz kalınca, İttihat ve Terakki Cemiyeti'ni kuran (Dönemin İngiliz Elçisi, Jön Türklerle İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin iktidara gelişini yahudilerin İmparatorluğa el koyuşu olarak değerlendirir) Jön Türkler İmparatorluğu etkileri altına aldılar. İkinci Meşrutiyet (1908) ve 31 Mart 1909 darbeleriyle Abdülhamit'i de tıpkı Fransız Kralı ve Rus Çarı gibi etkisizleştirdiler. Cumhuriyet'in kuruluşuyla Anadolu ve Mezopotamya'daki etkilerini zirveye çıkardılar.

Çok daha çarpıcı olan bir benzerlik daha vardır. Fransız ve Rus Devrimlerindeki demokratik ulusçuların yani komünarların, Sovyetçilerin ve radikallerin tasfiyesiyle ulus devlet diktatörlüklerinin kurulması tarzındaki gelişmenin Türkiye Cumhuriyeti'nde de tekrarlandığını görmekteyiz. Fransız Devrimi esas olarak halkın demokratik ulusal devrimiydi. Babeuf ve Robespierre gibi önderler bu gerçeği kanıtlar. Tıpkı Kral XVI. Louis gibi onların da başlarının giyotinle kesilmesi, ulus devletçi diktatörlüğe giden yolda atılan temel bir adımdı. Ulus devlet Anglosakson modelinde geliştiği gibi, onların fiili denetiminin etkisini de taşıyordu. Tarihçilerin üzerinde birleştikleri görüş, Fransız Devrimi'nin ulus devletçilikle sonuçlanmasının İngiliz Anglosakson kapitalizminin hegemonik güç haline gelişinde en büyük adımlardan biri olduğudur.

Tam olmasa da, aynı görüş Rus İmparatorluğu'nun yıkılışı sonrasında kurulan Rus ulus devleti için de ileri sürülebilir. Devrimin başlangıcında sadece Çarlık tasfiye edilmedi, demokratik Rus ulusçuluğu da Sovyetler Birliği somutunda tasfiye edildi. İyi bir Rus demokratik ulusçusu yani Sovyetçisi olan

Kropotkin bizzat Lenin'e, Sovyetlerin ulus devlet diktatörlüğüne kaymaması konusunda öneri ve uyarıda bulunmuştu. Daha sonra Rus ulus devletinde olup bitenler Kropotkin'in öneri ve uyarılarını haklı çıkarmıştır.

Yeni kurulan Türk cumhuriyeti tüm azınlıkları yok etmek istedi

Osmanlı İmparatorluğu'nda kademel olarak önce kontrolü, sonra iktidarı eline geçiren İttihat ve Terakki Cemiyeti, özünde yahudi militanları ve sermaye güçlerinin ideolojik ve pratik öncülüğünü ifade eder. Cemiyette diğer milliyetlerden kurucular ve yöneticilerin rolü belirleyici değildir. Türk ve Kürt katılımcılar da buna dahildir. Türk ve Kürt öğeler daha çok yahudi etkinliğinin maskeleyicisi rolünü oynadılar. Kuruluşunda Cumhuriyet'in ulusal kurtuluşçu yönü kadar demokratik kurtuluş yönü de vardı. Devrim olarak başlangıçta demokratik ulusal güçlerin ittifakı ile başarılıydı. Komünistler, islam ümmetçileri, Çerkezler, Kürtler ve Türklerden oluşan bir ittifak söz konusuydu. Fransız ve Rus Devrimlerinde olduğu gibi Anadolu Devriminde de demokratik ulus karakterli yapı komplocu yöntemlerle diktatorial ulus devlete dönüştürüldü. Burada da başrolü oynayan İngiliz hegemon-

yordu. Büyük Kuzey Kürdistan parçası ise Cumhuriyet tarihi boyunca kan revan içinde bırakılarak kıpırdayamaz hale getiriliyordu.

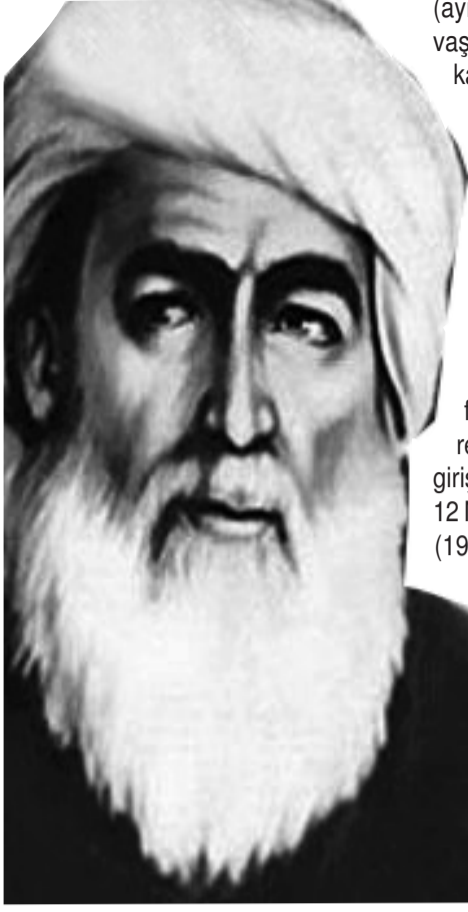
Kendi ümmet dincileri, baş müttefikleri komünistler ve Kürtlerle sürekli kavgalı olan, onların varlığını sürekli inkar eden, sık sık provokasyonlarla imha ve idam eden bir Cumhuriyet'in gelişme ve büyüme şansı elbette olmazdı. Küçük bir azınlık olan bürokratik Türk burjuvazisiyle yahudi unsurların bu yeni sınıf jargonuna Beyaz Türkler denilmektedir. Bunlar laik milliyetçiliği çok katı bir din olarak benimseyip Cumhuriyet'in tüm demokratik unsurlarını ötekileştirmişlerdi. Cumhuriyet tarihi bu özün korunmasından ibaretti. Menderes, Özal, Erbakan ve Ecevit gibi bazı devlet adamları Cumhuriyet'in bu özünü biraz aşip içerde demokratikleştirme, dışarıda ise Ortadoğu'da minimalizmi aşip maksimize etme sürecine girmek istediklerinde hemen tasfiye edildiler. Minimal diktatorial özün 'tunc kanunu' ısrarla korundu. Bunun için Kürtlere, Müslümanlara ve Komünistlere, hatta Çerkezlere yönelik provokasyonlar ve komplolarla tasfiyeler sürekli gündemde tutuldu. Katliamlar, tutuklamalar ve idamlar hiç eksik olmadı. NATO'ya girildi. 1952'den bu yana Türkiye'yi fiilen Alman merkezli Gladio adlı gizli NATO ordusu yönetti. Ordu vesayeti ve darbeleri denilen süreçlerin arkasında hep

yacılığydı. Fakat Cumhuriyet ulus devletçiliğinde sadece demokratik ulusal unsurlar tasfiye edilmedi. Yine öncü rol oynayan beş paşadan Mustafa Kemal dışındakilerin tasfiyesiyle de yetinilmedi. İngiltere'nin yeniden düzenlemek istediği Ortadoğu'daki minimal (İngiliz hegemonyasında kalacak büyüklükte ulus devletler) ulus devlet sisteminin köşe taşlarından olan Türkiye Cumhuriyeti, Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda düşünülen çok farklı biçimde adeta yeniden tasarlanıp inşa edildi. İsrail'in kuruluşuna giden yolda Proto-İsrail olarak kurgulandı. Musul-Kerkük meselesi (Kürdistan'ın parçalanması) bu konuda bir manivela olarak kullanıldı. Mustafa Kemal Paşa'nın önüne konulan 'ya Cumhuriyet ya Musul-Kerkük' ikilemi bu anlama gelmekteydi. Burada da bir taşla iki kuş vuruluyordu. Hem Musul-Kerkük ellerinden alınıyor (Misak-ı Milli'ye aykırı olarak), hem de orada İsrail'in kuruluşuna giden yolda bir ikinci Proto-İsrail Kürt oluşumunun temeli atılı-

Gladio vardı. Gladio yönetimi için sağ-sol, Alevi-Sünni, Türk-Kürt gerginlikleri sürekli çözümsüz bırakılarak askeri ve sivil diktatörlüğe gerekçe kılındı. 1925'ten sonra benzer rolü Kürtlere yönelik provokasyonlar oynuyordu. Soğuk savaştan sonra Türkiye Cumhuriyeti'ne yeni roller biçilmek istendi. Ne de olsa İsrail'in kuruluşu tamamlanmış, Ortadoğu'daki hegemonya ilerleme sağlamıştı. Sovyet Rusya tehdidi ortadan kalkınca (1990), Ortadoğu'da ABD'nin tam hegemonyası için tarihi gün doğmuştu.

Bu tarihi günün önemini anlamak için temel göstergemiz yine İsrail'in konumu olmak durumundadır. İsrail kurulmuş ama güvenlik sorunları halledilememişti. Arap milliyetçiliği tarafından her an yutulabilirdi. Bunun için kalıcı müttefiklere, yeni strateji ve taktiklere ihtiyacı vardı. 1920'lerde Türkiye Cumhuriyeti'nde Beyaz Türk ulus devletçi diktatörlüğün oynadığı rolü bu sefer Kürdistan'da Beyaz Kürt ulus devletçiliği

(aynı tarih, 1920), Ulusal Kurtuluş Savaşı sonrasında Lozan Antlaşması'nın kabulü ile birlikte Beyaz Türk ulus devletçiliğinin demokratik ulus cumhuriyetçiliğini tasfiye edip (Ulusal Kurtuluş Savaşı'ndaki ittifakı dağıtma ve azınlık diktatörlüğünü kurma) CHP diktatörlüğünü kurması (1923), 15 Şubat 1925'te Şeyh Said'in provoke edilmesiyle Kürt katliamları sürecinin başlatılması (1925-1938), İngiltere-TC ittifakı (1939), İsrail'in kuruluşunun resmen ilanı (1948), TC'nin NATO'ya girişi (1952), 27 Mayıs darbesi (1960), 12 Mart darbesi (1971), 12 Eylül darbesi (1980), Çiller-Demirel darbesi (1993), Çevik Bir darbesi (1997) ve en son Ecevit'e darbe ve AKP'nin hükümete getirilişi (2002), bunlara ek olarak Birinci (1990) ve İkinci Körfez Savaşları (2001'de görünüşteki Afganistan'ın işgali ve Irak'ın işgali

in için bir prova niteliğindedir) gibi olayların ve benzer birçok olayın birbirlerine zincirlenmesine bağlı ve İsrail eksenli olduklarını görürüz. Ayrıca bölgede kurulan ulus devletleri de (Bunlar için ayrı bir bölüm ayırmak gerekir) bu olaylar bağlamında düşünmek ve bu zincire eklemek gerekir. Kilometre taşları niteliğindeki tüm bu olayların iç bağlantısına girmeden rahatlıkla diyebiliriz ki, İsrail'in inşa süreci bölgede Anglosakson hegemonyasının gelişmesinin temel göstergesi durumundadır. İsrail, Osmanlı İmparatorluğu'nun bilinçli yıkılışından sonra bölgenin yeni hegemonyasının ÇEKİRDEK GÜCÜ olarak tasarlanmış ve inşa edilmiştir. İngiltere-ABD hegemonyası dünyada neyse, bölgenin yeni hegemonik gücü olan İsrail de Ortadoğu için odur. İsrail küçük bir yahudi ulus devleti değildir sadece, aynı zamanda büyük bir hegemonik güçtür.

AKP Hükümetinin damgasını vurmaya çalıştığı Cumhuriyet'in temel kurulanışı değişmemekle birlikte, hegemonik sistemin yeni baş düşman tespitine göre kısmi bir dönüşüme uğratılmaktadır. 1920'lerde esas olarak İsrail'e giden yolda bir ön oluşum olan laik ve milliyetçi Cumhuriyet, 2000'lerde islam radikalizmi ile İran ve Arap milliyetçiliğini İsrail'e yönelik tehdit olmaktan çıkarmayı amaçlayan bir ılımlı islam Türk Cumhuriyeti'ne dönüştürülmek istenmektedir. CHP'nin damgasını vurduğu Birinci Cumhuriyet döneminde, esas olarak toplumda egemen olan islam ümmetçiliği laik ulusçu devletle

tasfiye edilmek istenmiştir. Altı yüz yıllık islami hegemonik güç olan Osmanlı Sultanlarının aynı zamanda halife unvanını da ellerinde bulundurmaları, Cumhuriyet'e güçlü bir islami ümmetçi miras bırakmıştır. İslam aleminde bu islami ümmet bütünlüğü korundukça, İngiliz hegemonyasının ve bunun bölgedeki çekirdeği olacak İsrail'in inşası son derece güç olacaktır. Laik ulusçu CHP diktatörlüğü altındaki Cumhuriyet'e biçilen rol, bu ümmetçi bütünlükte parçalanmaya giden yolu açmasıydı. İngiltere ulus devlet silahını bu amaçla dünyanın birçok köşesinde kullanmıştı. Ortadoğu için de bu son derece gerekli ve etkin bir silah olacaktır. Cumhuriyet'in demokratik ulus temelinden kopartılıp, acele ve çok kanlı biçimde katı Beyaz Türk ulus devletine dönüştürülmesi ancak bu stratejik rolü ile izah edilebilir.

Daha sonraki kilometre taşı niteliğine sahip gelişmeler bu strateji doğrultusunda olacaktır. 1920'lerde ulus devlet olarak Cumhuriyet'in önüne konulan ikinci misyon, Sovyet Rusya'nın Ortadoğu'ya yönelik yayılmasını ve ayrıca Cumhuriyet Türkiye'sinde komünizmin gelişmesini önlemeye yöneliktir. Türkiye'nin iç ve dış politikası esas olarak bu iki temel amaca göre şekillenmiştir. Denetleyici güç İngiltere idi. 1979'da İran islami Devrimi ve aynı tarihte Afganistan'da başlayan Sovyet Rusya işgali bölgede tesis edilen ulus devlet dengesini kökten sarsmıştı. Birinci Cumhuriyet döneminde Ortadoğu'da İngiliz ve ABD himayesinde kurulan ulus devlet dengesi İsrail bağlamında tamamlanmıştı. Eksik halka Kürt ulus devletiydi; o da kurulma aşamasındaydı. Şu hususu önemle belirtmek gerekir ki, 1979 İran islami Devrimi ve Sovyetler Birliği'nin Afganistan'ı işgaline kadarki süreçte, Ortadoğu'da İsrail (müttefikleri İngiltere ve ABD ile ortak olarak) hegemonyasında ulus devlet dengesine varılmıştı. Ortadoğu'daki ulus devletçiliğinin iddia edildiği gibi bağımsız ulus gereği olmayıp kapitalist modernitenin bölgedeki hegemonik hesaplarına uygun olarak düzenlenmiş olması, İsrail'in hegemonik çekirdek güç olarak varoluşunu gayet iyi izah etmektedir. Ortadoğu'da ulus devlet sistemi İsrail'in gerçekleşmesinin önkoşulları niteliğinde olup hegemonyanın, dolayısıyla İsrail'in varlığının süreklilik kazanması için gerekli bir sistemdir. Sistemin bu mantığı Türkiye Cumhuriyeti'ne ilişkin minimalizmi de gayet iyi açıklamaktadır.

AKP ve II. Cumhuriyet gerçeği

1979'lardan itibaren sisteme yönelik olarak iki kanaldan gelen tehdit (Sovyet Rusya ve islami İran) Türkiye Cumhu-

riyeti'ndeki dönüşümün temel dış nedeni olmakla birlikte, içte üst boyutlara varan demokratik ulus muhalefeti de tehdit teşkil etmekteydi. Bu iki tehdit yüzünden zaten güçlü bir konumda olan Gladio çerçevesinde 12 Eylül 1980 darbesinin gerçekleştirilmesi sistemin vazgeçilmez çıkarları gereği idi. Birinci Cumhuriyet döneminin laik ulusçu ideolojisi yeni tehditler nedeniyle yetersiz kalmaktaydı. Türk-islam sentezi her iki tehdidi önlemek açısından gereklidir. İkinci Cumhuriyet döneminin resmi ideolojisinin Türk-islam sentezi olarak geliştirilmesi bu bağlamda anlamını bulur. İran islam radikalizmine Türkiye'nin ılımlı Türk-islam sentezciliği ile yanıt verilecek, ayrıca demokratik ulus hareketleri de faşist terörle imha edilecekti. Gladio'nun denetiminde esas olarak bu iki yönlü iç ve dış tehdide karşı böyle bir darbe cumhuriyetiyle -İkinci Cumhuriyet ile- yanıt verilecekti. Uygulamalar da bu yeni ideolojik konsept temelinde oldu. AKP 1980'de başlayan İkinci Cumhuriyet döneminin daha yaygın ve oturmuş aşamasının hegemonik partisi olarak tasarlandı. İkinci Cumhuriyet'in temel iç ve dış politikalarına bağlı, ama artık hegemonyasını tamamlamak isteyen bir parti olarak kurgulandı. Bir nevi İkinci Cumhuriyet'in CHP'si olarak tasarlandı. Geçen sekiz yıllık uygulamaları da bu ifadeyi doğrulamaktadır. Günümüzde AKP'nin İsrail'e yaşadığı yapay ilişkiler kimseyi şaşdırtmamalıdır. Aralarında hiç çelişki olmadığı da iddia edilemez; fakat bu çelişki aynı hegemonik sistem içinde çözülebilir çıkar ilişkileridir.

Birinci Cumhuriyet döneminde de Proto-İsrail olarak ciddi ve kanlı geçen ilişkiler yaşanmıştı. Genç Türk bürokrat burjuvazisi yahudi sermayesiyle olan ittifakını sürekli kendisinden yana yontmaktaydı. Yahudilerin, Masonların payını sürekli azaltmak istiyordu. İngiliz yanlısı Maliye Bakanı Cavit Beyin (İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin önde gelen liderlerinden) 1926'da idam edilmesinden 1943'te Varlık Vergisi adı altındaki el koymalara kadar varan birçok uygulama yahudi sermayesini sürekli kırpma amaçlıydı. Tüm bu olaylara rağmen, Türk yahudiliği sistemin ideolojik, politik ve ekonomik yapısına hep damgasını vuran belirleyici güç konumunda kaldı. Ordu ve dış politikada da ağırlıkları hep belirleyici oldu.

AKP ile Türk burjuvazisinin yeni bir kanadı, Konya ve Kayseri merkezli Anadolu özel sermayesi, yahudi sermayesinden ve devletteki (Birinci Cumhuriyet'teki) gücünden daha fazla pay istemektedir. ABD-İngiltere-İsrail üçgeninin Ortadoğu'daki hegemonyasına hizmet etmek için bizzat bu üçlü tarafından oluşturulan AKP, hegemonyaya hizmet karşılığında payının artırılmasını talep etmektedir. Bunun yolu da ordunun kendisine yönelik vesayetinin hafifletilmesi, kendisine karşı yeni darbelerin düzenlenmemesi ve Ortadoğu'daki sömürü pastasından daha fazla pay ayrılmasıdır. İsrail bu yeniyetme Anadolu burjuvazisini biraz aşırı bulmakta, taleplerini kısmasını beklemektedir. Ayrıca 'bölgesel güç', 'küresel güç' teranelerini fazla abartılı bulmakta, bölgede ve dünyada kimin hegemon olduğunu doğru okumasını istemektedir. AKP'ye biçilen rol, İran Şii milliyetçiliği ile Arap radikal islamcılığını ve laik milliyetçiliği yumuşatıp hegemonik sisteme entegre etmektir. Bunun için ordu ve dışişlerinde kendisine bir rol tanıdıkları açıktır. AKP de bu rolü oynuyor. Bu kısma ilişkin çatışma görüntüsü dansıklı dövüştür, ama pay arttırımına ilişkin çelişkileri gerçektir, ancak bunlar sistem içinde çözülebilecek çelişkilerdir. Orta ve uzun vadede

“AKP ile Türk burjuvazisinin yeni bir kanadı, Konya ve Kayseri merkezli Anadolu özel sermayesi, yahudi sermayesinden ve devletteki (Birinci Cumhuriyet'teki) gücünden daha fazla pay istemektedir.

ABD-İngiltere-İsrail üçgeninin Ortadoğu'daki hegemonyasına hizmet etmek için bizzat bu üçlü tarafından oluşturulan AKP, hegemonyaya hizmet karşılığında payının artırılmasını talep etmektedir. Bunun yolu da ordunun kendisine yönelik vesayetinin hafifletilmesi, kendisine karşı yeni darbelerin düzenlenmemesi ve Ortadoğu'daki sömürü pastasından daha fazla pay ayrılmasıdır.”

AKP'nin hegemonik sistemle tam uyumu kaçınılmazdır. Dik kafalılık ederek, hele İran'la ve radikal islamla, hatta ılımlı islamcılıkla ittifak kurup hegemonik sistemi zorlarsa, eski seleflerinin ve CHP'nin başına gelenlerden farklı bir durum yaşamayacaktır.

Türkiye'nin sistemin zayıf halkası olduğu rahatlıkla söylenebilir. Sistemden kopması ihtimali zayıf bir olasılık değildir. Kopma iki eksenle gelişebilir: Birinci eksen, eğer aldatmaca değilse, İran, Suriye, hatta Rusya ve diğer BRIC ülkeleriyle (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin) geliştirmek istediği, eksen kayması olarak da yorumlanan ve küresel güç olmaya kadar varacak kuvvetli bir bölgesel güç olma, böylelikle İsrail, ABD, İngiltere ve AB hegemonyasına karşı çıkma yoludur. İmkansız olmasa da, mevcut Türkiye Cumhuriyeti'nin öz varlığı ve somut dengeleri itibarıyla bu yol çok zor geçilebilecek bir yoldur. İkinci kopma eksenine giriş, Cumhuriyet'in Ulusal Kurtuluş Savaşı'ndaki ittifaklarının demokratik ulus temelinde güncelleşmesiyle mümkündür. Kapitalist moderniteden kopmayla sonuçlanabilecek bu yolda, ulusal ve bölgesel düzeyde yaşanan temel sorunlar ancak demokratik modernite ile köklü çözümler şansına kavuşabilir.

SÜRECEK

Önderlik gerçekliğini doğru kavrayalım ve uygulayalım Önder Apo'yu özgürlüğüne kavuşturalım

Değerli yoldaşlar

Kürdistan özgürlük hareketi ve Kürt halkı olarak önemli gelişmelerle dolu geçen bir yılı geride bıraktık. Yeni yıla girerken bir önceki yılı tüm yönleriyle ele alıp değerlendirmek büyük öneme sahiptir. Başarılarımızın ve başaramadıklarımızın muhasebesini yapmak, nerede, neden istenen düzeyde başarılı olmadığımızı sorgulayarak eksikliklerimizi bilince çıkarmak ve kazanımlarımızı bu temelde ele almak, daha doğru ve gerçekçi sonuçlara ulaşmak açısından önemlidir.

Öncelikle 2013 yılında Kürdistan'ın dört parçasından Önder Apo'nun 'demokratik kurtuluş ve özgür yaşamı inşa hamlesi'ne fedaice katılan, özellikle Rojava Devrimi'ni boğmak isteyen uluslararası güçler ve bölge devletlerinin desteklediği çetelerin saldırılarına karşı bedenlerini siper eden Dilovan, Çekîjî, Dîcle, Varşî, Viyan, Ronahî, Reşo, Cesur ve Memo yoldaşlar şahsında tüm şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz. Yine 9 Ocak 2013 tarihinde Paris'te alçakça katledilen Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Şaylemez yoldaşların ölümsüz anıları önünde saygıyla eğiliyoruz. Kendilerinin aydınlattığı yolda Özgürlük mücadelesini daha da yükselteceğimize olan derin inancımızla Önder Apo'nun ve halkımızın özgürlüğünü sağlama temelinde verdiğimiz zafer sözünü yineliyoruz.

Değerli yoldaşlar

Önder Apo ve Türk devlet yetkilileri arasında sürdürülen görüşmeler ve yine BDP heyetinin Önder Apo ile yaptığı görüşmeler herkesin bilgisi dahilindedir. Mücadele tarihimizde bir dönüm noktasını ifade eden bu süreç, Önder Apo'nun on beş yılı aşkın bir süreden beri İmralı'da sergilediği görkemli duruş ve çözüm gücünün yanı sıra, hareketimiz ve halkımızın yürüttüğü mücadele sonucunda bugün bulunduğu noktaya gelmiştir. 2011-2012 yıllarında başlatılan dördüncü stratejik halk savaşı hamlesinin ortaya çıkardığı direniş inkar ve imha sistemine ciddi darbeler vurmuş ve bu sistemi işlemez kılmıştır. Önder Apo ve Özgürlük hareketimiz uluslararası ve bölgesel gelişmeleri değerlendirmiş; hem kapitalist modernitenin sistemsel krizine hem de miadını dolduran despotik ulus devlet rejimlerine ilişkin değerlendirmeleri pratikte doğrulanmıştır.

Küresel hegemonik güçlerin politikaları her geçen gün deşifre oluyor

Küresel emperyalist güçlerin Ortadoğu'ya yönelik müdahalesi özellikle 'Arap baharı' ile birlikte farklı bir boyuta taşınmıştır. Tunus'ta, Libya'da, Mısır'da ve son üç yıldır da Suriye'de olup bitenler küresel kapitalist sistemin bölgeye yönelik kirliliğini gözler önüne sermiştir. Bugün Ortadoğu'da halkların kırımına yol açan savaş, hegemonik güçlerin kendi aralarındaki çıkarı dayalı güç savaşlarıdır. Acımasız, ahlaka ve vicdana sığmayan bu savaşta ezilen halklar katliamlara tabi tutulmakta, kültürel değerler tahrip edilmekte, insanlık değerleri ayaklar altında çiğnenmektedir. 'Ortadoğu'ya demokrasi ve özgürlük getiriyoruz' deseler de, küresel hegemonik güçlerin vahşi politikaları her geçen gün daha fazla deşifre olmaktadır.

Her şeyden önce Kürdistan'da yükselen serhildanların da etkisiyle 2011 yılından itibaren Arap coğrafyasında başlayan halk isyanlarını değerlendirerek çıkmaza giren 'Büyük Ortadoğu Projesi'ni sonuca götürmek isteyen ABD bu çabalarında başarıya ulaşamamıştır. Nitekim despotik Saddam rejiminden kurtulduğu söylenen Irak'ta patlayan bombalar her gün onlarca can almaya devam ediyor. Bir türlü korkunç kıyımların önüne geçilemiyor. NATO müdahalesine maruz kalan Libya'da tam bir kaos hali hüküm sürüyor. Sistemin Mısır'da iktidara getirdiği Müslüman Kardeşler hükümeti kısa bir süre sonra yapılan askerî darbe ile devrilmiş, bazı yönleriyle eski sisteme dönme zorunda kalmıştır. Suriye'de Beşar Esad yönetimini devirme girişimleri ABD ve müttefiklerinin bekledikleri sonucu vermemiştir. Halk isyanlarının yaşandığı Arap topraklarında El Kaide ekseninde hareket eden gruplar en etkili güçler haline gelmişlerdir. AKP'nin Türkiye, Irak ve Mısır'ı 'Büyük Ortadoğu Projesi' çerçevesinde model ülkeler haline getirme politikası akamete uğramıştır. Bütün bu gelişmeler küresel hegemon ABD ve müttefiklerinin izlediği politikaların bölgedeki kaosun aşmak yerine daha da derinleştiğini göstermektedir.

Yine bir ABD projesi olarak iktidara gelen AKP hükümeti Kürt sorununda klasik

inkâr ve imha politikasını terk etmediği için çözülmeye başlamıştır. Türkiye'de bir 'çözüm süreci'nin yaşandığını ve AKP bu sürecin arkasında durduğunu iddia etse de gerçek budur. AKP'nin çözümden kastının PKK'nin tasfiyesi olduğuna kuşku yoktur. Bilindiği üzere AKP hükümeti 2011 yılında geliştirdiği kapsamlı bir hamleyle Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmeye yöneldi. 28 Aralık 2011 tarihinde gerçekleştirdiği Roboski katliamı ile Kürt halkına gözdağı vermeye ve özellikle Botan halkını gerilladan koparmaya çalıştı. Gerilla güçlerinin bazı zaaflarından ve ağır kış koşullarından da yararlanarak imha operasyonları düzenledi. Aynı dönemde sıkça Sri Lanka'da Tamil Kaplanları'na yapılan benzer topyekun imha operasyonlarından söz edildi. Bu çerçevede Türk ordusu gerilla mevzilerine yönelik cumhuriyet tarihinin en şiddetli ve süreklileşen hava saldırılarına başvurdu. Ancak 2012 yılı baharıyla birlikte gelişen gerilla direnişi AKP iktidarının bu emellerini boşa çıkardı. Sınırlı da olsa geliştirilen Devrimci Halk Savaşı Türk ordusunu işlemez kıldı. Gerilla güçleri Türk ordusuna ağır kayıplar verirdi. Topyekun imha emelleri boşa çıkan ve yediği darbelerle iktidarını kaybetme korkusuna kapılan AKP, görüntüde bile kalsa politika değiştirip, 'Silahlar sussun, fikirler konuşsun' noktasına geldi. İçinde bulunduğumuz ve hala devam eden ateşkes süreci böyle başladı.

AKP gerilla karşısında zorlanınca 'çözüm'e sarıldı

AKP'nin 'çözüm' söylemine sarılmasının en önemli nedeni gerilla direnişi karşısında yaşadığı zorlanmaydı. Gerilla direnişinin kırılmaması, tersine topyekun imha umutlarını suya düşürmesi ve direnişin daha da yükseleceği ihtimali AKP iktidarında büyük endişe yarattı. Yaklaşan yerel seçimleri kazanma isteminin yanı sıra Ortadoğu'da despotik rejimlere karşı gelişen muhalif hareketler üzerinde etkili olma, bölgede hegemon bir güç olarak etkisini yayma ve özellikle bir iç savaşın yaşandığı Suriye'de desteklediği muhalif güçlerle etkinlik kurma arzusu da bunda ciddi rol oynadı. Ne var ki bölgede gelişen isyanların ardından işbaşına gelen iktidarlar kendi modelini dikte ettirmeye çalışan AKP'nin bu yaklaşımına karşı tavrı

aldılar. Yani AKP'nin bu çabası ters tepti. Aynı şekilde Suriye'de yaşanan iç savaşın kısa sürede bir iktidar değişikliği ile sonuçlanacağı beklentisi gerçekleşmedi. Bunun da ötesinde Rojava'da gelişen direniş ve ardından başarıya ulaşan halk devrimi AKP iktidarının hegemonik emellerine ölümcül bir darbe vurdu. Kısacası AKP'nin 'komşularla sınırlı sorun' diye tanımladığı Ortadoğu politikası tamamen başarısızlığa uğradı ve Türkiye bölgesinde adeta tecrit olmuş bir ülke haline geldi.

AKP'nin Kürt sorunundaki çözümsüzlüğü bu süreçte dış ilişkilerine de yansdı. Kürt özgürlük hareketinin tasfiye edilmesini özellikle Ortadoğu'da çeşitli güçlerle kurduğu ilişkilerin merkezine yerleştirdi. Mısır'da yönetime gelen Müslüman Kardeşler örgütü ile ilişkileri de bu hedefe endeksliydi. Yine Suriye'de rejime muhalif güçlere yoğun destek vermesi ve her bakımdan donatması aynı amaca yönelikti. El Kaide'ye bağlı El Nusra ve benzer çeteleri bizzat yönetip Rojava Devrimi'ne saldırttı. Kuzey'de olmasa bile Rojava'da Kürtlerle sürekli savaş halinde oldu. Böylece birçok masum Kürt sivilin ve özgürlük savaşçısının kanına girdi. Benzer şekilde Irak'ta sabotajlar düzenleyen ve El Kaide ile ilişkili Tarık Haşimi'yi bu amaçla Türkiye'de konuk etti. KDP ile bu çerçevede ittifak geliştirdi. Ancak uğursuz emeller içeren bu ilişkileri Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmeye yetmedi. Rojava'daki silahlı devrimci güçler AKP'nin beslemeleri olan El Nusra çetelerini ülkemizin bu parçasından söküp çıkardı. Çok sayıda gerillanın ve yüzlerce sivilin yaşamına mal olsa da, çetelerin uğradığı hezimet AKP için de onur kırıcı bir yenilgi oldu. Başlangıçta hoşgörülle karşılanan bu ilişkiler Rojava Devrimi'nin zafer kazanması üzerine AKP'nin başına bela açan ilişkilere dönüştü. Dolayısıyla söz konusu ilişkileri AKP'yi başta ABD olmak üzere dış güçlerle karşı karşıya getirdi.

Bu dönemde AKP'nin Kürt sorunu konusunda gerçek niyetini açığa vuran bir diğer olgu da son süreçte KDP ile geliştirdiği ilişkiler ve bu temelde özellikle Rojava Devrimi'ni boğmak üzere kurduğu ittifak oldu. ABD bu ittifakın kuruluşunda önemli bir rol oynadı. Kendi işbirlikçileri dışındaki güçlerin Rojava'da etkili olmalarına izin vermemek isteyen ABD, Rojava Devrimi'nin ve bu temelde pratikleşecek

bir demokratik çözümün örnek oluşturacağını ve bölge halklarını etkileyeceğini iyi biliyordu. Çünkü Kürdistan'ın bu parçasında demokratik modernite alternatifinin pratik başarısı sadece ABD'nin bölge politikalarının iflasını kanıtlamakla kalmayacak, aynı zamanda kaostan çıkış seçeneğiyle Kürt özgürlük hareketinin Ortadoğu'daki demokratik değişim ve dönüşüm mücadelesinde oynadığı öncülük rolünü pekiştirecekti. KDP'nin Rojava Devrimi'ne yönelik saldırılarını ve yürüttüğü karalama kampanyalarını da bu çerçevede değerlendirmek gerekir. Kuşkusuz Kürt sorunu Ortadoğu'da yaşanan sorunların anası niteliğinde bir sorundur. Dolayısıyla bu sorunun çözümünde öne çıkan ve başarı kazanan güç tüm bölgesel sorunların çözümünde alternatif olduğunu kanıtlayacak ve bölge halklarının kaderi üzerinde büyük etkide bulunacaktır.

Teşhir olan sadece AKP değil iktidarın kurumlara bağlanmış biçimi olan devlettir

Hegemonik bir karakter taşıyan dış politikasını hayata geçirmede başarısızlığa uğrayan AKP, içeride de benzer bir durumla karşı karşıya gelmiş durumdadır. Çatışmasızlık ortamı Türkiye'de halk hareketini daha da görünür kılmış, halkların demokratik muhalefetinin gelişmesine elverişli bir zemin yaratmıştır. Sistemin kendi içindeki çelişkiler derinleşmiştir. AKP-Cemaat çatışması üzerinde her iki güç arasında iktidar üzerinde yaşanan bir çatışmadır, bir çıkar ve rant çatışmasıdır. Her iki gücün Kürt sorunu konusunda aynı politikada birleştiği kesindir. Ne AKP hükümetinin ne de 'Cemaat'ın Kürt sorununun çözümüne ilişkin bir politikası vardır. Bu konuda her iki güç de şoven-milliyetçi bir çizgide ısrar etmektedir. Tüm cumhuriyet hükümetlerinin izlediği 'milli bütünlüştürme' politikası AKP hükümetinin de esas aldığı politikadır. Başbakan Erdoğan'ın 'çözüm süreci'nde sıkça 'milli bütünlük projesi'nden söz etmesi de bunu kanıtlamaktadır. Yani Kürt sorunu söz konusu olduğunda, hem AKP'nin hem de 'Cemaat'ın daha önceki hegemonik iktidarlardan fazla bir farkları yoktur. Farklılıklar daha çok söylemdir; özellikle inkar ve imha siyasetinin nasıl uygulanacağına ilişkin taktikler noktasındadır.

Kaldı ki AKP kendisinden önceki iktidarların başaramadıklarını başarma, yani Kürt özgürlük hareketini tasfiye etme iddiasıyla iktidara getirildiği iyi bilinmektedir. AKP bugün de aynı çizgidedir ve iktidara gelişinde esas aldığı bu politikadan vazgeçmemiştir. 'Çözüm süreci'ni de bu doğrultuda değerlendirmek istemektedir.

2013 yılının son ayına girerken uzun süre iki yakın müttefik ve koalisyon ortağı olarak hareket eden AKP ile Cemaat arasındaki çelişkilerin daha da derinleştiği ve tam bir çatışma halini aldığı görülmektedir. MİT Müsteşarlarına yönelik tutuklama girişimi ile başlayan ve 'dershane' tartışmaları ile yeni bir boyut kazanan bu çatışma, geliştirilen rüşvet ve yolsuzluk operasyonu ile AKP iktidarını sona erdirmeye doğru götürülmek istenmektedir. Cumhuriyet'in laik 'Beyaz Türk' milliyetçiliği yerine ikame edilen 'Türk İslam-Yeşil Türk' milliyetçiliğine dayalı iktidar kayması çerçevesinde iktidara getirilen AKP hükümeti, doruktan hızlı bir çöküşe geçmiş durumdadır. Halbuki aynı hükümet 2023 yılına ilişkin hesaplar yapıyor, bu tarihte kendi hegemonyasını derinliğine tesis etme işini tamamlayacağına inanıyor, daha da ileri gidip 1071 Malazgirt Savaşı'nı başlangıç olarak 2071 yılına kadar iktidarda kalmayı planlıyordu. Şimdi bütün bu hesapların hayal olarak kalmaya mahkum olduğu anlaşılmalıdır. AKP'nin önümüzdeki genel seçimleri kazanıp kazanamayacağı bile meçhuldür. Halkların artan muhalefeti ile Beyaz Türk hegemonik sistemi gerilerken, yerine geçirilmek istenen Yeşil Türk hegemonik sistemi henüz kurumlaşmadan çözüme sürecine girmiştir. 2000'li yıllara girerken Türkiye'de yaşanan iktidar kayması son gelişmelerle birlikte yerini iktidar kırılmasına bırakmıştır.

Türkiye'de 'paralel devlet' olarak örgütlenen Cemaat'e bağlı savcılar ve yargıçların başlattığı rüşvet ve yolsuzluk operasyonu AKP'nin en becerikli rantçı parti olduğunu ve rüşvet ve yolsuzlukta sınır tanımadığını halkların gözü önüne sermiştir. Para kasası olarak kullanılan 'ayakkabı kutusu' imgesi bile tek başına toplumun bu partinin gerçeğini kavraması için yeterlidir. Dört bakanın rüşvet ve yolsuzluk suçlaması kapsamında görevden alınması, bazı milletvekillerinin istifası ve 'dokunulmaz lider' olarak lanse edilen Tayyip Erdoğan'ın kendi partisi içinden ağır eleştirilere muhatap olması AKP iktidarında yaşanan çözümlenin en belirgin işaretleridir. Sistem içinde bir tür ikili iktidar durumu yaşanmakta, her iki taraf (AKP ve Cemaat) birbirine galebe çalmak için çaba harcamaktadır. Bütün bu gelişmeler iktidarın azami kar ve ranta dayalı bir sömürü ve baskı tekelini sürdürdüğünü göstermektedir. Bu anlamda iktidar denilen olgunun teşhirinde muazzam bir rol oynamaktadır. Başka bir deyişle teşhir olan sadece AKP iktidarı değildir; genel olarak iktidardır, iktidarın kurumlar ve kurallara bağlanmış biçimi olan devlettir.

Fetullah Gülen 'Cemaat'ı 12 Eylül askeri faşist darbesinin gayrimeşru çocuğudur

Çok daha önemli bir gerçeklik, bu süreçte yaşanan gelişmelerin islamın siyasi iktidarlar ve iktidar odaklı güçler tarafından nasıl bir maske olarak kullanıldığını alabileceğine deşifre etmesidir. Genelde dinin, özelde islamın toplumun iktidarlar tarafından sürü gibi güdülmesinde bir argüman olarak kullanıldığı yeniden ve en çarpıcı biçimde doğrulanmıştır. İslamın bir maske olarak kullanıldığı emekçiler ve devrimci partilerden gelen bir eleştiri değil, çatışan tarafların birbirine yönelttikleri bir suçlamadır. Bu durum kültürel islam ile iktidarcı güçlerin bir argümanı

olan karşı islam arasındaki farkı iyice belirgin hale getirecek, karşı islam ya da iktidar islamını egemenlerin elinde etkili bir araç olmaktan çıkaracaktır. İster 'radikal' ister 'ılımlı islam' adı verilsin, bu topraklarda iktidarcı islamın artık eskisi gibi kullanılamayacağı, kullanılrsa da etkili olamayacağı açıktır. Bu durum kültürel islamın gücünü ortadan kaldırmaz, tersine önemini daha iyi fark etmemizi ve buna göre davranmamızı gerekli kılar. İktidar islamına karşı mücadele ederken büyük bir gelenek olan kültürel islama sahip çıkmak en doğru tutum olacaktır.

Bugünkü iktidar çatışmasının taraflarından biri olan, Fetullah Gülen'in başını çektiği ve 'Cemaat' olarak adlandırılan oluşum 12 Eylül askeri faşist darbesinin gayrimeşru çocuğudur. Söz konusu oluşum Önder Apo'nun sözünü ettiği ABD'deki hıristiyan yahudi evangelistlerin Türkiye versiyonu olan islami-yahudi ekolu kapsamındaki bir yapıdır. Bu ve benzeri evangelist yapılanmalar 12 Eylül faşizminin asıl ideolojik zeminidir. Arkasında küresel hegemon ABD vardır. Bu oluşumun yargıda, emniyet teşkilatında, toplumu etkilemenin en temel alanları olan eğitim ve sağlık alanlarında kapsamlı bir örgütlenmeye gittiği iyi bilinmektedir. Aynı oluşum 12 Eylül faşizminin sağladığı yoğun destek ve küresel hegemonun icazetiyle devlet içinde 'paralel devlet' olarak örgütlenmiştir. Dinci ve keskin Türk milliyetçisi olan bu 'paralel devlet'in örgütlenmesi için NATO'nun gizli kolu olan gladiyonun büyük güç verdiği kuşku yoktur. Bu anlamda 'Cemaat' denilen yapılanmayı 'yeşil gladio' kapsamında değerlendirmek en doğrusudur. Bu çerçevede bakıldığında AKP-Cemaat çatışmasının gerçeği tam yansıtmadığı, asıl çatışmanın ABD ile artık küresel güçlerin ihtiyacına cevap olamayan AKP iktidarı arasında yaşandığı rahatlıkla görülebilir. Yani asıl aktör ABD'dir, 'Cemaat'in oynadığı rol taşeronluktur.

AKP'nin özellikle üçüncü iktidar döneminde ABD'yi rahatsız eden politikaları yöneldiği söylenebilir. AKP iktidarının İran'a uygulanan ambargoyu delmesi, Irak'ta Maliki yönetimine karşı sabotajlara başvuran sünni muhalefete arka çıkması, Müslüman Kardeşler örgütüne sahip çıkıp Mursi iktidarını deviren askeri yönetime adeta savaş açması, Suriye'de El Kaide ekseninde hareket eden çeteleri desteklemesi ve ABD dahil çeşitli devletlerden gelen silah ve para yardımını bu çetelere aktırması, yine İsrail ile çelişkili ve çatışmalı durumu küresel hegemon ABD'yi rahatsız eden ve öfkeleniren yaklaşımlar olarak değerlendirilebilir. Türkiye'nin 'büyük devlet' olduğu ve böyle bir devlete yaraşır bir politika izlemesi gerektiği tezi ve aynı doğrultudaki uygulamalar da bu yaklaşımlar arasında sayılabilir. Dolayısıyla 'Cemaat' merkezli 'paralel devlet'in yeni operasyonları bu çerçevede bir uyarı ve AKP'ye haddini bildirme biçiminde algılanabilir. Başta Tayyip Erdoğan olmak üzere AKP yetkilileri de yapılan operasyonun arkasında ABD'nin olduğunda hemfikirlerdir. Özellikle ABD Büyükelçisi ve elçilik yetkililerinin iktidara müdahalede belirleyici rol oynadığı hem basında işlenmekte hem de hükümet yetkilileri tarafından dillendirilmektedir. Gerçeğin bu boyutu Türkiye'de çok daha önemli gelişmelerin yaşanacağına işaret etmektedir.

AKP ile 'Cemaat' merkezli 'paralel devlet' arasındaki çatışma kısa süre içinde sonuçlanacağına benzememektedir. Rüşvet ve yolsuzluk AKP iktidarında başını alıp gitmiş, korkunç bir kirlenme her tarafa yayılmıştır. 'Cemaat'in elinde operasyonları sürdürmek için gerekli veriler mevcuttur ve bunları kullanarak AKP'yi geriletme üzere mücadeleye devam edecektir. AKP de devlet içinde 'paralel devlet'i tasfiye etmek için tüm gücünü ortaya koyacaktır. İktidarını korumak için buna mecburdur.

İki güç arasındaki bu çatışma her iki tarafın tüm çirkinliklerinin orta yere dökmülmesine hizmet edecektir. Devlet içindeki bu siyasal krize ekonomik krizin eşlik etmesi kaçınılmazdır. Bugüne kadar ekonomide istikrar yaratmakla övünen AKP hükümeti derinleşecek ekonomik krizle birlikte daha da zorlanacaktır. Bu süreçte dış güçlerin bir bütün olarak AKP iktidarını mı, yoksa Tayyip Erdoğan'ın liderliğini mi hedeflediği netlik kazanacaktır. 'Cemaat' taşeron olarak kullanıldığına ve operasyonun arkasındaki güç ABD olduğuna göre, aynı ABD özellikle dış politikada kendisiyle çatışan AKP'yi hizaya getirmeden geliştirdiği müdahaleden vazgeçmeyecektir. Köklü demokratik adımlar atma yerine hegemonik yapıda ısrar etmesi halinde AKP iktidarının bu müdahaleyi savuşturması çok zordur.

Kürdistan'da 'Cemaat'e karşı çok yönlü mücadele en temel devrimci görevdir

Tayyip Erdoğan ancak bir bumerang gibi dönüp kendisini vurduğunda 'paralel

"Bilindiği üzere Önder Apo 2013 yılı Newroz'u'nda yaptığı ve büyük heyecan yaratan tarihsel açıklama ile Kürdistan'da yeni bir dönemin başladığını ilan etti. Bu açıklamanın muhteşem bir öngörünün ürünü olduğu ve Önder Apo'nun gelişmelerin doğrultusunu kestirerek yeni bir süreci başlattığı bölgedeki gelişmeler ve Türkiye'deki iktidar çatışmasıyla tamamen doğrulanmış durumdadır. 'Demokratik kurtuluş ve özgür yaşamı inşa hamlesi'nin başladığı bu süreçte özgürlük hareketimizin ateşkes ilan etmesi üzerine oluşan çatışmasızlık ortamı, Türkiye'de devrimci demokratik dinamiklerin harekete geçirilmesi için elverişli bir zemin yarattı."

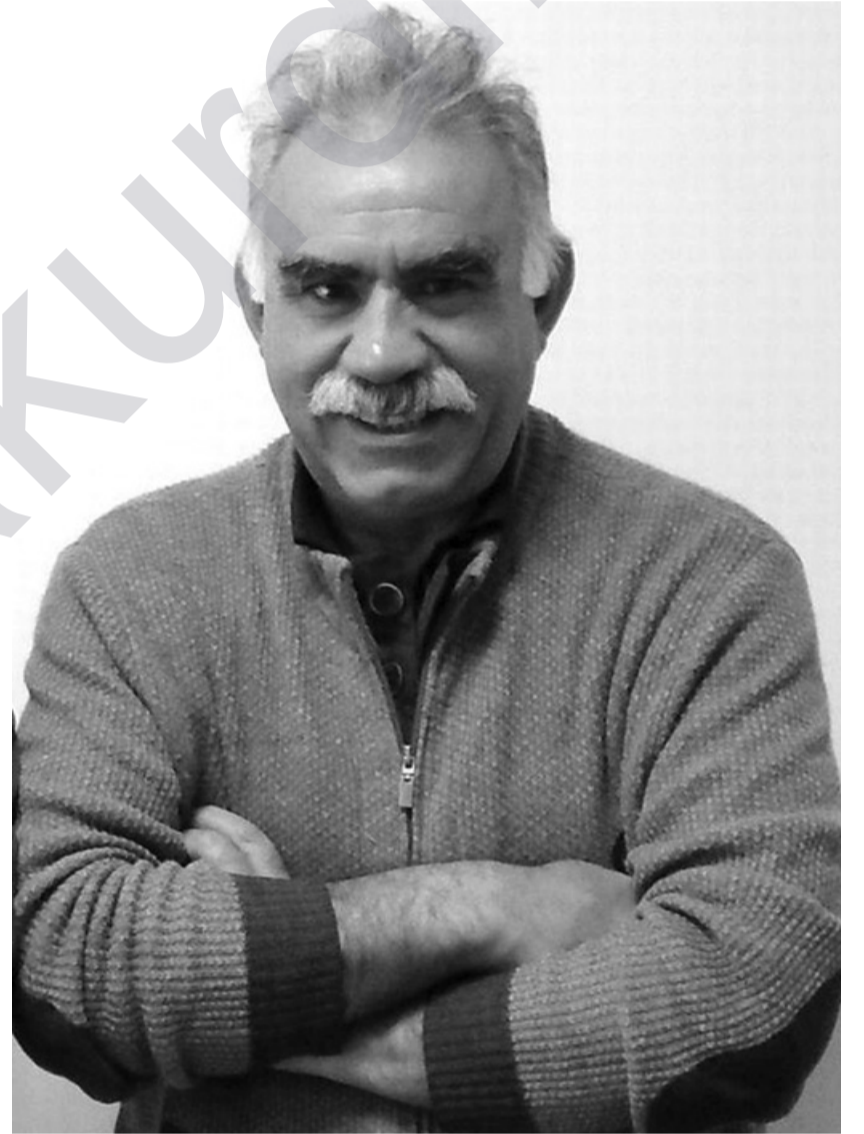
devlet'in varlığını kabul etti. Buna karşılık aynı oluşum Kürdistan'da siyasal soykırım operasyonlarını geliştirdiğinde bu operasyonların arkasında durdu. Altı Kürt milletvekilinin rehine olarak tutulmasını, belediye başkanları ve belediye meclisi üyelerinin zindanlara tıkmalarını, kadınlar ve çocukların özel olarak hedef alınıp hapse atılmasını birlikte gerçekleştirdiler. Bugün de aynı durum devam etmektedir. Kürdistan'da değişen bir şey yoktur. AKP hükümeti iktidarını savunmak için Türkiye'de 'Cemaat' yanlısı birçok emniyet yetkilisini ve binlerce polisi görevden aldı ve binlerce Kürt'ü öldürdü. Halbu ki yapılanmaya çok az dokunmuştur. Halbuki 'paralel devlet'in en çok örgütlü olduğu ve kirli eylemlerini icra ettiği yer Kürdistan'dır. Bu yapılanma siyasi soykırım kapsamındaki uygulamalarına hala devam etmekte, ev basmakta, cinayet işlemekte, binlerce siyasi tutsağı rehine konumunda tutmayı sürdürmektedir. Bütün bu faşist sömürgeci uygulamalar AKP iktidarı altında gerçekleşmektedir. Yani Kürdistan'daki tüm insanlık dışı uygulamaların sorumlusu AKP hükümetidir.

Kürdistan'da devam eden özgürlük mücadelesi karşısında AKP eskisi kadar

ciddi bir tehdit olmaktan çıkmıştır. Mücadelemiz amiyane tabirle AKP'nin ampulünü patlatmış, maskesini düşürmüş, Kürt halkı nezdinde teşhir ve tecrit etmiştir. Bu partinin Türkiye'de gecikmeli olarak yaşadığı çözüme süreci Kürdistan'da büyük ölçüde gerçekleşmiş bulunmaktadır. Yolsuzluklar ve iktidar üzerinde yaşanan çatışma AKP'yi Kürdistan'da bitirme noktasına getirecek ve onu öteki sömürgeci partiler gibi bir tabela partisine dönüştürecektir. 'Cemaat' de Kürt sorunu karşısında AKP'ninkine benzer bir duruş içindedir ve tehlikelidir. Bunun nedenini anlamak zor değildir. Her şeyden önce 'Cemaat' ideolojik bir yapılanmadır, bir kadro hareketidir, bu temelde geliştirdiği militan bir örgütlenmeye sahiptir. Yaşanan siyasal ve ekonomik krizlerin bu yapılanmayı çözmesi zordur. İkincisi, 'paralel devlet'in merkezinde yer alması nedeniyle komplolar ve provokasyonlara başvurmakta, özel savaş yöntemlerini kullanmaktadır. Bu karanlık oluşumun Paris katliamında önemli bir rol oynadığı açıktır. Bu katliam AKP ile 'Cemaat'in ittifak içinde koalisyon oldukları dönemdeki ortak yapıdır. Bu yüzden Kürdistan'da 'Cemaat'e karşı çok

duka tedirgin eden Gezi eylemliliği böylesi bir ortamda gelişti. Etnik ve mezhepsel kimlikler ve kültürlerin özgürlük ve adalet arayışı hız kazandı. Daha da önemlisi, Türkiye'deki demokrasi mücadelesi ile Kürt özgürlük hareketi arasında doğal bir yakınlaşmanın yaşanmasıydı. Özgürlük mücadelemizin Türkiye'nin demokratikleşmesindeki rolü bu süreçte çok daha iyi görüldü. 'Demokratik Türkiye ve Özgür Kürdistan' hedefine kilitlenme ve halklarımızın mücadeleleri arasındaki dayanışmayı daha da pekiştirme gereği herkes tarafından çok daha iyi anlaşıldı. Yine aynı çatışmasızlık ortamı AKP ile 'Cemaat' arasındaki iktidar kavgasını gün yüzüne çıkardı; her iki güç arasındaki çelişkileri oldukça derinleştirdi.

Önder Apo'nun geliştirdiği tarihsel hamlenin en belirgin amaçlarından biri de zaten içeride ve dışarıda ağır sorunlar yaşayan Türkiye'nin bu sorunlardan kurtulmasına uygun koşullar yaratmak, bu temelde demokrasi güçlerine bir çıkış yaptırmaktır. Türkiye bir demokratik değişim ve dönüşüm sürecine giren Ortadoğu'da hegemonik emeller gütmekle değil ancak radikal demokratik açılımlarla etkili ola-

yönlü bir mücadele geliştirerek, Kürt sorununda inkar ve imha çizgisinde ısrar eden bu çetenin en azından ülkemizdeki legal ve illegal yapılanmalarını tasfiye etmeye çalışmak en temel devrimci görev durumundadır.

Değerli yoldaşlar

Bilindiği üzere Önder Apo 2013 yılı Newroz'u'nda yaptığı ve büyük heyecan yaratan tarihsel açıklama ile Kürdistan'da yeni bir dönemin başladığını ilan etti. Bu açıklamanın muhteşem bir öngörünün ürünü olduğu ve Önder Apo'nun gelişmelerin doğrultusunu kestirerek yeni bir süreci başlattığı bölgedeki gelişmeler ve Türkiye'deki iktidar çatışmasıyla tamamen doğrulanmış durumdadır. 'Demokratik kurtuluş ve özgür yaşamı inşa hamlesi'nin başladığı bu süreçte Özgürlük hareketimizin ateşkes ilan etmesi üzerine oluşan çatışmasızlık ortamı, Türkiye'de devrimci demokratik dinamiklerin harekete geçirilmesi için elverişli bir zemin yarattı. Çatışma ve savaş koşullarında fazla bir varlık gösteremeyen muhalif, demokratik akımlar bu süreçte ciddi bir canlanma gösterdiler. Barış, demokrasi ve özgürlük mücadelesi yeni bir ivme kazandı. AKP iktidarını ol-

bilirdi. Devletin demokrasiye duyarlı hale geldiği ve buna bağlı olarak Kürt sorununun barışçıl çözümünde mesafe kateden bir iktidar Türkiye'yi bölgede öncü bir ülke düzeyine yükseltebildi. Aynı şekilde Türkiye'nin demokratik güçleri çatışmasızlık ortamında birleşik bir demokrasi hareketi geliştirebilir, Türkiye'nin demokratikleşmesinde öncülüğü ele geçirebilir ve bu doğrultuda ciddi sonuçlar alabilirlerdi. Ne var ki böylesi bir durumun bir hayli gerisinde kalındı. 'Çözüm süreci' yeterince sahiplenilmedi. Bu nedenle 'çözüm süreci' AKP'nin dilinde içi boş, lafzı olan ama özü bulunmayan oyalayıcı bir kavrama dönüştü. Dolayısıyla AKP'nin bu tarihsel hamleyi seçimleri kazanmak için bir araç olarak kullanmasına izin verildi.

Değerli yoldaşlar

Bu süreçte Rojava'da büyük bir halk devrimi gerçekleşti. Halkımız sömürgeci rejimi tasfiye edip özyönetimini kurma çabası içine girdi. Yeni tipteki bu devrim kördüğüm olmuş bölgesel sorunların çözümünü konusunda bir emsal oluşturdu. Önder Apo'nun devlet eksenli ve iktidar odaklı olmayan, ulusal sorunda Batılı çözüm tarzını aşan, demokratik, ekolojik

ve cinsiyet özgürlükçü toplum sistemi bu parçada uygulama imkanına kavuştu. Devlet kurmayı hedefleyen bir savaşa yönelmek yerine toplumsal örgütlenmeye dayalı bir öz savunma çizgisini esas almak ve özyönetimini kurup savunmak bu devrimin çarpıcı bir diğer özelliği. Bütün bu özellikleri nedeniyle Rojava Devrimi'nin fincancı katırlarını ürktürmesi ve Suriye'ye müdahalede bulunan çeşitli güçleri rahatsız etmesi kaçınılmazdı. Kuşkusuz Rojava'daki bu gelişmelerden en çok rahatsız olan güç AKP iktidarı oldu. Rojava Devrimi'ni kuşatıp boğmak isteyen AKP hükümeti, El Nusra çeteleriyle derin ilişkiler kurdu ve gizli anlaşmalar yaptı. Suriye'ye müdahalenin başlangıcında Kürtlerle çatışmadan uzak duran El Nusra'nın daha sonra Suriye rejimiyle savaşmayı bir yana bırakıp PYD'ye karşı kapsamlı bir saldırı hareketine girişmesi de bu gerçeği doğruluyordu. Rojava'da denetimi ele geçiren PYD'yi tasfiye etmeye yönelik El Kaide eksenindeki çeteler bunu başardıklarında Suriye'de bir islam devletinin kuruluşunu ilan edeceklerdi. KDP de tıpkı AKP gibi PYD'nin tasfiye edileceği beklentisi içindeydi.

Ancak PYD'ye fazla yaşam şansı tanımayan ve bu partinin tasfiye edileceğine inanan güçlerin bu beklentileri gerçekleşmedi. YPG gerillaları El Nusra çetelerine karşı kahramanca savaşlar. Birçok ülkede hedefledikleri güçlere karşı saldırılarında hep başarılı olmuş ve sonuç almış olan bu çeteler, YPG gerillaları karşısında hezimete uğradılar. Rojava bu çetelerden temizlendi. Özellikle Tıl Koçer'in YPG güçlerinin eline geçmesi ve Tel Halaf'ın çetelerden temizlenmesi Suriye'deki dengeleri büyük ölçüde değiştirdi. Kürt özgürlük hareketi Suriye'de en örgütlü ve çözümleyici muhalefet hareketi haline geldi. Çetelere karşı direniş burada yaşayan öteki halkların da desteğini kazandı. Bütün bu gelişmeler diplomatik alanda da yansımaları buldu. KDP'nin uluslararası alanda Kürt özgürlük hareketi önünde ördüğü barajlar kısmi ölçüde aşıldı. Birçok uluslararası güç PYD ile aracılaşarak ilişki kurmaya başladı. Demokratik ulus seçeneğinin çözümleyici ve dönüştürücü gücü pratikte de doğrulanmış oldu. Kürdistan'daki demokratikleşmenin özelde Suriye'de, genelde bölge düzeyinde yaşanan sorunları aştırmadaki rolü iyice açığa çıktı. Ancak Rojava Devrimi'nin Cenevre 2'ye kabul edilmemesi özellikle KDP'nin Rojava Devrimi'ne ne düzeyde düşman olduğunu gözler önüne serdi. Çünkü Cenevre'ye Rojava Devrimci güçlerinin temsilcilerinin gitmesini engelleyen esas güç KDP ve onun Rojava'daki yandaş partiler olmuştur. Erbil'deki toplantıda Cenevre'ye birlikte gitme kararı almalarına rağmen her türlü ahlaki bir tarafa bırakarak Cenevre'ye muhalefetin bir sığıntısı olarak giderek devrim düşmanlığını açıkça ortaya koymuşlardır.

Rojava'da asli görev demokratik ulusun inşasıdır

'Demokratik kurtuluş ve özgür yaşamı inşa etme' görevi kuşkusuz Rojava için de temel görev olmaktadır. Hatta bu görevi başarıyla gerçekleştirmek en çok da ülkemizin bu parçasında imkan dahiline girmiştir. Rojava Devrimi dar bakış açısına düşmeden Demokratik Suriye hedefine kenetlenmek durumundadır. Demokratik Suriye bu devrimin en büyük güvencesi olacaktır. Bu açıdan Suriye geneline yönelik politikalara daha fazla yoğunlaşmak, demokrasiden yana olan tüm güçlerle ilişki kurup bu temelde demokratik Suriye'nin temeli haline gelmek olmazsa olmaz kabilinde bir görevdir. Bu anlamda devrim henüz tamamlanmamıştır. Bunun için de bir yandan Rojava'da devrimi derinleştirmek ve de-

mokrasiyi inşa etmek gerekirken, diğer yandan bu ülkedeki tüm etnik ve dinsel kimlikler ve kültürlerin yanı sıra Arap toplumuyla ittifaklar geliştirmek şarttır. Bölgenin çok kimlikli ve kültürlü yapısının en iyi görülebileceği ülkelerden biri Suriye'dir. Bunun için de 'Demokratik Suriye Demokratik Ortadoğu'nun prototipi olmaya son derece elverişlidir. PYD bu gerçeği iyi görerek tarihsel sorumluluğunun bilincini hareket etmelidir.

Devrim Rojava'yı özgürleştirmiş, sömürgeci egemenlik sistemini büyük ölçüde tasfiye etmiş ve toplumun kendi kendisini yönetmesinin koşullarını alabildiğine oluşturmuştur. Bundan böyle yapılması gereken, demokratik ulusun inşasına girişmek ve özgür Kürdistan'ı somut bir gerçeklik haline getirmektir. Meşru savunma elbette her koşul altında geçerli ve gereklidir. Meşru savunma güçlerini nicelik ve nitelik olarak büyütme bugün de vazgeçilmez bir görevdir. Ancak bu durum Rojava'da asli görevin demokratik ulusun inşası olduğu gerçeğini ortadan kaldıramaz. Pozitif görevler, yani inşa ve üretim esastır. Bundan böyle devrimin başarısını bu görevlerin yerine getirilmesindeki başarı düzeyi belirleyecektir. Demokratik sistemin bütünlüklü karakterini unutmamak ve sistem inşasını bütünlüklü olarak ele almak gerektiği açıktır. Ancak bu böyle olsa da, bu çalışmanın öncelikli boyutu ekonomik inşadır. Tutarlı bir ekonomik temele dayanmayan bir demokratik ulus inşası asla başarılı olamaz. Çünkü ekonomi varoluşla ilgilidir, ekonomi yaşamı sürdürme malzemesidir. Böyle bir malzeme olmadan toplum ayakta duramaz.

Doğu Kürdistan'da İran ile PJAK arasında varılan ateşkes devam etmektedir. İran'da seçimle işbaşına gelen yeni yönetim dışarıda uzlaşmacı bir politika izler ve bu ülkeye uygulanan ambargoyu yumuşatmak için çaba harcarken, içeride daha önceki yönetimin başvurduğu bastırmacı yaklaşımı sürdürmektedir. Rojava'da yaşanan gelişmeler bölgede yayılmacı bir güç olan İran'ı oldukça tedirgin etti ve bunun sonucunda ateşkesin koşullarını çiğneyip iki Kürt devrimcisini idam etti. Bu idamların bir amacı da Türkiye'ye Kürt özgürlük hareketine karşı mücadelede ortak hareket edebilecekleri mesajını vermektir. Geline nokta ateşkesin mevcut biçimiyle sürdürülmesi zordur. İran'ın en az Türkiye kadar Kürtlerin Ortadoğu'da statü kazanmasına karşı olduğu iyi görülmektedir.

Devletleşen KDP kendi işbirlikçi çizgisini uyguluyor

Güney Kürdistan'ın uluslararası kompo tarafından demokratik Kürt uluslaşmasına karşı mücadelede merkez olarak seçildiğini iyi biliyoruz. Yine Rojava'da yaşanan savaşın iki çizgi –devletçi çizgi ile demokratik ulus çizgisi– çatışmasıdır. Rojava Devrimi'ni ablukaya almak amacıyla Selmalka sınır kapısını kapatması, KDP'nin düşmanca tutumunun hangi boyutlara vardığını açıkça göstermektedir. KDP Rojava Devrimi'ne karşı bir yandan karalama kampanyaları geliştirir ve PYD'yi Suriye devletiyle işbirliği yapmakla itham ederken, diğer yandan sabotaj eylemlerine başvuran çetelere destek sunmaktadır.

Devletleşen KDP'nin kendi işbirlikçi çizgisini daha etkili bir biçimde uygulamaya çalışması doğaldır. Rojava örneğinde görüldüğü gibi Kürt düşmanlığı yapan AKP yönetimiyle ilkesiz ve salt çıkara dayalı ilişkileri bu yapılanmayı daha da tehlikeli hale getirmektedir. Bu ilkel milliyetçi yapılanma küresel kapitalist sisteme ayak uydurmaya çalışmakta, bu anlamda aynı sistemin Kürt hareketi içindeki beşinci

kolu biçiminde rol oynamaktadır. Petrol gelirlerinden elde ettiği sermaye birikimine dayanarak tüm işbirlikçileri kendine bağlamak isteyen KDP, paranın gücünü kullanarak benzer bir faaliyeti Kuzey Kürdistan'da da yoğunlaştırmış durumdadır. AKP'yi çözümlü götüren rüşvet ve yolsuzluğu KDP'nin gerçeğini de anlattığını belirtmek gerekir. Bu kirli karakteri aslında Güney Kürdistan'da çok iyi anlaşılabilir durumdadır. AKP ile geliştirdiği ilişkilerin içyüzünü deşifre etmek gerekmektedir. KDP, hıristiyan-yahudi evangelizminin Kürt versiyonu olan bir yapılanma olduğu gibi, AKP ile ilişkileri Kürt sorununun çözümünü engelleyici karakterdedir. Güney Kürdistan ve Irak'ta demokrasiyi geliştirmek açısından tüm Kürt demokrasi güçlerinin de içinde yer aldığı HDP gibi bir oluşumu geliştirmek önemlidir. Hem Irak'ın demokratikleştirilmesi hem de Güney Kürdistan'da demokratikleşmeyi engelleyen etkenlerin ortadan kaldırılması açısından kapsamlı bir demokrasi hamlesi geliştirmek önemli hale gelmiş bulunmaktadır.

Değerli yoldaşlar

Bütün eksiklikleri ve yetersizliklerine rağmen, 2013'te Özgürlük hareketimiz ve halkımız küçümsenmemesi gereken kazanımlar elde etti. Her şeyden önce Önder Apo'nun ve kurucusu olduğu özgürlük hareketi'nin Kürt sorununun çözümünde muhatap olduğu tüm siyasal çevrelerce kabul gördü. İmralı'daki tecrit sistemi büyük ölçüde çöktü. Önderliğimiz ve Hareketimize yöneltilen 'terörist' suçlaması pratikte anlamını yitirdi. İmralı'da devlet yetkilileriyle sürdürülen görüşmelerde Önder Apo baş müzakereci olarak yer aldı. AKP Kürt sorununun barışçıl çözümü için müzakere aşamasına geç-

memekte ayak sürüse de, bu sorunun ancak müzakere yoluyla çözülebileceği kamuoyunda egemen kanı haline geldi. Uluslararası alanda Önder Apo'nun ve PKK'nin itibarı arttı. PKK'nin önderlik ettiği Kürt özgürlük mücadelesi Ortadoğu'da dengeleri etkileyen ve yeni dengelerin kurulmasında dikkate alınması gereken bir güç haline geldi.

AKP liderliği sıkça 'çözüm süreci'ne yanlış yaklaşanların bu sürecin altında kalacağını ve çözüleceğini dile getiriyordu. Kürt tarafını sürece yanlış yaklaşmakla itham etmeyi ima etse de, özünde bu doğru bir belirlemeydi. Önder Apo da esasen bunu öngörüyordu. Silahların sustuğu ve PKK'nin silahlı güçlerinin bir bölümünü Güney Kürdistan'a çektiği bu çatışmasızlık sürecinde AKP ya bu sorunu çözecek ya da kendisi en kötü çözülmeyi yaşayacaktı. Doğrulan Önder Apo'nun bu yaklaşımı ve öngörüsü oldu. Demokratikleşmenin anahtarı olan Kürt sorununun çözümünde hiçbir adım atmaması ve izlediği oyalama siyaseti AKP'yi çözümlü sürecine soktu. Kendisinden önceki sömürgeci partileri Kürdistan'da bitiren de benzer şekilde Kürt sorunundaki çözümsüzlükleriydi. Önderliğin ve Partimizin tüm ön açıcı girişimleri AKP'yi diğer partilerin akıbetine uğramaktan kurtaramadı.

Mücadelemizin bu süreçteki en önemli kazanımlarının başta geleni belki de hegemonik iktidar bloklarının etkisizleştiril-

mesi oldu. 12 Eylül faşizmi halkın demokratik muhalefetinin gelişmesi karşısında gerileyen Beyaz Türk iktidar bloğu yerine yeni bir iktidar bloğunun inşasına yöneldi. AKP-Cemaat koalisyonu ile birlikte bu inşa çabası ete kemiğe büründürülmek ve Ergenekon yeniden yapılandırılmak istendi. AKP iktidarında 'Yeşil Ergenekon' ve 'paralel devlet' yeni hegemonik bloğun derin devleti olarak işlevsellik kazandı. Son gelişmeler eski hegemonik iktidar bloğunun önemli ölçüde çözüldüğünü, ancak yerine yenisinin ikame edilemediğini ortaya koydu. Zayıf temellere dayanan 'paralel devlet' ya da 'Yeşil Ergenekon' dağılmaya yüz yüze geldi ve görüldüğü kadarıyla Beyaz Türk faşizmi ile ittifaka yönelmek zorunda kaldı. Kürt gerçeği her iki iktidar bloğunu oldukça etkisizleştirdi. Bu iki bloğun çözümlüyle miadını dolduran özünde hegemonik yaklaşımdı. Daha açık bir ifadeyle Cumhuriyet'i yeni bir hegemon devlet tarzında inşa etme çabaları sonuçsuz kalmaya mahkum olduğu netlik kazandı. Yani Kürt gerçeğini anayasal ve yasal olarak tanıyıp farklı bir halk ol-

rol oynayan, mücadelemiz temelinde Kürt toplumunda yaşanan büyük uyanış ve aydınlanmadır. Kürt ulusal birliğinin yaratılması halkımız için en acil talep ve ihtiyaç durumundadır. Bu yüzden hiçbir güç halkımızın bu talebine artık gözlerini kapatamaz.

Mücadelemizin belki de en önemli kazanımı Kadın özgürlük hareketimizin yaşadığı muazzam gelişmedir. Kadın özgürlük hareketimiz hem dünyada hem de Ortadoğu'da dikkatleri üzerine toplayan bir hareket durumundadır. Kadının en çok düşürüldüğü ve büyük bir anlam yitimine uğratıldığı kapitalist modernite dünyasında, yine korkunç bir kadın kırımının yaşandığı, kadının ruhuna, duygularına ve bedenine ağır saldırıların yapıldığı Ortadoğu'da Kürt kadınının bu yükseliş devrimimize rengini vermektedir. Bugün Rojava'da yaşanan devrim özünde bir kadın devrimidir. Kürt kadını burada yaşamın ve mücadelenin bütün alanlarında öncü düzeyde katılım sağlamakta ve bu haliyle mücadelemizde zaferin en temel güvencesini oluşturmaktadır. Toplumların özgürleşmesinin

maktan kaynaklanan tüm haklarını teslim etmeyen bir devlet yapılanması kesinlikle kalıcı olamaz. Türkiye'nin önündeki temel sorun devletin demokratik cumhuriyete dönüşmesidir. Ancak böyle bir cumhuriyetin inşası esas alınırsa Kürt sorunu çözülebilir ve Kürt sorununun barışçıl demokratik çözümü gerçekleştirilir.

Rojava'da yaşanan özünde bir kadın devrimidir

Bu yeni süreçte mücadelemizin kazanımlarından biri de Kürdistan Ulusal Kongresi'nin kuruluşu doğrultusunda yaşanan gelişmeler oldu. Kürdistan'ın bütün parçalarında yaşanan gelişmeler ve özellikle Rojava Devrimi bu konuda belirleyici rol oynadı. Ülkemizin dört parçasından çok sayıda siyasi parti ve örgüt ilk defa bu amaçla bir araya geldi. Bu çalışmada henüz istenen sonucun ortaya çıkmadığı doğrudur. Ancak Kürdistan gibi bölünüp parçalanmış bir ülkede ve Kürt toplumu gibi yıllardır üzerinde inkar ve imha siyaseti uygulanan bir toplumda Ulusal Kongre gibi bir oluşumun hemen vücut bulmasının hiç de kolay olmayacağını iyi bilmek gerekir. Önemli olan böylesi tarihsel bir adımın atılmış olması ve bütün örgütlerin Ulusal Kongre'nin gerekliliğini kabul edip bu doğrultudaki gelişmelerin dışında kalmaktan kaçınmasıdır. Kuşkusuz bu gelişmede belirleyici

kadınların kurtuluşundan geçtiği Kürt gerçeğinde sadece teorik bir belirleme olarak kalmamış, pratikte hayat bulan bir olgu haline gelmiştir. Önder Apo son mektuplarından birinde bir kez daha erkek egemenlikli zihniyete dikkat çekmekte, sorunların erkek paradigmasıyla çözülemeyeceğini belirtmekte; 'Jin-Jıyan' formülünün çözümleyici gücüne vurgu yaparak, gerçekçi ve kalıcı çözümlerin jineoloji çalışmalarının derinlikli olarak geliştirilmesiyle mümkün olabileceğini belirtmektedir. Yine KCK yapılanmasında eşbaşkanlık sistemine geçiş toplumsal devrim niteliğinde bir gelişmedir ve radikal demokrasinin inşasında tarihsel bir adım niteliğindedir. Eşbaşkanlık sistemi kadın erkek eşitliğini vazgeçilmez bir ilke olmaktan çıkarıp günlük yaşamın canlı bir gerçeği haline getirmeye ve kördüğüm olmuş toplumsal sorunların çözümünde ön açıcı bir rol oynayacaktır. Özgür eş yaşamı geliştirmenin yolu da kadının bu tarzda özgürleşmesinden geçmektedir.

Gençlik hareketimizde de bu süreçte bir gelişmenin yaşandığı söylenebilir. 'Barış ve demokratik çözüm' sürecine bağlı olarak yaşanan çatışmasızlık ortamı genç kadınlar ve erkeklerin gerilla saflarına akışını durdurmamış. Tersine gerillaya en güçlü katılım bu dönemde gerçekleşti. Gerillayı nicel ve nitelik olarak geliştirmenin sürecin başarılı gelişmesinde yaşamsal rolü konusundaki bilinci gençliği özgürlük dağlarına taşıdı. Bunun özgürlükçü bir

“Hep olumsuzlayan ve her yerde yetersizlik gören negatif bakış açısı öncelikle umutsuzluğa götürür ve kişiyi inançsızlığa sürükler. Bu bakış açısına sahip biri yaşam sevincinden yoksundur ve bu yüzden çevresine sürekli umutsuzluk ve karamsarlık yayar. Buna karşılık pozitif bakış açısına sahip bir kadro büyüleyici ve şişirsel yaşamın, inşa eyleminin, üretken çalışmanın ve değerlere yeni değerler katmanın kendisi olduğunun farkındadır. Negatif üslup soruna odaklanır, pozitif üslup ise çözüm üzerinde yoğunlaşır. Çözüm bizi ‘yapma’ya, yani soruna bulduğumuz çareyi uygulamaya yöneltir. Özgürlük budur.”

duruşu ifade ettiğine kuşku yoktur. Ancak bu tarzdaki bir katılımın tek başına yeterli olmadığı da açıktır. Demokratik ulusun inşası parti öncülüğünün gelişmesine ve sağlam bir parti örgütlenmesinin varlığına bağlıdır. Kadın ve gençlik, devrimimizin öncü güçleridir. Dolayısıyla güçlü bir öncü parti ancak güçlü bir gençlik hareketinin varlığını gerektirir. Kadın gibi gençlik de toplumun özüdür. Toplumun varlık sorununu çözmesi onun temel dinamik gücü olan gençliğin rolünü çok yönlü oynamasına bağlıdır. Toplumun geleceğinin gençliğe bağlı olması da bu anlama gelir. Gençliğini kaybetmiş bir toplum yok oluş sürecini yaşayan bir toplumdur.

Kürt nüfusu aslında genç bir nüfustur, yani toplumumuzun önemli bir kesimini gençlik oluşturmaktadır. Bunun için gençliğin kitlesel düzeyde örgütlülüğünün yaratılması şarttır. Fakat böylesi bir örgütlülüğün yaratılması parti örgütlenmesinin varlığını kaçınılmaz kılar. Ancak parti kadroları ortaya çıkarıldığında, parti öncülüğü geliştirildiğinde ve gençlik içinde parti komiteleri kurulduğunda gençliğin demokratik örgütlenmesinin zemini sağlam bir biçimde döşenmiş olabilir. Böyle bir durumda gerillanın nicel ve nitel olarak büyütülmesi, serhildanın yükseltilmesi, demokratik ulusun ve özgür yaşamın inşası sorun olmaktan çıkar. Yaşamın mucizevi karakteri kendini en çok gençlik somutunda ortaya koyar. Daha doğrusu gençlik kayada gül olup açmak, çölleri yemyeşil bir vahaya dönüştürmek, gelişmede engel ve sınır tanımamak, uçurumların üzerine köprü kurmak, anı geleceği bağlamak demektir. Bunların aynı zamanda kadroların özelliklerini ifade ettiği ortadadır. Bu nedenle gençlik bir kadro yatağıdır; partiye yeterli kadro birikimini sağlayacak ve öncülük sorununu çözecek olan toplum kesimi gençliktir. Gençliğin toplumun özü olması demek onun toplumsal yaşamın her alanında Özgürlük mücadelesini geliştirmekten sorumlu olması demektir. Ancak eksikliklerini gidermede kendisini sorumlu gördüğü zaman parti öncülüğündeki zayıflıklar aşılabilir. Hem PKK'nin hem de PAJK'ın kendi misyonuna denk düşen bir pratik içinde olması böylesi bir sorumluluk duygusuyla gerçekleşebilir.

Demokratik ulus inşasında büyük mesafeler katedemedik

Değerli yoldaşlar

Önder Apo 'demokratik kurtuluş ve özgür yaşamı inşa süreci'ni aslında 2005 yılı Newroz'u'nda başlatmış, KCK'yi o zaman ilan etmişti. Bu hamleyle Kürt sorununda çözümün önünü açmak ve bununla birlikte demokratik halk hareketini bir bedene kavuşturmak istiyordu. KCK'yi bu hareketin bedenleşmiş hali olarak anlamak gerekiyordu. KCK hegemon sistemin Güney Kürdistan'a dikt ettiği ve sorunu daha da ağırlaştırılan ulus devletçik modeline alternatif olan, ulusal sorunda klasik devletçi çözümü aşan, iktidar perspektifini terk eden, toplumcu özyönetimine kavuşmayı hedefleyen ve devletle çözümü mümkün kılan bir modeldi. Bu aynı zamanda bölgede kördüğüm olmuş sorunları aşırı taccak, toplumun mezarına dönüşmüş yapılar içinden çıkışı sağlayacak ve alternatif bir yapılanmayı mümkün kılacak bir model olacaktır. Önder Apo'nun bu modelle önümüze koyduğu temel görev demokratik ulusun inşasıydı. İnşa pozitif eylemliliği öne çıkararak ve açıkça kuruculuğu çağırıştıran bir kavram olup toplumu topluluklar halinde örgütlemeyi gerekli kılıyordu.

Önder Apo çok önceleri 'Bir Halkı Savunmak' adlı eserinde bu noktaya değiniyor; “örgütlülük eylem, eylem örgütlülük gerektirir. Bunun hakim yönü yıkıcılıktan çok yapıcılıktır. İnşa, üretim esastır... Temsil ettiğim önderlik gerçeğinin bu yönü özenle bilinmek ve takip edilmek durumundadır. Aksi halde benim önderliğimde politik birlikten, örgütsel ve eylemsel yaşamdan bahsetmek zordur” diyordu.

Önder Apo'nun talimat özelliği taşıyan son mektubunda ortaya koyduğu gibi, yönetimimiz demokratik ulusun inşası görevi karşısında hazırlıksız yakalandı. KCK sistemini bütünlüklü olarak kavrayıp inşa etmede yetersiz kaldı. Önderliğimiz bu konudaki eleştirilerini iki temel noktada somutlaştırdı. Öncelikle KCK yönetiminin dar direnişçi cephe yaklaşımını aşamadığını belirtti. Yine hem sosyoekonomik hem de kültürel siyasal yönüyle öz savunmanın diyalektiğini kavrayıp hayata geçiremediği için salt askeri yöne kaydığını ifade etti. 2002-2004 dönemi tasfiyeciliğinin etkileriyle mücadele de bu yetersizliklerin yaşanmasına etkide bulundu. Geride kaldığına inanıldığı için aslında cephe yaklaşımını da uygulanamadı. Hem cephe örgütlenmesinin terk edilmesi hem de KCK sisteminin inşa edilmemesi toplumun örgütlenmesinde bir boşluk yarattı. Gerçeğine çokça vurgu yapılsa da, örgütlü bir toplumun varlığını gerektiren öz savunma örgütlenmedi. Bu örgütsüzlük 'Cemaat' ile bağlantılı olarak örgütlenen 'paralel devlet'in düzenlediği siyasi soykırım operasyonları karşısında toplumu önemli ölçüde savunmasız bıraktı.

Dolayısıyla belirlediğimiz kazanımlara rağmen KCK sisteminin her alanda örgütlenmesini ifade eden demokratik ulusun inşası konusunda büyük mesafeler kat ettiğimizi söyleyemeyiz. Bir kere sistemimizin örgütlenmesini ifade eden KCK ile bu sistemin öncü gücü olan PKK'nin birbirine karıştırdığını, başka bir deyişle bu noktada bir muğlaklığın yaşandığını belirtmek gerekir. KCK'nin açılımı 'Kürdistan Topluluklar Topluluğu'dur. Yani KCK parti değil bir toplum örgütlenmesidir, demokratik toplumun örgütlenme modelidir. Bu örgütlenme özgür birey ve topluluklara dayanır. Parti ise özünde bir kadro topluluğudur. Dolayısıyla özgür toplum ölçüleri farklı, parti ölçüleri farklıdır. Bu farklılık belirsiz hale geldiğinde demokratik ulus inşası kesinlikle başarılmaz. Toplumsal ilişkilerde esas olan dayanışma ve dostluk, kadro ilişkilerine damgasını vuran ise yoldaşlıktır. Önder Apo'nun deyişle “yoldaşlık ilişkileri toplumsal ilişkilerin özünü yansıtır veya yansıtmak durumundadır. Tarihsel toplumu olduğu kadar geleceğin toplumunu da yansıtır. Esas olarak ideolojik ilişkilerdir; ideolojinin açığa vurduğu ve ortaya çıkmasına yol açtığı hakikat ilişkileridir. İki yoldaşın birliği bu anlamda sadece ideolojik birlik olmayıp, ideolojik kapasitenin yol açtığı hakikat birliği olarak yaşanmak durumundadır.” Bu belirlemeler bize kadro ölçülerini koruma ve yükseltmenin ne denli hayati bir önem ifade ettiğini göstermektedir.

Önder Apo'nun kadrolar ve yoldaşlık ilişkileri konusundaki şu belirlemeleri hem sorunlarımızı ortaya koymakta hem de bu sorunları nasıl aşacağımızı açıkça göstermektedir: “Basit hevesler, güdüler ve çıkarların peşinde olanlar asla yoldaş olamazlar. Bunlarla yoldaşlık yapılamaz. Kör inançların, fanatik duyguların mecuzu gibi olanlar da yoldaş olamaz. Hele hele karı koca ideolojisini aşmamış, basit eril dişil ilişkisini kırıp zihniyet dünyasını özgürleştirememiş olanlar yoldaşlıktan dem vurmamalı ve bu yola girmeye bo-

şuna heves etmemelidir. Yoldaşlık ilişkisi para, mal, mülkiyet, karlılık kocalık, tüketim eşyalarına heves etme, nefsinin peşinde koşma, iktidar derdine düşme, kör cesaret veya korkuya kapılma gibi hakikat yolcusu olmaktan ve temsil edici kimliğine varmaktan alkoyucu her türlü ilişki, düşünce, söylem ve eylemden uzak tutulmalıdır. Bu yönlü tehlikelere başarıyla karşı koymalı; aynı zamanda büyük hakikatleri her koşul altında söylemlenştirecek ve eylemlenştirecek ideolojik, politik, ahlaki ve örgütsel donanımla yüklü olmalıdır. Birleşmesi, birlik olunması düşünülen parti ancak bu kapsamdaki yoldaşlık ilişkileriyle gerçekleştirilebilir, tarihsel toplumun ve geleceğinin sözcüsü ve iradesi olabilir. PKK de ancak bu ölçülerdeki yoldaşlık ilişkileriyle tarihsel ve toplumsal rolünü oynayabilir.”

Değerli yoldaşlar

Bıkıp usanmadan bir gerçeğin altını sürekli çizmemiz gerekiyor: Özünü demokratik ulus inşasının oluşturduğu bir pozitif eylemlilik döneminden geçiyoruz. Pozitif eylemlilik öncelikle kurucu nitelikteki çalışmayı, üretimi ve inşayı ifade eder; yıkmayı değil yapmayı akla getirir. Devrimci çalışma özünde böyle bir çalışmadır. Devrimci; barış, demokrasi ve özgürlük üzerinde yükselen yeni bir dünyayı inşa etme mücadelesinin öncü gücüdür. Bu gerçeği unutmak amaca bağlılıktan uzaklaşmaya götürür. Amaçta güneş kadar aydınlık ve net olmak demek, bir an için bile olsa bu gerçeği unutmamak demektir. İnşa çalışmasının önünde engel oluşturan ve yıkılmayı gerektiren yapılar her zaman olabilir. Bunları yıkmaya yönelik eylemlere girişme gereği, esas olanın pozitif eylemlilik olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz. Bunun da ötesinde toplumsal yaşam hemen her zaman pozitif eyleme dayalı örgütlü yaşamdır. Var olmak ve evrensel sonsuzluğa katılmak pozitif eylemle mümkündür. Örgütlü toplumda her eylemin aynı zamanda bir toplumsallaşma eylemi olması da bu gerçeği kanıtlar. Bu yüzden Önder Apo “Sürekli örgütlü ve ağır basan yönü pozitif eylemlilik olan bir yaşamı sergileyemeyenlerin, önderlik kurumunda başarıyla rol oynamaları imkansız yakındır” dedi.

Pozitif eylemlilik konusunda kabul edilemez bir kısırlığı yaşadığımız açıktır. En yüksek fedai ruhuna sahip kadrolarda bile böylesi bir bakış açısının bir hayli zayıf olduğunu belirtmek gerekir. Kuşkusuz Özgürlük hareketi genelde fedai ruhlu bireylerden oluşan bir harekettir. Yine de böyle bir hareket içinde en militan kişiler bile çoğu zaman meşru savunma direnişinde yer alma arzusunu dile getirmenin ötesine geçmezler. Kuruculuk gibi tarihsel ve toplumsal bir misyon taşıdıklarını nerdeyse unutulur. Oysa gerillanın da en önde gelen görevi demokratik ulusu inşa edip savunmaktır. Gerilla direnişi ile demokratik ulus inşası arasında dolaylı değil doğrudan bir bağ vardır ve bu bağ amaç bağıdır. Bir sömürgeci yapıya karşı geliştirilen kapsamlı bir eylemde de amaç toplumsal inşa çalışmasının önünün açılması ve özgür yaşamın inşa edilmesidir. Ancak bu bakış açısıyla eylemde bulunduğumuzda yaşamı her türlü değerler üstünde tuttuğumuzu iddia edebiliriz. Bizim her eylemimiz özgür yaşamı savunma eylemidir. Özgür yaşam örgütlü toplumsal yaşamdır. Dolayısıyla toplumun örgütlenmesine hizmet etmeyen bir eylemin ciddi bir değeri yoktur. Biz hakikatin bütün olduğunu savunan ve kadroyu örgütlenmiş ve eylemsel kılınmış hakikat olarak tanımlayan bir hareketin mensuplarıyız. Hakikat toplumsaldır ve toplumsal

görevler bir bütünlük oluşturur. Devrimci bir insan toplumsal görevlerin tümünden sorumludur ve bu görevleri yerine getirmekle yükümlüdür. Görevlerini parçalamaz, bazılarını geri plana itip bazılarını öne çıkaramaz.

Parti kadroları olarak ulaşmak istediğimiz hakikatin özgür yaşamla bağı bellidir: Hakikat özgür yaşamdır. Önder Apo, kapitalizmin en büyük tahribatının yaşamın tanımını yok etmek olduğunu söyledi. İnkâr ve imha sistemi altında yaşamın anlamının tamamen kaybolduğu Kürdistan'da bu tahribat çok daha derinlere işlemiştir. İçinde şekillendiği toplumsal ortamın özellikleri bireyin kişiliğini şekillendirmede temel rol oynar. Bu açıdan sözü edilen özelliklerin bizleri de etkilediğini kabul etmek durumundayız. Yukarıda da değindiğimiz gibi, bu tahribatın olumsuz etkilerini fedai ruhuna sahip insanlarımızda bile görmemiz zor değildir. Hareketimizi geriye çeken gerilik ve özgürleşememe durumu bu tahribatın etkilerini aşamamaktan kaynaklanmaktadır. Geriliğin ve özgürleşememenin kendisini en çarpıcı biçimde ortaya koyduğu yer ise yaşam karşısındaki duruşumuzdur.

Yaşama yaklaşımımızdaki tersliği anlamak için diğer olumsuzlukları bir yana bırakalım, kimi yoldaşlarımızın şehadete yaklaşımına bakalım. Bir kadro için şehadet, özlemi çekilecek bir şey olamaz. Buna karşılık bizde ölmeye gelmiş gibi davranan insanlar hiç de az değildir. Elbette şehadet kutsaldır, ama onu kutsal kılan şey özgür yaşamla bağlantısıdır. Kemal Pir yoldaşın “biz yaşamı uğruna ölecek kadar seviyoruz” sözü tam da bunu ifade eder. Devrimcilerin ütopyası ve özlemi özgür yaşama ulaşmak, onu mümkün kılan demokratik toplumun inşasına girişmek, bu toplumu içinde yaşanılan bir gerçeğe dönüştürmektir. Ölüm felsefesiyle bağlantısı açık olan bu yaklaşım kaynağını kişilikte yaşanan parçalanmadan ve bunun sonucu olarak yaşamdan kaçıştan almaktadır. Devletçi uygarlık yaşamından kopuş öncelikle bu tehlikeli yaşam felsefesinden kopmayı gerektirir.

Bilgelik düzeyine erişmemiş devrimcilik eksik bir devrimciliktir

Pozitif eylemlilik pozitif bakış açısına sahip olmayı gerektirir. Hep olumsuzlayan ve her yerde yetersizlik gören negatif bakış açısı öncelikle umutsuzluğa götürür ve kişiyi inançsızlığa sürükler. Bu bakış açısına sahip biri yapmaktan çok yapmamaya odaklanır, yapmanın gerekçelerini oluşturmaya çalışır. Örgütlenme yaratmaz, örgütlü eylemden uzak durur. Yaratıcılık diye bir şeyi pek düşünmez, yaratmaktan çok yıkmaya odaklanır.

Çoğu zaman çözümsüzdür. Kadronun çözüm gücü demek olduğunu unuttur, devrimcinin bulunduğu yerde sorun olmayacağını düşünmez. Çok daha kötüsü, yaşam sevincinden yoksundur ve bu yüzden çevresine sürekli umutsuzluk ve karamsarlık yayar. Bu açıdan negatif bakış açısı yaşam dışı olmakla aynı anlama gelir. Bizde bu bakış açısının çok güçlü olduğunu kabul etmemiz gerekir. Negatif üslup aslında tasfiyecilerin üslubudur. Özgürlük hareketinin tarihine baktığımızda tasfiyecilerin her dönemde negatif bir üslup kullandıklarını, bundaki amaçlarının harekete karşı güvensizlik yaratmak olduğunu, bu üsluptan etkilenen birçok insanın hareketten kopmaya kadar gittiğini görürüz. Dolayısıyla negatif üslup

ve bakış açısından kopmak bir an için bile olsa ertelenmemesi gereken en temel görev durumundadır.

Buna karşılık pozitif bakış açısına sahip bir kadro büyüleyici ve şişirsel yaşamın inşa eyleminin, üretken çalışmanın ve değerlere yeni değerler katmanın kendisi olduğunun farkındadır. İşte bu yüzden çalışmak özgürlüktür, işte bu yüzden özgür yaşam büyüleyici ve şişirsel yaşamdır, işte bu yüzden devrimci pratik her koşul altında bir sevinç ve neşe pratiğidir. Pozitif üslup ve bakış açısında çözümsüzlük yoktur. Negatif üslup soruna odaklanır, pozitif üslup ise çözüm üzerinde yoğunlaşır. Çözüm bizi ‘yapma’ya, yani soruna bulduğumuz çareyi uygulamaya yöneltir. Özgürlük budur. Bu anlamda inşa eylemi içindeki insan sonuna kadar umutlu ve inançlıdır. Umutsuz ve inançsız biri için en anlam yüklü çalışma bile bir angarya haline alır.

Bilgelik de buna eklemek gerekir. Bilgelik düzeyine erişmemiş devrimcilik eksik bir devrimciliktir. Bilgelik de Apocu gerçeklikte her şeyden önce Önderlik gerçeğine aşkla bağlanmak hakikatle yaşamaktır, bilgeliktir. Ancak Önderlik gerçeğine doğru bağlandığımızda ‘Hakikat aşktır’ belirlemesi gerçek anlamını bulur. Önder Apo kimseye kendi önderliğini dayatmadığını söyledi ve temsil ettiği önderliğin bilgelik ve inançla beslendiğini dile getirdi. Çağdaş mümin olarak devrimci böylesi derin bir aşk ve inançla yaşar. Bu aşktan yoksunluk inkâr, ikisi arasında seyretmek ise münafıklıktır, oportünizmdir. Münafık inkarcıdan daha tehlikelidir. Kur'an'da bile sadece münafıklara davete yer verilmez; “oldukları gibi olmayanları çağırma” denilmiştir. Bu anlamda saflarımız bir iyiliklülük durumu olan oportünizmden arındırılmalıdır.

İyi düşün, güzel konuş, temiz iş yap!

Bu çerçevede Önder Apo'nun her kadroda cisimleşmesini öngördüğü ‘fikir-zikir-fil’ birlikteliğini kişiliğimiz ve pratiğimizde mutlaka yaşamsallaştırmalıyız. Fikir doğru düşünceye ulaşmak, zikir ikna yöntemiyle bu düşünceye kazandığımız insanları örgütlemek, fil aynı insanlarla örgütlü eyleme geçerek özgür yaşamı inşa etmektir. Bütün bunlar birbirinden kopuk aşamalar değil, tek bir sürecin yerine getirilmesi kaçınılmaz gereklidir. Kapitalist modernitenin bir kasap gibi doğradığı parçalanmış kişilik yapısıyla ‘fikir-zikir-fil’ bütünlüğü yakalanamaz. Bu anlamda hakikatin bütünlüğü öncelikle devrimcide vücut bulmalı, her devrimci kişiliğindeki parçalanmışlığı mutlaka aşmalıdır. Parçalanmışlığı aşmadan modernist yaşamdan kopuş gerçekleşmez.

Parçalanmışlık hakikatin yitirilmesi ile aynı anlama gelir. Hakikatle bağları kopmuş yaşam yanlış yaşamdır ve böylesi bir yaşamın içinden sağlıklı bir pratik doğmaz. Hakikate çok daha yakın duran tasavvuf düşüncesinde pozitif bakış ve üslubun gerekliliği özenle vurgulanır. Buna göre pozitif bakabilen göz güzel bakmayı ve güzel düşünmeyi başarır, dokunduğu her şeyi değiştirir, yıkıntıların üzerinde en görkemli binaları yükseltir, somurtkan yüzleri güler hale getirir.” Toplumsallıktan kopmamış bir yaşam sürdüren her devrimci bu gerçekleri kendi kişiliğinde somutlaştırmıştır ve her zaman başarı ve zafer çizgisinde yürür. Çaresizlik, umutsuzluk ve inançsızlık bu

Demokratik modernitenin inşasında entelektüel ve bilimsel katkı

AKADEMİLER

Kapitalist sisteme karşı savunmamı geliştirirken yapmam gereken ilk işleyişlerden biri onun zihni formatlarından kurtulmaktır. Nasıl ki İslamiyetin her işe başlarken bir 'bismillahi' varsa, kapitalizmin de benzer kutsalları vardır. Mademki ondan kurtulmak istiyoruz, o halde her şeyden önce onun niyet duasını reddetmeliyiz. Bunların başında empoze ettiği 'bilim yöntemi' gelmektedir. Bahsedilen, toplumsal yaşamın süzgecinden geçen ve insan toplumu var oldukça onsuz olmayacağı 'özgürlük ahlakı' ve etiği değildir. Tersine, onu yadsıma temelinde anlamsızlaştırarak dağılmasına ve yozlaşmasına yol açan en gelişmiş köleci yaşam zihniyeti, onu var kılan maddi ve manevi kültürüdür.

Kapitalist modernitenin kendini hegemonik kılıp tek gerçek olarak dayatması, meşru kılması bütün muhaliflerini etkisizleştirmede önemli rol oynadı. Tartışmalar modernite kapsamında değil, sermaye birikimi gibi tek boyutla sınırlandırıldı. Modernite ise çoğu unsurları ile benimsendi. Tüm muhaliflerin eritilmesinde modernite yaklaşımları belirleyici oldu. Reel sosyalizmin aşırı modernist yaklaşımı kendi kendini tasfiyesinin esas nedeniydi. Demokratik modernite kapitalizmin sadece ekonomi politisini değil, tüm sistematiğini eleştirir. Hegemonik bir sistem olarak uygarlık tarihi ile ilişkisini, kent, sınıf ve devlet olgularında yol açtığı değişimleri kendi modernitesini hangi unsurlar temelinde kurguladığını bir bütün olarak eleştirerek ortaya çıkarır. Bilim, felsefe ve sanat üzerinde kurduğu ideolojik hegemonyayla kendini bu araçlarla sürekli meşrulaştırır. Toplum üzerindeki yıkımını, temel zihniyet alanlarını içeriğinden boşaltıp araçsallaştırır. Bilim, felsefe ve sanat artık hakikatî açıklamanın alanları olmaktan çıkar. Tümünyle kapitalizmin hizmetinde sistemi meşrulaştırmada, azami karın sağlanmasında araçsal rolle sınırlandırılırlar.

Çağımız egemen mantığının kapitalist sisteme göre dizayn edildiğini iyi bilmek gerekir. Mevcut bilim ve akademi dünyası bu mantığın üretildiği mekandır. Günümüzün bilim akademileri, Sümer zignatlarından daha karmaşık mitoloji üretim mekanları olarak kapitalist iktidara eklenmişlerdir. Toplumun direncini iktidarın çıplak egemenlik araçlarından daha çok, bu mekanlarda bilim adına

üretilen mitolojiler kırmıştır. Orta çağ aldatmacalarının çok ötesinde yanıltma ve karartmalar söz konusudur.

Kapitalist dünya sisteminin bilgi yapısı, en az iktidar ve üretim, birikim aygıtları kadar kriz yaşamaktadır. Bilgi yapılarının doğası gereği özgür tartışmaya daha yakın olmaları, bilimsel krizin boyutları üzerinde geniş yorumlama imkanları sunmaktadır. Bilginin toplum ve iktidar yapılarındaki rolü hiçbir dönemle kıyaslanmayacak boyutlarda anlam bulabilmektedir. Toplumsal yaşamın bilgi, bilişim aygıtları tarihi bir devrimi yaşamaktadır. Buhran olarak devrimsel süreçler özünde hakikat rejimlerini arama rolünü de oynarlar. Hegemonya sadece birikim, üretim ve iktidar alanlarında konulanmaz; bilme alanında da şiddetli hegemonik mücadelelere tanık olunur. Bilme alanında meşruiyet sağlamamış hiçbir üretim, birikim, iktidar yapılanması varlığını uzun süre kalıcı kılamaz.

Çağımızda bilimsel yöntemlerin ağır basması diğer yöntemlerin hakikati ifade edemeyecekleri biçimindeki yargıları ön plana çıkarmıştır. Fakat yaşanan bilimsel kaos, dayandığı yöntemlerin yetersizliğini bütünüyle açığa çıkartmıştır. Bilimsel yöntemlerin kendisi hakikatın kavranması önünde ciddi engel oluşturmaktadır. Bilimsel yöntemin, Batı uygarlık sistemindeki hegemonik iktidar ve ideolojiyle bağlı gittikçe açığa çıkıyor.

Pozitivizm ulus devleti bilim ve sanatın somutlaşmış hali olarak yansıtmaya büyük özen gösterir. Kapitalist modernite bu yüzüyle en büyük yalanı dolaşıma sokmuş olur. Ne kadar olgusal, nesnel, bilimsel olduğunu ısrarla iddia eder. Ulus devlet tüm gücünü bu propandaya adar. Muazzam büyüklükte bir akademik dünya inşa eder. Tarihte hiçbir tanrı ve dinin (kral ve meşruiyeti) gerçekleştiremediği mitoloji ve propagandası bu modernite döneminde oluşturulup pazara sunulur. Tüm ahlaki ve politik gözenekleri tahrip edildiği gibi, anlam odakları da tahrip edildiği için bu çağdaş mitleri ve propagandaları yemeyecek bir beyin ve yürek kalmamış gibidir.

Pozitivizmin çerçevesini oluşturduğu bilim ve sanatlar 1970'ler sonrası krizden nasibini alarak, hakikati ifade etme maskelerini düşürmeyle yüz yüze kaldılar. Bu, ulus devlet dogmatizminin parçalanmasıyla yakından bağlantılı bir gelişmedir. Yaşanan, birinci aydınlanmanın karanlık noktalarında ikinci bir aydın-

Şüphesiz insan toplumunda hakikat arayışçılığı hep olagelmıştır. Mitolojilerden dinlere, felsefeden günümüz bilimlerine kadar birçok seçenek bu arayışlara yanıt olarak belirmiştir. Yaşamı bu seçenekler dışında yaşamak düşünülmediği gibi, sorunlar yumağının bu seçeneklerden kaynaklandığı gibi bir ironi de inkâr edilemez. Yani ne onsuz olunur, ne onunla olunur dilemması (ikilemi) söz konusudur. Fakat yaşadığımız modernitenin benzersiz bir farkı vardır. Modernite birçok alanda sürdürülemezlik sınırlarına dayanmıştır. Bir çırpıda sayarsak artan nüfus, kaynakların tükenişi, çevre yıkımı, sınırsız büyüyen toplumsal çatlaklar, çözülün ahlaki bağlar, yaşamın mekân ve zamandan kopuşu, büyük stresli ve büyüsenü, şiirselliğini yitirmiş yaşam, dünyayı çöle çevirecek nükleer silah yığınakları, sonu gelmeyen ve tüm toplumsal bünyeyi saran yeni savaş türleri gerçek bir mahşeri çağdırıştır-maktadır. Bu aşamaya gelişin kendisi bile hakikat rejimlerimizin iflas ettiğini göstermektedir. Umutsuz bir tablo sergilemek durumunda değilim. Ama karşımızda, içimizde yiten yaşama karşı sessiz kalacak, çölgük atmayacak halde de değiliz. Umutsuz olmayalım, göz yaşlarına boğulmayalım. Fakat bunun için çare gerekir.

Kapitalizmin küresel kaos imparatorluğuna karşı bu temelde 'halkların küresel demokratik uygarlığına' yönelmek, geçmiş direnme geleneklerine saygı kadar geleceğin her zamankinden daha demokratik, özgür ve eşit dünyasına götürebilir.

Kaos durumunu anlaşılır kılmadan, sanki normal düzende yaşıyormuşuz gibi düşünür ve davranırsak temel yanlışlara düşmekten, dolayısıyla çözüm yerine çözümsüzlüğü tekrar yaşamaktan kurtulamayız. Entelektüel çabaya bu dönemdeki gereklilik diğer dönemlerden kat be kat daha fazladır. Özellikle olup bitenin eski bilimsel yapılarla -üniversite, din- anlaşılacak yerine yanlış anlaşılmasına yol açması, gerçekten aydınlatıcı entelektüel çabanın değerini artırmaktadır. İktidara bağlı bilim ve din, ortamı çarpık göstermede, sahte paradigmlar sunmada son derece etkinleşir. Bilim ve dinin, sporun karşıdevrimci rolünü bu dönemlerde daha iyi görmeliyiz. Yanıltmayan, topluma gerçek projeler ve paradigmlar sunan bilim ve bilim yapılanmalarına -sosyal bilim okul ve akademileri- ihtiyaç arttıkça artar. Mücadele öncelikle entelektüel alanda, yani zihniyet alanında kazanılmalıdır. Zihniyet devriminin belirleyici önem kazandığı bir süreç yaşanmaktadır.

Demokratik modernite akademiyasız gelişmez

Kaos toplumunu aşarken bilim ve sanat en çok dayanacağımız zihniyet temelleridir. Üniversitelerden ilkokullara kadar dayatılan resmi eğitimler öz ve biçim olarak bireye, topluma ve çevreye yabancılaşmış devlet ve hiyerarşi güdümlü insan oluşturmayı esas aldığından, bu tip eğitim ve öğretimin tuzaklarını ve aldatmacalarını aşarak, insanı ve toplumu tarihsel gerçekleriyle tanıştıran, anı özgür kılarak geleceğe taşıyan yeni bir bilim ve sanat anlayışı -paradigması- öncelikli olarak ve bir zihniyet devrimi esprisinde özüm-senip yaşamsal kılınmalıdır. Yeni tip sosyal bilim akademileri, okulları ihti-

yaçlar ölçüsünde yaygınlaştırılmalıdır. Zihinsel anlam birikimi için hem tarih, hem de modernitenin demokratik kefesinde oluşmuş birikimin akademik örgütlenmesi sağlam bir başlangıç olabilir. Unutmamak gerekir ki, tarihin ilk akademileri olarak Sümer ziguratları, Nippur, Babil, Nusaybin, Urfa, Bağdat Bilge Evleri uygarlıkların, onları sız edemeyeceği gerçeğin de ifadesidirler. Demokratik modernite akademiyasız gelişemez. Kapitalist modernitenin kriz içindeki akademik dünyasına alternatif olarak örgütlenmek durumunda olan yeni bilimsel ve anlamsal dünya, ekolojik ve ekonomik toplumun vazgeçilmezidir. Bilimin ideolojik tekel olmaktan ve iktidar aracı olarak kullanılmaktan kurtulması ancak eşit (farkındalıkla birlikte), özgür ve demokratik toplum inşasıyla, bunların iç içe yaşanmasıyla mümkündür. Her eko-topluluk ancak kapitalist moderniteyi aşmış bir bilinç ve örgütlülük olarak inşa edildiğinde anlamlı olabilir. Kapitalizmi, endüstriyalizmi ve ulus devletçiliği aşan bilinç, örgüt ve eylemsel irade oluşmadan, eko-topluluklar ve ekonomik toplum oluşamaz. Bilim, bilinç ayrı, toplum ayrı anlayışları uygarlık çarpıtmasıdır. Toplumun köleleştirilmesiyle bağlantılıdır.

Dünya kültür ve akademiler konfederasyonu inşa edilebilir

Ciddi bir toplumsal yenilenme ve sistem kuruluşu için en basitinden 'sosyal bilim merkezleri' diyebileceğimiz, temel idrak ve irade merkezlerinden başlamak da verimli sonuçlar verebilir. Sosyal bilim merkezlerinin rahiplerin kutsallığında, en çağdaş bilim adamlarından, disiplinli çalışma gücüne kadar özellikleri kişiliklerinde yoğunlaştırma hedefi ve gücü olanlardan oluşması için özü gereğidir. Bir anlamda din adamının mabedi, filozofun okulu, bilim adamının da akademisi, bu merkezlerde bir sentez oluşturup insan toplumunun tüm hayati sorunlarına gerektiğinde kırk yıl çile çekerek yanıt arayacaklardır. Kapitalizmin toplum ve birey katliamını ancak bu tür merkezlerin gücüyle durdurabiliriz. Bu merkezler devrimci partilerin ideolojik büroları olmadığı gibi, basit buluşlarla yetinen bilim adamlarının tez oluşturma mekanları da olamaz. Siyasete yön veren filozof yönetim merkezleri de değildir. Ama gerektiğinde toplumun tüm kurumsal ve bireysel unsurlarına değişim gücünü, birine bilinci ve iradesini verecek erdemde ve yetenekte kurumlardır. Geçmişte olduğu gibi, günümüzde de insan toplumu için vazgeçilmez beyin kurumlarıdır. En çok kapitalist sistemde toplumun beyinsel kurum merkezleri tahrip edildiği için, belki de tarihin hiçbir döneminde görülmemeyen bir ihtiyaçla bu merkezlerin inşasına girişmek gerekir.

Sosyal bilim için kurumsal devrim, diğer deyişle yeniden yapılanma şarttır. Nasıl ki Grek-İonya aydınlanmasında bağımsız felsefe ve bilim akademileri oluştuysa, yine ortaçağda hem İslami hem Hıristiyanlık geleneğinde tekke, dergah ve manastırlar benzer bir rol oynadıysa, Avrupa Rönesans, Reform ve Aydınlanma hareketlerinin aynı zamanda birer entelektüel ve bilim devrimi oldukları gerçek ise, benzer devrimlere mevcut krizden çıkış için günümüzde de ihtiyaç vardır. Modernitenin dört yüz yıllık ideolojik hegemonyası en az maddi kültür hegemonyası kadar derin

İnsan toplumunda hakikat arayışçılığı hep olagelmştir

Kendi yorumumu hakikat kavramı adı altında sunmak durumundayım. Bir alternatif yöntem arayışından ziyade, yanılgılarla yüklenmiş ve özgürlük değerinden uzaklaştırılmış yaşam sorunlarından çıkış yolu aranmaktadır.

"Hakikat savaşını yaşamın her anında, tüm toplumsal alanlarda, komünalist ekonomik ve ekolojik birimlerde, demokratik kent, yerel, bölgesel, ulusal ve ulus ötesi mekanlarda yürütüldükçe anlam ve başarı kazanır."

ve sürekleşen krizini aşma yeteneğinde değildir. İçerik ve biçim olarak demokratik modernitenin müdahalesi olmadan, krizin daha da çürütücü ve dağıtıcı rol oynaması kaçınılmazdır. Ütopik sosyalistlerden bilimsel sosyalistlere, anarşistlerden Frankfurt Okulu'na, 20. yüzyılın ikinci yarısındaki Fransız felsefi çıkışından 1968 gençlik kültür devrimine ve en son 1990'lar sonrası postmodernist, feminist ve ekolojik çıkışlara kadar bu yönlü çıkışın zengin bir entelektüel ve bilim mirası vardır. Demokratik modernite hem uygarlık dönemi entelektüel pırıltı ve devrimlerini, hem modernite karşıtı entelektüel çıkışlarının olumlu özelliklerini özümseme temelinde kendi entelektüel ve bilim devrimini yapmak durumundadır.

Kurumlaşma bu devrimin koşullarından biridir. Entelektüel devrimin küresel çapta başarısı için tarihte adı geçen deneyimlerden çıkarılacak dersler temelinde yeni bir dünya kurum merkezine ihtiyaç vardır. Bu ihtiyacı gidermek için Dünya Kültür ve Akademiler Konfederasyonu inşa edilebilir. Özgür bir coğrafyada inşa edilecek bu konfederasyon hiçbir ulusdevlet ve iktidar gücüne bağlı olmadığı gibi, sermaye tekellerine de karşıt temelde oluşmak durumundadır. Bağımsızlığı ve özerkliği esastır. Her yerel kültür ve bölgesel, ulusal akademilerden gönüllülük temelinde program, örgüt ve eylem ilkeleri uyarınca katılım gerçekleştirilebilir. Konfederasyon yerel, bölgesel, ulusal ve kıtasal düzeyde görevli kurumlaşmalara gidebilir.

Demokratik modernitenin kendisi de ancak kapitalist modernitenin bilimsel, felsefi ve sanat açısından eleştirisi ile kurulabilir. Kendi kavramsal araçlarını geliştirir. Kapitalist modernitenin üniversite ve akademi dünyasındaki bunalımını özgür üniversite ve toplumun her alanına ilişkin akademik kurumların inşasıyla çözmeye çalışır. Sistemin ideolojik hegemonyası çözüldükçe demokratik modernite zihniyetinin önü açılmış olur. Bu ise demokratik modernitenin yeniden inşasına yol açar.

Modernite kurumlarını taklit etmek, başarısızlığa götürülebilir

Demokratik modernite birimlerinin yeniden inşa çalışmalarında entelektüel ve bilimsel katkı şarttır. Bu şartın piyasadaki entelektüel sermaye ile karşılanamayacağı açıktır. Yeni akademi kaynaklı kadro ve bilim ancak bu ihtiyacı karşılayabilir. Entelektüel görev kapsamında yapmaya çalıştığım bu kısa değerlendirmeye ve çözüm ilkeleri şüphesiz

öneri niteliğinde olup tartışmayı gerektirir. Kriz koşulları ancak yeni entelektüel ve bilimsel çıkışlarla olumlu yönde aşılabılır. Söz konusu krizin küresel, sistematik ve yapısal olduğu göz önüne getirildiğinde, çıkış için de küresel, sistematik ve yapısal müdahaleler gerektiği açıktır. Eski kalıpları, kurumları, bilimleri taklit etmekle veya eklettik kılmakla bir yere varılamayacağı yaşanan sayısız devrimci deneyimden ders olarak öğrenilebilir.

Demokratik siyaset ve kültür akademileri bu görev için uygun kurumlaşmalar olabilir. Ahlaki ve politik toplum birimlerinin yeniden yapılanma ihtiyaçları için gerekli olan entelektüel ve bilimsel desteği bu akademiler oluşturabilir. Kendilerine resmi ve özel tekel kurumlarını örnek alma yerine, orijinal çıkışlar olarak yapılanmaları daha uygundur. Modernite kurumlarını taklit etmek, başarısızlıkla sonuçlanmalarını beraberinde getirebilir. Özerk ve demokratik olmaları, kendi program ve kadrolarını kendileri oluşturmaları, gönüllü öğrenciliği ve öğretmenliği esas almaları, öğrencinin öğretmeni, öğretmenin öğrenci pozisyonuna sık sık geçebileceği, dağdaki çobandan profesöre kadar ideası ve amacı olan herkesin katılım gösterebileceği başlangıç itibarıyla öngörülebilir. Kadın ağırlıklı akademilerin de aynı içerikle birlikte özgün yanlarını bilimsel kılmaları için oluşturulması uygun olabilir. Sadece teorik kalmamaları için pratiğe çok yönlü katılım da aranan niteliklerden biridir. Akademiler yer ve zaman bakımından pratik ihtiyaçlar göz önünde bulundurulur kurulum ve çalıştırılır. Tarihte örneklerine çokça rastlandığı gibi (Zerdüş'tün dağ başlarındaki ateşgedeleri, Eflatun ve Aristo'nun bahçeleri, Sokrates ve Stoacıların cadde kaldırımları, ortaçağın manastır ve tekkeleri vb) sade ve gönüllü kuruluşlardır. Dağ başından tutalım mahalle köşelerine dek mekanlar seçilebilir. Şüphesiz iktidarların azametini kanıtlayan binalar aranmaz. Manastır ve sivil medreselerde olduğu gibi, eğitimin süresi katılanların durumuna ve öğrenci akışlarının yoğunluğuna göre belirlenebilir. Resmi kurumlar gibi katı zaman koşulları gerekli değildir. Tümüyle şekil ve kuraldan yoksun olmaları da düşünülemez. Etik ve estetik kuralları mutlaka olmalıdır.

Demokratik modernitenin köklü bir aydınlanma devrimiyle iç içe kendini inşa etmesi, geçmişten öğrenilmesi gereken derslerin başında gelir. Bununla birlikte hemen vurgulamalıyım ki, geçmiş şimdiki. Toplumsal doğanın asli varoluş biçimi olan ahlaki ve politik toplumun tüm geçmişinden fazla söz etmesek de

“Toplumsal gerçeklik bir yana, biyolojik veriler temelinde de olaya bakıldığında gerçekten de yaşamı kadın üzerinden tanımlamak ve tanımak gerektiği apaçıktır. Hiyerarşik devletçi sistem yaşamı erkek merkezli tanımladığından, böyle oluşturmaya çalıştığından ve bunu meşrulaştırmak için de yalancı ‘hakikat rejimleri’ ürettiğinden bu görülmektedir.”

(ama özellikle neolitik toplumun, köy-tarım toplumunun, göçebeliliğin, kabile ve aşiretin, dinsel cemaatlerin halen yaşamsallıklarını inatla sürdürdüklerini göz ardı etmemeliyiz), son beş bin yıllık sermaye birikim ve iktidar tekellerince kaybettirilen değerlerini yeniden kazanmak için devrimsel nitelikte entelektüel ve bilim üretimi en çok ihtiyaç duyulan nesneyi oluşturacaktır.

Kadro dönüşümün kurmay ekibidir

Kadro, sıkça vurguladığımız gibi parti zihniyetini ve program esaslarını en iyi özümseyen ve tam bir coşku seli halinde pratiğe aktarmaya çalışan militanları ifade eder. Dönüşümün kurmay ekibidir. Teori ile pratik bağına kurabilen, kitlesel örgütlenme ile etkinliği buluşturup yönetebilen özellikler taşımaktadır. Ayrıca toplumsal ahlaki ve politikanın yaratıcılığını şahsında birleştiren kimliktir. Kadro olmak bir aşk, bir tutku işidir. Kendini amaçlarına sınırsız bir inanç, kararlılık ve aydınlıkla yatırmak demektir. Bu nitelikleri olmayan bir heves, kariyer tutkusu ile önu tutmak isteyen kişiler hep olumsuz sonuçlara yol açarlar. Kadrolaşma bir heves olmanın ötesinde teorik bir öngörü programını derinliğine parti binasını kurmakta bir tutku insanını gerektirir. Yeni dönemde kadro örgütlemesine giderken bu niteliklerinin esas alınması tabidir. Her ciddi sosyal, siyasal, ekonomik örgütlenme benzer kadro anlayışına, liderlik sanatına sahip olmak ister. Başarısında bunun payını arar. Halkın demokratik örgütlenme ve eyleminde kendini kanıtlayamayan hiçbir kadro ve önder demokratiklik sıfatına layık olamaz. Önderlik gerçeği ile bütünleşmek kadro politikasının özüdür. Gerekenler behemehal başarılımalıdır.

Demokratik modernite sistemi açısından üç sorunun yanıtı sistemin unsurlarıyla ideolojik ve eylemsel buluşmayı ifade eder. Eskiden öncü parti kavramı denilen misyon demokratik modernitenin kuramsal ve eylemsel öncülüğü olarak yetkinleştirilmiştir. Sistemin üç temel ayağı olan ekonomik, ekolojik ve demokratik toplumun (kent, yerel, bölgesel, ulusal ve ulus ötesi demokratik konfederalist yönetim) zihinsel ve iradesel ihtiyacını karşılamak yeni öncülüğün temel misyonudur. Bunun için yeterli sayıda ve nitelikte akademik yapıların inşası gereklidir. Modernitenin akademik dünyasını sadece eleştirmekle yetinmeyen, alternatifini geliştiren yeni

akademik birimler içeriklerine göre çeşitli adlarla inşa edilebilir. Ekonomik teknik, ekolojik tarım, demokratik siyaset, güvenlik savunma, kadın özgürlük, kültür kimlik, tarih dil, bilim felsefe, din sanat başta olmak üzere önem ve ihtiyaçlara göre toplumun her alanına ilişkin olarak inşa etmek görevidir. Güçlü bir akademik kadro olmadan demokratik modernite unsurları inşa edilemez. Akademik kadro ne kadar demokratik modernite unsurları olmaksızın anlam ifade etmezse, demokratik modernite unsurları da akademik kadrolar olmaksızın anlam ifade etmez, başarılı olamazlar. İç içe bütünsellik, anlam ve başarı için şarttır.

Kapitalist modernitenin sırttaki lanetli elbise gibi duran fikri, zikri ve eylemi ayrı anlayışını mutlaka terk etmek, aşmak gerekir. Fikir, zikir, eylem asla birbirinden ayrılmaz, hakikatin hep sırta tutulması, bütünlük içinde giyilmesi ve yaşanması gereken yücelik nişaneleridir. Üçünü bir arada, nasıl yaşamalıda, ne yapmalıda ve nereden başlamlıda temsil edemeyen, hakikat savaşına çıkmamalıdır. Hakikat savaşını kapitalist modernite çarpıtmasını kabul etmez. Onunla yaşayamaz. Özcesi akademik kadro beyindir, örgüttür ve bedende (toplumda) kılcal damarlarla yayılandır. Gerçek bütündür. Hakikat, ifade edilen bütünsel gerçektir. Kadro, örgütlenmiş ve eylemsel kılınmış hakikattir.

Hakikat peşinde koşmadıkça, hakikat savaşını verilemez

Ortadoğu kültürü kendini yenilerken, bunun yolunun hakikat devriminden geçtiğini de bilmek durumundadır. Hakikat devrimi bir zihniyet ve yaşam tarzı devrimidir. Kapitalist modernitenin ideolojik hegemonyasından ve yaşam tarzından kurtulma devrimidir. Geleceğe sarılan sahte dinci ve soyucu şovenistlere aldanmamak gerekir. Onlar kapitalist moderniteyle savaşmıyorlar. Bekçi köpekliği için biraz pay istiyorlar. Bunlar için asla hakikat savaşını düşünülemez. Kaldı ki, modernite karşısında sadece yenik değil, yaltaklanma durumundadırlar da. Eski sol, feminist, ekolojik, kültüralist hareketler de tutarlı anti-modernist olmak istiyorlarsa, hakikat savaşını bütünselliği içinde ve yaşam tarzlarına dek indirgeyerek yürütmeyi bilmek durumundadırlar.

Hakikat savaşını yaşamın her anında, tüm toplumsal alanlarda, komünalist ekonomik ve ekolojik birimlerde, demokratik kent, yerel, bölgesel, ulusal ve ulus ötesi mekanlarda yürütüldükçe

anlam ve başarı kazanır. Dinlerin ilk doğduklarındaki elçi ve havarileri gibi yaşamayı bilmedikçe, hakikat peşinde koşmadıkça hakikat savaşını verilemez. Verilse de başarılamaz. Ortadoğu'nun yenilenmiş kadın tanrıça bilgeliklerine, Musa, İsa ve Muhammedlere, Saint Paullara, Manilere, Veysel Karanilere, Hallac-ı Mansurlara, Sühreverdilere, Yunus Emrelere, Brunolara ihtiyacı vardır. Hakikat devrimi, eskilerin eskimeyen ama yenilenen mirasına sahip olmadan başarılamaz. Devrimler ve devrimciler ölmez, sadece miraslarına sahip çıkılarak yaşanabileceğini kanıtlar. Ortadoğu kültürü fikri, zikri, eylemi bütünleştirmenin kültürüdür ve bu yönden çok zengindir. Demokratik modernite bu kültüre, uygarlığı ve kapitalist modernitenin eleştirisini ekleyerek katkısını sunacak, tarihsel rolünü oynayacaktır.

Demokratik uygarlık bireyi kapitalist modernitenin üç mahşeri atlasına (kapitalizm, endüstriyalizm ve ulus devletçilik) karşı sürekli fikri, zikri, fiili mücadeleye birlikteliği içinde yaşamak kadar, demokratik modernitenin üç kurtuluş meleğiyle (ekonomik toplum, ekolojik toplum ve demokratik toplum) birlikte sürekli fikri, zikri, fiili yaşam mücadelesi vermedikçe kendini gerçekleştiremez; hakikat önderi halinde inşa edemez. Akademiya birimi kadar, toplumsal komün biriminde mücadele ve yaşam birlikteliğini sürdürmedikçe, adaletin, özgürlüğün ve demokrasi dünyasının gerçekleştirmesi önderi (mürşidi) olamaz. Kutsal kitapların ve tanrıça bilgilerinin eleştirisi (ancak egemen uygarlığa ve moderniteye araçsallaştırılmalarına karşı yapıldığında) değerlidir. Geri kalanı eskimeyen yaşam mirasımız, toplumsal kimliğimizdir. Demokratik çağın hakikat militanı bu kimliği kişiliğine kazıyan, yaşam mirasını özgürce yaşayan ve yaşatandır.

Büyük özgür yaşam ütopyası olanlar için, arandığında bölgede örneği çok olan bir yaşam tarzı şartı vardır. O da şudur: Toplumsallığın mümkün kıldığı hakikat için yaşayacaksınız. Hakikati buldukça yaşayacaksınız. Yayıdıkça ahlaki ve politik toplumu kuracaksınız. Bunun için, karşınıza çıkan iç ve dış engellerle doğru mücadele edeceksin. Ortadoğu'da bilgelik akademisi hep böyle söyler. Bu söylemle özgürleşen yaşam iradesi hep böyle yapar!

*** Bu yazı Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın savunmalarından derlenmiştir.**

(Türkiye, İran, Irak, Suriye) yönelik yürütülecek mücadele ve gerçekleştirilecek değişim ve yeniden yapılanma. İkincisi; Kürdistan toplumu içinde yürütülecek devrimci demokratik çalışma ve gerçekleştirilecek olan demokratik değişim ve dönüşümdür.

Birinci yan; Mevcut ulus devletlerin demokrasiye duyarlı hale getirilmesini, sınırlandırılıp küçültülmesini, Kürt toplumunu ve Kürdistan'ı inkar eden ve imha etmeye çalışan zihniyet ve politikalarından arındırılmasını, toplumsal sorunların demokratik özerklik modeliyle çözümünün kabul ettirilmesini içerir. Bunlar için en küçük demokratik eylemden devrimci direnişe kadar çok yönlü ve bütünlüklü bir mücadele yürütülmesini ifade eder.

İkinci yan ise; Kürdistan toplumunun sosyal pazar ekonomisi ve ekolojik endüstriyle beslenen, kadın özgürlüğüne ve demokratik komün (topluluk) yaşamına dayanan, demokratik özerklik sistemi tarafından yönetilen bir demokratik ulus haline getirilmesini içerir. Bunlar için en küçük demokratik faaliyetten en kapsamlı zihniyet devrimine ve toplumsal özgürlük devrimlerine kadar çok kapsamlı bir devrimci demokratik çalışma yürütmeyi ve Kürdistan toplumunun tüm birey ve kesimlerini komünden halk meclislerine, ekonomiden özsavunmaya, sivil toplumdan demokratik siyasete kadar her alanda ve demokratik konfederalizm çizgisinde topyekun örgütlemeyi ifade eder.

Demokratik dönüşüm mücadelesinin bu iki yanı iç içedir. Mevcut ulus devletler demokratik değişime uğratıldıkça Kürt demokratik ulus inşasının koşulları elverişli hale gelir, tersinden Kürdistan'da demokratik ulus inşası geliştikçe Kürt toplumunun kültürel soykırıma karşı mücadele gücü artar.

Demokratik çözüm mücadelesinin ikinci temel özelliği stratejik alana, yani toplumsal kesimlerin mevzilenmesine ve örgütlenmesine yöneliktir. Demokratik çözüm mücadelesinin öncü kesimi kadın ve gençliktir. Kadın öncülüğü özgürlük çizgisini ve demokratik derinliği ifade ederken, gençlik öncülüğü dinamizmi ve temizliği içerir. Demokratik çözüm mücadelesi, kadın ve gençlik öncülüğünde başta emekçiler, işçiler, memurlar, köylüler, işsizler olmak üzere demokrasiden yana olan tüm halk kesimlerinin katılımı ve birleştirilmesiyle başarı kazanır. Her toplumsal kesimin ve farklı halk grubunun kendi özgün demokratik örgütlenmesini geliştirerek katılımı önemlidir.

Demokratik çözüm mücadelesinin üçüncü özelliği taktik alana ilişkindir. Kürdistan özgürlük hareketi ilke olarak barışçıl, siyasi çözümünden yana olmakla birlikte, bu durum hem ulus devletlerin tutumuna bağlıdır ve hem de aktif siyasal mücadeleyi gerektirir. Kürdistan'da kendiliğinden yaprak bile kıpırdamamakta, hiçbir şey mücadelesiz elde edilememektedir. Dahası, egemen ulus devletlerin kültürel soykırımcı karakteri, inkar ve imhadaki ısrarı ve özel savaş tüm boyutlarıyla geliştirme yaklaşımı dikkate alınır, demokratik çözüm mücadelesinin güçlü bir devrimci direnişi ve özsavunma savaşını içereceği açıkça görülür.

Kürdistan demokratik çözüm mücadelesinde örgüt ve eylem iç içedir. Demokratik çözüm mücadelesi, şartlar gerektiğinde uygulanmak üzere boykot, gösteri, grev, protesto gibi en basit kitle eylemlerinden topyekun sivil itaatsizliğe, halkın çok yönlü siyasal serhildanından meşru savunma kapsamındaki devrimci halk savaşına kadar çok çeşitli eylem biçimlerini içerir. Kürdistan ve Kürt toplumu özsavunmasız olamaz. Tüm kesimleriyle Kürt halkını

demokratik kitle eylemlerinden serhildana kadar her türlü siyasal mücadele için örgütleyip seferber etmek gibi Kürt halkının özsavunma gücü olan Halk Savunma Güçleri (HPG)'ni büyütmek, eğitmek ve donatmak da hayati öneme sahiptir.

Demokratik çözüm mücadelesinin dördüncü temel özelliği parti öncülüğünü gerektirir. Ancak bu eski tarz bir öncülük değil, demokratik modernite kuramıyla donanmış ve kendini demokratik ulusun protipi olarak şekillendirmiş bir öncülüktür. PKK deneyimi göstermiştir ki, doğru parti öncülüğü en olumsuz koşullarda bile mucizevi gelişmeler yaratmaya muktedirken, parti öncülüğünün saptırılması veya zayıflatılması da ciddi zarar ve tahribatlara yol açmakta, partisizlik ise her türlü dağılma, çürüme ve erime etkeni olmaktadır. Parti, demokratik, özgür ve eşit bir topluma doğru dönüşmeyi esas alan bir programla, bu programdan çıkarı olan tüm toplumsal kesimleri ortak bir stratejiye bağlayan, başta komün ve meclisler gibi sivil toplum örgütlenmesi üzere çevreci, kadın özgürlük hareketleri, devrimci, demokratik gençlik hareketleri ve kültürel hareketleri içeren geniş bir örgütlenmeyle zengin eylem biçimlerine dayanan, meşru savunmayı ihmal etmeyen bir taktiği esas alan toplumsal hareketin kurmay örgütüdür. Dolayısıyla günümüz Kürdistan'ında çok yönlü ve karmaşık bir biçimde yürütülen demokratik çözüm mücadelesinin başarısı için parti öncülüğü şarttır. Kendisini demokratik modernite çizgisinde yenilemiş ve yeniden yapılandırmış, hakikat aşkı, akıl, cesaret ve fedakarlıkla dolu kadrolardan oluşmuş öncü parti ihtiyacı hayati önemdedir. İktidarı değil, halkı eğitmeyi ve halka hizmet etmeyi esas alan ve halka dayanan kadroların oluşturduğu parti öncülüğü esastır.

Demokratik çözüm mücadelesinin görevleri

Bizi demokratik sosyalizmin aydınlatıcılığında Kürdistan'da sosyal pazar ekonomisi ve ekolojik endüstriden beslenen, kadın özgürlüğüne ve demokratik komün yaşamına dayanan, demokratik yönetimce yönetilen demokratik ulus inşasına götürecektir olan demokratik çözüm mücadelesinin gerçekleştireceği başlıca görevler şunlardır:

Demokratikleştirmek, egemen ulus devletleri demokrasiye duyarlı, inkar ve imha sistemini aşmış, demokratik özerklik çözümünü kabul eder hale getirmek. Bunun için:

Egemen ulus devletlerin her türlü faşist, sömürgeci ve soykırımcı baskı ve saldırılarına karşı boykot, gösteri, protesto gibi eylemlerden serhildana kadar halkın topyekun siyasal direnişinin geliştirilmesi. Gerektiğinde meşru savunma kapsamında devrimci halk savaşının uygulanması.

Bu topyekun demokratik direnişin ihtiyaca göre komşu halklarla, onların devrimci, demokratik güçleriyle birlikte yürütülmesi.

Başta kadın ve gençlik olmak üzere tüm halk kesimlerinin demokratik örgütlenmelerinin geliştirilmesi. Halk Savunma Güçleri'nin büyütülmesi.

Halkımızı demokratik mücadeleden alıkoyan ve sömürgeciliği meşru gören, normalleştirilen her türlü teslimiyetçi, dogmatik, ütopyik, kadercı, şoven ve ilkel milliyetçi anlayışlara karşı etkin bir ideolojik mücadelenin yürütülmesi.

Kürt sorununun demokratik çözümünün demokratik özerklik modeliyle gerçekleştirilmesi. Bu çözümün önce-

likle egemen ülkelerin halklarıyla beraber geliştirilmesi. Bunun genel kamu otoritesi olarak devlet (Türkiye, İran, Irak, Suriye) artı Kürdistan halkının demokratik özyönetimi biçiminde ele alınması. Demokratik özerkliğin ekonomik, hukuki, güvenlik, idari ve her alanda uygulanması.

Egemen ulus devletlerin hazır olduğu koşullarda demokratik özerklik çözümünün diyalog ve siyasal uzlaşma yöntemiyle gerçekleştirilmesi. Baskı ve çözümsüzlüğün sürdürüldüğü koşullarda ise demokratik özerklik çözümünün tek taraflı ve halkın özgüçüyle gerçekleştirilmesi.

Kürdistan üzerinde başta özel tim ve köy koruculuğu olmak üzere tüm özel savaş kurumlarına ve uygulamalarına son verilmesi.

Kürt kimliğinin anayasal kabulü. Ulus devletlerin Kürtleri ulusal, kültürel varlık ve siyasal hak sahibi olarak tanınması.

Siyasetin demokratikleştirilmesi. Devlet odaklı, despotik, tekeli ve rant karakterli politikalara karşı çıkılması. Devlet odaklı olmayan ve halkın taleplerini esas alan partileşmeden yana olunması. Kürdistan adına parti ve ittifaklar oluşturulabilmesi.

Basın özgürlüğünün geliştirilmesi. Herkese tam bir düşünce, ifade, örgütlenme ve siyaset yapma özgürlüğünün sağlanması.

Bireyin düşünme, ifade ve irade özgürlüğünün korunması. Üç kuşak insan haklarının uygulanması.

Demokratik belediyeçilik temelinde yerel yönetimlerin halkın demokratik özyönetiminin etkili bir aracı haline getirilmesi.

Kürdistan'da sosyal pazar ekonomisi ve ekolojik endüstriyle beslenen, kadın özgürlüğüne ve demokratik komünal (topluluk) yaşama dayanan, demokratik özerklik temelinde yönetilen bir demokratik ulus inşasını geliştirmek. Bu çerçevede:

Zihniyet devriminin geliştirilmesi için:

Parti kadrolarının demokratik modernite kuramı ya da demokratik, ekolojik ve cinsiyet özgürlükçü toplum paradigması temelinde felsefik, teorik, ideolojik, politik ve ahlaki eğitimlerinin gerçekleştirilmesi.

Önderlik savunmalarının değişik yöntem ve araçlarla halka ulaştırılması. Başta gençlik ve kadın olmak üzere toplum eğitiminin demokratik modernite çizgisinde geliştirilmesi.

Entelektüel çalışmaya, sanatın geliştirilmesine, ideolojik mücadeleye ve bu çalışmaların örgütlenmesine önem verilmesi.

Sosyal bilim, siyaset ve kültür akademilerinin her yerde geliştirilmesi.

Demokratik ulusal toplumun geliştirilmesi için:

Demokratik ulus toplumunun özgür birey ve demokratik komünal (topluluk) yaşam temelinde inşa edilmesi. Komünsüz ve örgütsüz tek bir bireyin bile bırakılmaması.

Bütün toplumsal kesimlerin demokratik kitlesele örgütlenmelerinin geliştirilmesi. Sendikalar, dernekler, üretici ve tüketici örgütleri gibi yaşamın her alanının örgütlü kılınması.

Demokratik siyasetin ve halkın demokratik özyönetiminin geliştirilmesi. Tüm yönetimlerin seçimle gelip seçenler tarafından geri alınması.

Eğitim sisteminin yeniden düzenlenmesi. Anadilde eğitimin esas alınması. Çocuk ve gençlerin eğitiminin demokratik ulusun özgür bireyini yetiştirecek temelde yürütülmesi.

Kapitalist modernitenin uyuşturucu, fuhuş, kara bağlanmış spor ve benzeri yöntemlerle toplumu bitirmesine karşı

demokratik toplumsallığın ve politikahlaki toplumun savunulup geliştirilmesi.

Herkese ücretsiz sağlık hizmetinin götürülebilmesi.

Çocukların, engellilerin ve yaşlıların korunmasını, bakımını ve işlevsel hale getirilmesini esas alan bir sistemin geliştirilmesi.

Demokratik özerklik hukukunun geliştirilmesi. Toplumsal sorunlarınahlaki esaslar ve demokratik hukuk çerçevesinde çözülmesi.

Kürt dilinin ve kültürünün geliştirilmesi, tarihinin araştırılıp değerlerinin korunması için gereken çalışma ve kurumlaşmanın içinde olunması.

Toplumda öz savunma bilincinin ve savunma örgütlenmesinin geliştirilmesi.

Tam bir düşünce, basın, ifade ve örgütlenme özgürlüğünün uygulanması.

Gençliğin ruhsal, beynsel ve fiziki gelişimi için gereken eğitsel ve sosyal çalışmaların yürütülmesi. Toplumsal ve siyasal yaşama aktif katılımının sağlanması.

Erkeğin beş bin yıllık egemenlikli zihniyeti kendi şahsında sorgulaması, kadın özgürlük çizgisinde kişiliğini özgürleştirmenin mücadelesini vermesi.

Dinlerin ve mezheplerin kültürel ve toplumsal boyutlarına sahip çıkılması. İktidarcı ve devletçi olan veya bunlara bulaşan boyutlarına karşı çıkılıp mücadele edilmesi.

Kadın özgürlük devrimi için:

Duygu, zihniyet ve davranıştan oluşan yaşam bütünlüğü içinde tarihsel olarak oluşmuş despotik erkek egemenliğine karşı çıkılması ve mücadele edilmesi. Kadına yönelik her türlü şiddete karşı toplumsal aydınlanma ve mücadelenin geliştirilmesi.

Erkek egemen sistemin kadını içine aldığı her türlü köleliğe, karışmaya ve teslimiyete karşı çıkılması ve mücadele edilmesi. Tahakkümcü, hiyerarşik, iktidarcı ve cinsiyetçi yapıların reddedilmesi. Egemen erkek siteminden kopuşun sağlanması. Alternatif olarak demokratik, ekolojik, cinsiyet özgürlüğüne dayalı yeni bir toplumsal sistemin inşa edilmesi için mücadele yürütülmesi.

Jinolojinin geliştirilmesi ve yayılması. Kadın özgürlük ideolojisi temelinde kadın partileşmesinin geliştirilmesi için çalışılması.

Her alanda kadının kitlesele örgütlenmesinin ve mücadelesinin geliştirilmesi. Kadın kişiliğinin, kimliğinin özgürleştirilmesi ve gelişimi amacıyla başta aydınlanma akademileri olmak üzere çeşitli sosyal, kültürel kurumlaşmalara gidilmesi.

Toplumsal yaşamın her alanında kadının etkin, özgür ve eşit katılımının sağlanması için Kadın Toplumsal Sözleşmesi'nin hayat bulmasına yönelik mücadele ve çalışma yürütülmesi.

Kadın eğitimi ve sağlığı alanlarında destekleyici programların uygulanması.

Toplumsal ekolojik devrim için:

Doğa toplum ekolojik dengesini esas alan bir yaklaşımın öngörülmesi. Bunun toplum içi dengesizliklerin, eşitsizliklerin ve hiyerarşinin aşılması temelinde ele alınması.

Ekoloji bilimi temelinde derin bir ekolojik bilimsel toplum içinde yayılması. Ekolojik toplumun yaratılması.

Ekolojik dengeyi bozan kapitalist modernite sisteminin (endüstriyalizmin) doğa ve çevre üzerindeki her türlü tahribatına karşı mücadele edilmesi.

Çevrenin korunması amacıyla toprağı, yeşili, suyu, havayı, iklimi ve hayvanları koruyan politikaların geliştirilmesi.

Çağdaş teknik kullanımın zarar vericiliğini önlemek için nükleer enerji,

HES'ler, termik santraller, sera etkisi, hormonlu gıdalar ve gen teknolojilerine karşı çıkılması ve alternatif enerji üretimi için çalışılması. Üretimde eko-teknolojinin geliştirilmesi. Ekolojik endüstrinin esas alınması.

Ekolojik çevreci örgütlenmenin geliştirilmesi ve bu tür örgütlenmelerle dayanışma içinde olunması.

Başta ormanlar olmak üzere Kürdistan'ın doğal zenginlik kaynaklarının korunması, talan ve sömürünün önlenmesi.

Ekonominin özerkliği ve sosyalizasyonu için:

Metalaşma ve kara dayalı ekonomiden, kullanım değerine ve paylaşmaya dayalı ekonomiye geçişi sağlayan bir politikanın esas alınması. Tekelcilığe her düzeyde karşı çıkılması.

Sosyal planlama çerçevesinde emekçilerin çıkarlarını ve adil gelir dağılımını öngören, kalkınmayı geliştirip istihdamı artıran bir ekonomik sistemin geliştirilmesi. Bu temelde işsizliğin, açlığın, pahalılığın ve yoksulluğun ortadan kaldırılması için çalışılması.

Başta ormanlar olmak üzere doğal zenginliklerin doğru kullanılması ve büyütülmesi.

Demokratik bir vergi ve maliye sisteminin oluşturulması için çalışılması.

Başta köylülük olmak üzere çeşitli kesimlerin kooperatif vb örgütlenmelerinin geliştirilmesi, komünal üretim ve paylaşımın örgütlenmesi.

Savaşta tahrip olan ekonomik yapının halk yararına inşa edilmesi.

Ekonomik özerklik sisteminin esas alınması. Üretim, tüketim ve dağıtım üzerinde halkın özyönetiminin söz sahibi olması.

Kürtler arası birlik, dış ilişki ve ittifaklar için:

Her parçadaki ulusal demokratik gelişmenin ve demokratik çözümün o parçadaki halkın özgüçüne dayalı olarak yürütülmesi.

Kürt sorununun çözümünün sınırları değiştirmeden, demokratik özerklik çizgisinde gerçekleştirilmesi. Her parçada Kürt sorununun çözümünün komşu halkla birlikte ele alınması.

Her parçadaki ulusal demokratik güçler arasında etkin destek, dayanışma ve birliğin geliştirilmesi. Kürtler arası birliğin Demokratik Ulusal Kongre temelinde yürütülmesi.

Dünyanın çeşitli yerlerine savrulan Kürtlerin demokratik haklarını savunan, örgütleyip kültürel gelişmelerine destek olan, ilerici insanlıkla ve Kürdistan'daki mücadeleyle birleştiren bir yaklaşım içinde olunması.

Ortadoğu halkları ve demokratik güçleriyle eşit, özgür ve demokratik birliğe dayanan, milliyetçi tehlikeyi bertaraf etme temelinde bir ilişki ve dayanışma içinde olunması. Somutta, 'Ortadoğu'da demokratikleşme artı devletin demokrasiye duyarlılığı eğitir Kürdistan'a özgürlük' yaklaşımının hayata geçirilmesi için çalışılması.

Dünya genelindeki demokratik, çevreci, kadın özgürlük hareketleriyle, sosyalist ve hümanist çevrelerle ilişki ve dayanışma içinde olunması. Dünya Sosyal Forum toplantılarını yerel demokrasilerin ulus üstü platformlarına, dünya halklarının devlet odaklı olmayan Küresel Demokrasi Kongresine dönüştürmek için çalışılması.

Yerelden küresele doğru, Kürdistan Demokratik Konfederasyonu - Demokratik Ortadoğu Konfederasyonu - Küresel Demokrasi Kongresi yaklaşımının önümüzdeki dönemin ulus üstü sloganı olarak benimsenmesi.

Hep Kavgaydı Yaşamım

II. Kitap

baştarafı 36'da

Çok geçmeden düşmanın düşünme fırsatı vermeme yöntemi, daha ilk saatlerde belli oldu. Düşünenler, hayal edilenler, konuşulanlar, hepsi topu topu beş on dakikayı alıyor, bu süreyi geçmiyordu. Demek ki zaman önemli. Hem düşman açısından hem de bizim açımızdan. Onlar için boşa geçen her zaman, bizim için sağlıklı düşünme, kendini hazırlama süresidir ve kazanımdır. Tersine çevrilen her an, daha sonrasını da olumlu etkiler.

İlk olarak beni çağırdılar. Koridorun sağ tarafındaki son odalardan birine girdik. İçeri dolu. Eve baskın yapan tüm ekip de hazır. Sırıttıyorlar. Sanki arenada boğa güreşini seyredeceklermiş gibi bir görüntü var. 'Seyirciler ve boğa hazır, fakat matador henüz ortalıkta yoktu!'

"Şimdi sıra bizde" dedi biri. "Aydın, ilerici bir insanım"

Bir başkası "hele girişine bak! Bize nasıl kinle bakıyor." Masadaki polis bir tutanak önüne uzattı ve "imzala" dedi. Okudum, birçok şey sıralanmış.

"İmzalamam. Benim evimde yakalanan şeyler belli, buraya farklı şeyler yazılmı. Evde imzalanan tutanak vardı" dedim. Kağıdı ben de alaylı tarzda önlerine ittim. Buna öfkelenmişlerdi. Kimliği sorduklarında da bazı yerlerde alay eder gibi, küçümser gibi cevaplar verdim. Onları aşağılamak hoşuma gidiyordu. Belki bunu çok planlayarak yapmıyordum ama bazı sorulardan hakımda bilgi aldıklarını, verilen ifadelere dayalı sorular sorulduğunu fark ettim. O noktada ciddiye almıyordum. Onların çok önem verdiklerine ben aldırmas gibi yaklaşıyordum. Bu da onlarda bir baskılanma oluşturuyordu.

Bu ilk tanışma süresi kısa tutuldu. Gayet hızlılar. Soru biçimleri değişiyordu.

"Hakkında her şeyi biliyoruz. O evde Cemil Bayık, Metin, Şahin kalıyor. Akşam birlikteydiniz. O bardaklardan da sayının çok olduğu anlaşılıyor. Silahlar vardı, onları nereye sakladınız? Sen örgütün başlarından, 'aydın, ilerici bir insanım' diyerek yutturamazsın! Hem bu ilericilik de neyin nesin? Ev örgüt evi." Peşpeşe birçok soru sordular.

Belli ki henüz neyi istedikleri net değil. Öğrendikleri şeyleri bir araya getirip, bundan yola çıkarak beni anlamaya, tanımaya çalışıyorlardı. Esas sorgulama değildi. Daha önce yakaladıkları arkadaşları sordular: Zeki Budak, Rıza Sarıkaya, Aytekin Tuğluk, Saim Dursun, Hüseyin Taze ve Ali Gündüz'ü tanıyıp tanımadığımı sordular tekrar. Kimliklerini de gösterdiler arada. Ben hiçbirini tanımadığımı söyledim. Dediklerine göre ismi geçenler beni tanıyormuş ve görevimi söylemişler. Ali Gündüz üzerinde durdular daha çok.

"Dersim'den beni tanımış olabilir, Dersim küçük bir yerdir, duymuş da olabilir adımlı. Bu doğaldır" dedim.

Hamili ve Ayten'e sıra geldi. Dersim'den tanıdığımı, Ayten'in komşumuz olduğunu ve Elazığ'a hasta olduğu için geldiğini belirttim tekrar. İfadeler mantıklı ve kesin dille söylendiğinde soru sor-

makta bir süre zorlandılar. Aynı şeyleri tekrar etmek zorunda kalmaları en çok kendilerini gerginleştirdi. Ama parmaklarımıza bağladıkları kablolar akım verilmesiyle sağa sola savrulmam, duvarlara çarpmam, bağıştırlarım hoşlarına gitmişti. "Sen gül, birazdan biz güleceğiz" dedikleri şey buydu demek!

Arada su döküp tekrar akım vermeleri, daha çok sarsılmama neden oluyordu. Bağıştırlarım giderek boğuklaşmaya başlamıştı. Çoraplarım ve ayakkabılarım da çıkarılmıştı ama falaka yapmıyorlardı. Elektrik verdikten sonra birkaç soru daha soruyorlardı. Beni rahat bırakmayacaklarını, iyi düşünmem gerektiğini söyleyerek ayrı bir odaya götürdüler.

Oda çok küçük, hücre tipi. Ama içeride lavabosu, çift katlı ranzalar, çok kirli, kanlı battaniye ve döşek vardı. Pencere tabakalarını çivilemişlerdi, boyalı olduklarından birer duvar işlevi görüyordu.

Bir süre sonra bağıştırlar gelmeye başladı. Erkek sesiydi. Hamili sorgulanıyordu. Zaman uzadıkça uzuyor, arada cop sesleriyle, elektrikten dolayı çıkan bağıştırlar birbirine karışıyordu. Ayten'in sesi gelmiyordu. Ona fazla yönelmeyeceklerini düşünüyordum. Çünkü "hastalığı nedir" diye sorduklarında "hamile" deyivermiştim. Hamile olabileceğini söylemem iyi olmuştu. Evde söylediğimden kendileri de duymuştu. Ona işkence yapmak riskli olurdu. Kadın polis istediler, doktora götürüp emin olmak için. Kadın polis gectince benim yanıma koydular Ayten'i. Böyle bir ifadeye hem güldük hem de Ayten biraz utanmış gibi oldu.

"Teslim olanlar, ihanet edenler ve direnenler vardı"

Düşmanla bu teke tek karşılaşmalar başarılıydı. Böylece biz de az çok düşmanın yönelim tarzını öğrenmiş oluyorduk. Ve daha işin başıydı. Düşmanın bizim hakkımızdaki acemiliği bir yana bırakılırsa, işi hemen oldu bittiye getirmek istemiyordu. Planlı, programlı hareket ediyorlardı. Ama düşmanla savaşım, sadece bir zaman dilimi için bir olayla sınırlı ya da bir mekana, alana sığdırılma değildi ki! Yaşamın her anına hakim olmak, hepsi arasında doğru köprüler kurmak ve amaca uygun, onunla baği asla koparmadan hareket etmek. Devrimciliğin de temel özelliği bu değil miydi? Düşman o güne kadar birçok grubu sorgulamış, hemen hepsi hakkında şu ya da bu şekilde bilgi sahibiydi. Devlet olarak halk hareketlerine, direnişlere, ilerici devrimci kıpırdanışlara karşı sömürgeci faşist yönelimleri namı diğer 70'li yıllardaki yöneliş hala belleklerdeydi.

İdamlar, işkenceler, birçok katliam olayı devletin niteliğini ele veriyordu. 12 Mart döneminin sorgu sistemi kitaplara da yansımıştı. Teslim olanlar, ihanet edenler ve direnenler vardı. Kürdistan tarihindeki ihanetler ibret verici. Rayberlik yapanlar az olmamış. Kendi en yakınlarının kellelerini düşmana sunacak kadar insanlıktan çıkma, aşağılık duruma düşme düzeyinde ihanetler olmuştu. Bunlar eğitimlerde, derslerde anlatılır ve yol açtığı sonuçlar örnekleriyle verilir.

Kuşkusuz bunlar toplumsal gerçekliğimizin bir yanıydı ama yeni durumların açığa çıkmasını engelleyememişti. Bün-

tün yenilgilerde, başarısızlıklarda önemli rol oynadıkları doğruydular ama her şey bunlarla açıklanamazdı. Bunların etki gücü zeminin kendisini güçlü, yerinde örgütlemesiyle doğru orantılıdır. Direnişlerde, toplumsal başkaldırlarda sınıf öncülüğü, dayandığı temel önemliydi. Kürdistan'da çağdaş öncülük, örgütlülük ve savaşım koşulları '70'li yıllara kadar yoktu, yaratılmamıştı. Bu yüzden ihanetler yerel düzeyde direkt, geneli de birçok yönüyle etkilemiştir.

Mücadele tarihimizde o güne kadar 'geçici yol arkadaşları' olmuş, tökezleyenler, çeşitli şekillerde kendini dayatanlar çıkmıştı. Bundan başka Antep'te, ajan provokatör bazı oluşumların etkilediği, onlarla ilişkili olanlar çıkmış ve cezalandırılmışlardı. Dersim'de Tekoşin etkilemek istedi. En son Elazığ'da, daha doğrusu Malatya'da Celal Aydın vardı, söz konusu bu unsurlarla ilişkililiydi. Elimize geçen notları vardı. Malatya'da kaldığı sürece, içte gelişmeyi sağlayacak ne varsa hepsine yönelmişti, temel değerlerimizle oynuyordu. Örgütü geliştirmek için ne gerekliyse onu yapıyordu. Ama bu çabuk fark edilmiş ve etkisizleştirilmişti.

Şahin de Karakoçan'a kadar gitmişti. Kendisi sadece çeşitli sorular sorup bilgi almak amacıyla gitmişti, diğer şeylere o karışmamıştı. Ali Gündüz olaydan sonra epeyce durgunlaşmış ve bir iki gün farklı bir ruh halini yaşamıştı. Belki de ilk kez birini bu kadar yakından vuruyordu. Tabi ilk kez adam öldürmüştü! Kurşunu neye sıktığı önemliydi. Fiziki olarak birini yok etmek o kadar önemli değildi, herhalde bunun çelişkinisi, iç muhasebesini yaşıyordu.

Devrimci intikamcılık sınıf bilincinin derinliğini gerektirir. Kını, intikamı, öfkeyi, sevgiyi gerçek temeline oturtmayan hiçbir yaklaşım hedefini bulmaz. Anlık, kısa vadeli olur etkileri, sonuç vermez. Bilincini, duygularını, istemlerini ideale bağlamayanın, onun yatağına akıtmayanın cesareti, erdemi ve güvenilirliği de olmaz.

"O ateş bir araya getirmişti bizi"

Her koşulda kişilikleri tanımak, açığa çıkarmak mümkündür. Hangi özellikte olursa olsun, mutlaka birbirinden farklı yanlar yansır. Yeter ki yaşanan her şeyin farkında olunsun, anlamı anlaşılmalıya

çalışılsın, neye yol açtığı bilinsin, kavransın. Ama tabii en iyi açığa çıkartıcı koşullar, durumlar da vardır. Ya da bu açığa çıkarmayı çabuklaştıran, netleştiren özellikler bir araya geldiğinde saklamaya, gizlemeye imkan yoktur. Her şey seni anlatır, her şey seni gösterir, her göz seni görür, her kulak seni işitir. Yüreğ atışlarından, kan renginden neler hissettiklerin duyulur, bilinir. Her şey seni ele verir! Çünkü sen o noktada yaşayan, insana özgü olan her şeyi boşaltmışsın. Boşalan bir kişilik!

Şahin'e bir türlü kanım ısınmamıştı. İçten, sıcak, doğallığında gelişen bir sevgi, saygı yoktu. Özellikleri ters, olumsuz etkileyen, soğukluk yaratan birçok kişilikle karşılaşmıştım. Bu, karşılıklı doğal mesafeler oluşturuyordu. Ama bilinir, bizde o sürece yoldaşlığı kanı ateşlerdi, yüreğe ateş düşürürdü, bağlılıklar ateş gibiydi. Çünkü yoldaşlığın temeli ateşti. O ateş bir araya getirmişti bizi. Her şey yoldaşlıktı, her şey bu ateşin yakıcılığında boy vermişti. Şahin de bu hareketin bir elemanıydı, Dersim'deki ilk arkadaş grubu içindeydi. O dönemde direkt, yakın ilişkilerimiz yoktu. Dersim'den çıktıktan sonra karşılaşmıştık. Daha doğrusu onu tanımam biraz bu süreçte gelişti.

İlk etkilenim de önemlidir. İzmir inciraltı toplantısındaki tavri etkilemişti beni. Sonra Elazığ'da, Bingöl'de ilişki ve yaklaşım biçimleri bu yargıyı derinleştirmişti. Şahin yüreğimin buz kısmıydı, yabancıydı, içten bir yabancıydı. O ateşin sıcaklığı bulaşmamıştı ona. Kongre'deki hali beni konuşturmuştu. Dönüşte yalnız Cemil arkadaşına açmıştım düşüncelerimi. Kongre'de o anki rahatsızlığı ifade edememişim. Mimiklere, birkaç yarım sesli sözcüğe sığdırmıştım tepkilerimi, hepsi o kadar!

Bu yüzden de onun yakalanması, bir felaketi duymuş gibi endişe düşürmüştü yüreğime. Düşmanın eline geçmesine duyulan bir tepkiden öteye bir şeydi bu. Kim olursa olsun düşmana esir düşmesi can sıkıcıydı. Tedbirsizlik hala devam ediyordu. Bizim hatamızdan ders çıkarılmamıştı, alan terk edilmemişti. Şahin hala o evlerde niye dolaşır duruyordu? Hem de deşifre olmuş evlerde! Haydar Eroğlu'yla beraber, onların evinde, Fevzi Çakmak mahallesinde yakalanmıştı. Bu, akıl almaz bir şeydi. Ama aklıma karıştıran, beni rahatsız eden yan daha farklıydı.

"İnsanın beynini uyuşturan acıladı"

O gün sabah beni 'adam akıllı' bir soruşturmadan geçirmişlerdi. Aytekin, Zeki Budak, Rıza, Ali, Hamili'nin olduğu bir odada falakaya çekmişlerdi. Onları seslerinden çıkarmıştım, belki başkaları da vardı. Gözlerim bağlıydı. Mutlaka onların da bağlıydı. "İlerici, aydınım" biçimindeki ifadem sürüyordu. Polisler baştan beri inanmamışlardı. Başkalarının ifadeleri de vardı, onları da bana söylüyorlardı. Bu kez inandırıcı olmak için direkt dinletiyorlardı.

Başlarda uzun süre sesimi çıkarmadım, cop darbesinin acılarına dayanmak zor değildi. Coplarla bacaklarıma, bacak aralarım, bele kadar nereye rast geliyorsa vuruyorlardı. İnsanın beynini uyuşturan acıladı. Ama ne zaman ki bizimkiler konuşmaya başladı, çok ezik, çok zorlanarak söylenmiş sözler peşpeşe sırandı, işte o zaman patladım. Hem onlara hem polislere küfür etmeye başladım. Ama en çok da onlara küfür ediyordum. Bunlar siyasi içerikli küfürler değildi tabii, ona da dikkat ediyordum.

"Hayvanlar! Ben sizi tanıyıyorum. Sadece Hamili'yi tanıyorum, onu da eşinden dolayı, mahalle arkadaşım. Ali, Dersim küçük bir yer olduğu için isim olarak beni tanıyabilir ama başka şekilde bir ilişkimiz yok. Hayvan oğlu hayvanlar! Eşek oğlu eşekler! Neden iftira atıyorsunuz?" Ve daha birçok küfürle bir anda ortalığı karıştırıyordum. Polisler pişman olmuşlardı çünkü o dayak ve küfürlerden sonra Rıza dışındakiler fazla tekrarlamadılar. Beni odadan çıkardılar. Kanama olmuştu, biraz da korkmuşlardı. Bazı şeyler işe yarıyordu demek! Soruşturamama her nedense oranın sorulmuş Zafer Karaosmanoğlu katılıyordu. Ve hep babacan rolünde. Sorular sorarak psikolojik savaş cephesinden vurmayı çalışıyordu. Kendisi işkencede yokmuş gibi yakınıyordu. Atletini getirip kanama için "pamuk yok, bunu kullanır mısın?" bile dedi.

Tek olarak, tek başına sorgulanmak bambaşkadır. Sadece düşmanınla karşı karşıyasın. Ama bu yüzleştirmeler, bir arada sorgulanmalar da nereden çıkmıştı? Rıza'yı anlamıştım, Ali'yi de bir ihtimal olarak düşünüyordum, peki diğerleri neden konuşmuştu? Bu kadar çabuk, bu kadar genişlemişti çözümler!

Herkes aynı düzeyde çözülmemiş, çiğirından çıkmamıştı ama bir tek söz, bir tek açıklama düşman için bir kozdu, kullanılıyordu, herkesi etkiliyordu. Bu arkadaşlar bölge düzeyinde üst komitelerde yer alıyorlardı, onların her zayıflıkları direkt diğer yakalananları olumsuz etkilerdi.

“Bir daha karşımıza getirirlerse artık ben konuşmam”

Bir daha o şekilde beni götürmediler. Etkilenmişti arkadaşlar. Kendi yerlerine götürüldüklerinde Aytekin, “bir daha karşımıza getirirlerse, ben konuşmam artık” demiş. Hamili de etkilenmiş, üzülümüş. Ama düşman bazı zayıflıkları kullanacaktı, bu çok açıktı. Gariptir ama o ilk etkiden sonra ben de tam tersine “keşke beni hep götürseler” diyordum. Ve öyle olmuştu ki polis, birinin benim hakkımda bir şey konuştuğunu söylediğinde hemen “karşıma getirin, yüzleştirin” diye dayatıyordum. Bu dayatma aslında psikolojik olarak bir üstünlük konumunda tutuyor insanı. Kendine güven anlamına geliyor ve polis bu istemime tepkileniyordu. Yani bir anda avantaj olan bir durum, diğer bir anda tersi rol oynayabiliyordu.

Oysa o karşılaşmada moral bozucu şeyler vardı. Tümüyle bir güvensizlik yaratmasa bile, en çok inandığın, güvendiğin yoldaşların örgütsel ilişkilerini açıklamışlardı. Rıza ya da başkasını onaylamaktı bu. Ama yine de çok kötümser değildim, bunları zayıflık olarak algılıyordum. Daha ileri götürmeyeceklerine inanıyordum. Öte yandan bu tepkiler beni daha çok cesaretli kılıyordu. “İnadına bir şey söylemeyeceğim! Ben den bir şey alamazlar” diyordum.

Ayten olumsuz etkilenmesin diye fazla ayrıntıları ona anlatmadım ama benden sonra onu da götürdüler. Onun hakkında da bazı şeyler söylenmişti. Yalnız ona dayak atılmıyordu, Hamili'ye karşı koz olarak kullanmayı daha yararlı görüyorlardı. Ayten de bu noktada tedirgindi.

O gün dolmuşlar, araba sesleri, yine hayvanca bağırtılar, şamata vardı. Böyle olunca yeni birilerinin geldiğini anlıyorduk.

Sabah erkenden alelacele bizi sorguya almaları hayra alamet değildi. Meğer bizim seslerimiz dinletilmiş. İlk gelen için bu etkili bir psikolojik işkence olur. Kadın çiğliği herkesi farklı etkiler. Kimilerinde düşmana karşı kine, öfkeye, yemine dönüşür, kimilerinde korku ilişkilerine kadar işler. Korkak ruh hali, içten içe yenilgiyi dalgalandırır.

İhtiyaç için tuvalete çıkarıyorlardı ama yürüyemiyordum. Bir koluma Ayten, diğer koluma bekçi giriyordu, öyle gidiyordum. Hemen sol tarafta ayrı bir sorgu odasının yarım aralanmış kapısından içeride oturmuş halde Şahin'e gözüm ilişti. Beni görür görmez dudaklarını ısırıp ve korku, endişe dolu gözlerini iyice açtı. Bir anda görmüştüm bu halini. Aldırmıyor, ilgilendirmiyor gibi rahat yürüdüm. Kapının bilinçli açık bırakıldığı kesindi ve içeride başkaları da vardı. Polis onun psikolojisini mi ölçüyordu, yoksa Şahin'in yakalandığı müjdesini mi veriyordu bana? Her defasında 'yakaladık, elimizdedir! Cemil, Hüseyin Topgüder, Apo, hepsini yakaladık!' diyorlardı. Bu da bir baskı yöntemiymiş kuşkusuz.

Hiçbir şey bu kadar canımı sıkınamıyordu. “Keşke başkası olsaydı da Şahin olmasaydı” diyecek kadar Şahin'e karşı güvensiz bir ruh halim vardı. Bilinçaltımda kalmış bazı şeyler olabilir miydi? Hemen güvensizlik duymak ne kadar doğruydum? O kadar çok emin olduğum, güvendiğim bazı yoldaşlar konuşmuşlardı işte! Ama hayır, onlara yine de güvenim vardı. “Zayıflıklarını farklı noktalara vardırırmazlar” diyordum.

Şahin nerede, hangi evde yakalananmıştı? Başka kimler vardı? Bunu bilmemek bir işkence gibi geliyordu.

İlginçti ama Şahin'in olduğu ortamlarda kendimde bir cesaret, bir güç, bir güven oluşurdu. İnsan bazen kendini bazı kişiliklerin yanında ezik hissediyor, çekingen olur ya da ne bileyim hoş bir hava, ortak bir güven, insanı daha farklı şekilde huzurlu kılan bir yakınlık hissediyor. Bazılarının yanında ürkek olur, kişilik yapıları endişe uyandırır. Ortak bir ruh güzelliği bulamazsın. Ama hayır, bu tıpkı onunla karşı karşıya geldiğim İzmir ve Bingöl'deki ruh hali gibi. Onun örgüt kaygısı taşımadığı zayıflığı veya zaafı bir güvensizlik yaratıyordu. İşte o noktada örgüt kaygısını daha çok duyma, bu konuda daha duyarlı olma, onun sahip çıkmadığı anda sahip çıkma, savunma refleksleri uyanıyordu. O hali uyarıcı rol oynuyordu. Hele işkencehane gibi bir yerde en ufak bir korku, en basit bir çekingenlik, ikircikli ruh hali çok önemliydi. Onda sezdiğim her zayıflık bende güç haline dönüşüyordu. “O bunlarla düşmanı sevindirirse, ben de inadına düşmanı çatlatacak şeyler yaparım” diyordum. Hayır, bunları önceden düşünerek, tasarlayarak yapmıyordum, kendiliğinden oluyordu. Onu gördüğüm ilk anda da öyle oldu. Ayaklarımı yere basarken acı duyuyordum. Ama onu öyle şaşkın, öyle zavallı görünce yürüyüşüm değişmişti; daha dik başlı ve canlı yürümüştüm.

Aynı gün akşama doğru kaldığımız odaya bitişik yerde sorguluyorlardı. Polis buna “öztürmek” diyordu. Sesler çok net geliyordu. Kulaklarımız duvarda dinliyorduk. Birkaç kez cop sesleri ve Şahin'in böğürtüyü andıran “Abi” sözcüğünün sık sık geçtiği sesleri duydum. Hepsini buydu! Şahin'in 'direnışı' bu kadardı! Ve ondan sonra başlamıştı anlatmaya. Arada dayanmayıp duvarı yumrukladığımda Ayten “duyarlar” diye uyarıyordu. Ve belki de yaşamımda en çok küfür ettiğim anlardı. Zira başka bir şey yapamıyordum.

Yanılmamıştım. Zaten o alçağa hiçbir zaman güvenmemiştim, onu sevmemiştim. Haydar doğru söylemişti, Şahin belki de Dersim'deki o gözaltı sürecinde karakolu bombalama olayından dolayı birçok kişinin gözaltına alınıp sorgu-

landığı, işkence gördüğü dönemde hanleşmişti. Evet evet, o zaman da dayak yememişti, “Abi” diye hitap etmişti polislere. Sonraki süreçlerde örgüt sorumluluğunu göstermemesi, Kongre'deki tutumu. Ama acaba Başkan biliyor muydu? Çok sabırlı yaklaşmıştı. Başkan hep sakindi. Kesin anlamaya çalışıyordu. Merkez'e seçilmişti üstelik hem de layık olmadığı halde! Diğer arkadaşlar kendilerini çekmeseydi, Şahin öyle yapmazdı. Öylesine çok hırs, ısrar, çirkin yarış neydi sahi? Şimdi bunları yorumlamanın ne yararı olacaktı? İhanet zıvanadan çıkmıştı, bunun yol açacağı sonuçlar önemliydi.

Kafam zonkluyordu. Anlattıkları öyle sıradan, salt kendi bazı çalışmalarını veya Elazığ, Dersim bölgelerini kapsamıyordu. Polisin işkencesi karşısındaki bir zayıflık biçimi de değildi. Kaldı ki polis işkence yapmıyordu. Fakat o her şeyi doğru, olduğu gibi anlatıyordu. Neden Elazığ'da bulunduğunu, ne zaman geldiğini, Ağrı'ya ne zaman gittiğini, neler yaptığını, tekrar Elazığ'a dönüşünü anlatması saatleri almıştı.

Ne olur, bari daha başka şeyler anlatmasa! Keşke Şahin'in yerine Cemil arkadaş ya da başkası olsaydı! Bu alçak düşmana cesaret veriyordu. Düşmanın hiç haberi yok ve bizi fazla tanımıyor. Diğer sol örgütlere benzetebilir ya da bilgisi olmadığı için soru bile soramazdı. Neden bu alçak Elazığ'dan çıkıp gitmedi yakalananlar olduğu halde?

Sonra anlatımlarını genişletti. O kadar çok şey anlattı ki, polis sormadan konuşuyor, ayrıntılandırıyor her şeyi. Sıra Kongre'ye geldi. O ara deli olmuşum, kafamı duvarlara vuruyordum. Öfkeme hakim olamıyor, bağırarak istiyordum ama yapamıyordum. Sesim çıkmasını diye dudaklarımı ısırıyordum. Boğazım yanıyor, çatlayacak gibi. Ayten şaşırıyor, benim o halimden korkuyordu. “Bir delilik yapmayasın, adamlar fark etmemeli” diyordu. Ayten ihanetin bu kadarını, boyutunu bilmiyordu. Çözülme-ydi ona göre. Tabii konumu farklı, çok şey biliyordu. Bir iki kez onun inadına ben çıkıp “partiliyim” diyeceğim ve “savunacağım” dedim. Tabii bunlar başlangıçtı, daha nelerin olacağı tam belli değildi. Diğer arkadaşlar henüz durumun farkında değillerdi. Onların

kaldığı yerden Şahin'in konuştuğu duyulmazdı, aynı anda farklı odalarda süren sorgulamalar da oluyordu.

Evet, inanç, irade ve örgüt çıkarı neredeydi? Şahin'in iliklerine kadar ihaneti nereye gidiyordu? Düşman bir kaç gün Şahin'in anlatımları nedeniyle diğerlerimizi bırakmıştı. Nasıl olsa Şahin herkesi anlatıyordu. Ama sorun sadece Şahin değildi, herkese ihanet ettirmek önemliydi, düşman bunu gerçekleştirmek isteyecekti.

Bir gün sabah dış bahçeden polis sesleri gelmesi üzerine ranzaya çıkıp pencereden dışarıya baktığımda, sıraya dizilmiş onlarca kişi gördüm. Polisler panik içerisinde, herbiri bir yerden, “çıkarm kimliklerinizi, üstünüzde hiçbir şey kalmayacak. Kalırsa iyi olmaz” diyordu. Herkes ceplerindeki yere bıraktı. Hüseyin Taze, İlhan, Nail ve birkaç tanıdık daha vardı. Gözüm sıranın en sonundakine takıldı. İlk anda inanmadım, oradaki Cemil arkadaştı. Çok rahat, elleri arkasında, üstelik de takım elbiseli. Bir tek kravatu yoktu. Hem sevinmiş hem de üzül müştüm. Bir kez daha “keşke Şahin tutuklanmasaydı, Cemil arkadaş olsaydı, düşman böyle bilgi almazdı” diye geçirdim içimden. Benimki de saçmalık! Kadroların tutsak düşmesi örgütü, mücadeleyi olumsuz etkilerdi.

Polis mahsus uğraşiyor, kimliklere bakıyordu. Avludan içeriye girip çıkan oluyordu. Dışarıdaki bazı polisler yan odadaki pencereye bakıyordu. Belli ki içeriden gösterenler vardı. İşte o an dua ettim içimden, “ne olur, ne olur Cemil arkadaş tutuklanmasın” dedim. Bir anda farklı duygular yaşıyordum. Şahin aklıma geldikçe başka bir şey düşünemiyordum.

Kısa bir süre daha bekletildikten sonra, içlerinde Hüseyin, Nail, İlhan ve Ercanların olduğu bir grubu ayırdılar, diğerlerine de “haydi çabuk dolmuşa binin” dediler. Polislere de onları Merkez'e götürme emrini verdiler. Bu ne demekti? Bırakılacaklar mıydı? En tehlikeli yer evlerdi. Demek ki tanıyamamışlardı. Cemil arkadaşın sürekli diğer tarafa bakması, yan duruşu, tanınmasını zorlaştırmış olabilirdi. Belki de vicdanlı davranıp söylememişlerdi. İlginç yorumlar geliyordu akla.

Aynı gün yakalananların da beni tanıdığını söylemesi üzerine sorguya alındım. Polisler sevinçli, “yakaladık, Cemil Bayık, Hüseyin Topgüder elimizdedir. Bülbül gibi ötüyorlar, sen boşuna direniyorsun” diyorlardı. O an Cemil arkadaşların Elazığ'ı terk ettiğini ya da yerinin sağlam olduğunu bilsem “kuş beyinliler Cemil arkadaş gitti, onu kaçırdınız” diyecektim. Onları çatlatmanın en güzel yolu bu olurdu. Ama kendimi zor tutuyordum. Ne kadar yalan söyledikleri daha iyi anlaşılıyordu. Zaman zaman benzer şeyleri söylerlerdi. İnanmasam bile bir ihtimal olarak düşünüyor ve bu rahatsızlık veriyordu.

Günler sorgulu, işkenceli sürüyordu. Gözaltılarının ardı arkası kesilmiyordu. Artık öyle ki, şüphelendikleri her insanı alıp evlere götürüyorlarmış. Ama UKO'cular, UKO dosyası ayrı! İsim benzerlikleri, uzaktan-yakından herhangi bir ilişkisi varsa tamam! Bir gün isim benzerliğinden birini getirmişlerdi. İçeride ne kadar kalmış, ne kadar işkence görmüş bilmiyorduk ama bir gün boyu çıplak bir şekilde dışarıda, pencereimizin önünde işkence yaptılar. Elektrikli, askılı, falakalı bir işkence seansı değildi ama organları, tüm vücudu üzerinde insanlık dışı şeyler yaptılar. Nerede aşağılık sözler varsa, nerede insanı rencide edici şeyler varsa hepsini yapmış ve sonra da bırakmışlardı. Öldü mü, kaldı mı belli olmadı. O dönemde ölümler de oluyordu. Örneğin bir adamı öleceğini bildikleri için son anda bırakmışlar ve adam evine gider gitmez ölmüş. Sonradan böyle birçok olay açığa çıktı.

Bizim ilk gözaltına alındığımız günlerde devlet hastanesi doktoru Musa Duman'a bir saldırı olmuştu ve yaralanmıştı. Bu olay nedeniyle gözaltına alınanlar da olmuştu. O doktor faşistti ve daha önce işkencede komalık olan Pir Ahmet Solmaz adlı TİKKO'cu bir devrimciye sağlam raporu vermişti. Ve Pir Ahmet o haldeyken, bu doktor polisi aklamıştı! Tabii Pir Ahmet hastanede şehit düşmüştü. İntikamı için eylem yapılmıştı. Bu eylemi de birilerine yüklemeye çalışıyorlardı.

Hep Kavgaydı Yaşamım

7 Mayıs 1979 sabahı. Ortalık sessiz. Çevre caddelerde arabalar seyrek çalışıyordu. 1800 Evler'e giden yolda sadece biz vardık. Baskına gelen polis arabaları dışında başka araç yoktu.

1800 Evler şehir dışında bir semtti. Şehrin çıkışında, Malatya yolu üzerinde, genellikle Dersim ve ilçelerinden göçerek gelen işçi, emekçi ailelerden oluşan yoksul semtlerden biriydi. Son yıllarda kurulmuştu. Bir nevi gecekondu mahallesiydi. Çalışmalarımızın kapsamına aldığımız bir yerdi. Eğitim, çeşitli toplantılar, propaganda-ajitasyon, bildiri dağıtma, afişleme gibi faaliyetlerimiz burada da oluyordu. Küçük çapta bazı birimlerimiz de oluşmuştu. Sosyal yapı olarak işlenmeye açıktı. Arada biz de gelip giderdik. Genç kızların ilgisi geliyordu. Öğrenci kesim içinde taraftar, sempatan çevre vardı. Hilvan gibi yerlerdeki gelişmeler, feodal çetelere karşı direnişler, yine Elazığ'daki eylemlilikler, faşist odaklara devrimci şiddet temelindeki yönelimlerimiz genelde halk içinde, özeldede gençlik çevresinde ilgi ve sempatiye yol açmıştı.

Ne var ki, 1800 Evler'e bu defaki

gidişim farklıydı. Aynı semt içinde bir yere götürüleceğimizi sanıyordum. Polis arabaları hızla ana caddeyi geçerek yolun hemen üst tarafında, üzerinde kocaman harflerle 'Zirai Donanım Müdürlüğü' yazılı olan binanın olduğu tarafa saptılar. Semt daha yukarıda kaldı. Bu bina sapa bir yerde, in cinin bile top oynamadığı bir yerdi adeta. Öyle ya, duvarları aşan insan çığlıklarını kimse duymamalıydı!

Bizi yakalayan polisler keyifliydi! Çatışmasız, risksiz bir baskın gerçekleştirmişlerdi. Üstelik ev, ihbar edilerek kolaylık sağlanmıştı. Ellerinde, çözülenerden aldıkları bilgiler de vardı. Yani operasyonun ilk seansını pek başarılı götürmüşlerdi. Birkaç kişiyle başlatılan tutuklama giderek alanda çalışma yürütenlerden önemli bir bölümünü kapsamıştı. 'Yabancı' kadrolar çoktandır polisin arama listesindeydi. O günlerde elimize geçen bir listede isimlerimize rastlamıştık. Demek ki polis bir süreden beridir bu işin peşindeydi.

En çok tedbir almamız gereken bir dönemde, yakalanmaların peş peşe olduğu günlerde, aynı evleri randevu yerleri olarak kullanmak, hala alanda olmak

acaba hangi mantığa sığardı! Düşmanın fiili yöneliminin tesadüfi olmadığı, bazı kişilerin gözaltına alınmasının rastgele olarak görülemeyeceği açıktı. Bütün bunları sözle dile getirdiğimiz halde, pratikte ciddi tedbirler almamız ya da aldığımız tedbirleri süreklileştirmemize bize pahalıya patlamıştı. Çalışmaların genişliğine yayıldığı ve en çok ihtiyaç duyulan bir anda böyle bir sonuç kolayca sindirilemezdi.

Polisler eve baskın yaptıkları andan itibaren bunun yarattığı etkiyi yaşadım. Bir hataydı, bir suçtu, bir gafflettı. Tek kelimeyle korkunçtu! Bu kadar kolay, bu kadar tedbirsiz düşmanın eline düşmek gerçekten korkunçtu. Lanetler yağdırmak rahatlatmıyordu. Her üçümüzün de gözlerinde buna öfke vardı. Ancak düşmanla karşı karşıyaydık. İçte fırtınalar kopsa dahi, onu moral çöküntüye dönüştürmemek ve gediği büyütmeden bekleyen zorlu savaşa moral, iradi ve bilinç düzeyiyle hazır olmak görevi, bunun gerekliliği her şeyden önemliydi. Adım adım bu savaşın içine giriyorduk. O saatten itibaren ilk bakış, ilk söz, mimikler, ses tonu, duruşu vb her şeyinle bir bütünsün. Düşman her şeye dikkat ediyordu, nereden zayıf nokta bulursa oradan vuracaktı çünkü.

"Üstümüzde bir şeyler unutmamalım"

Arabalar büyük bir gürültüyle binanın ön bahçesinde, kapıya yakın bir yerde durdu. Polislerin iner inmez koşuşturmaları, ilginç şekilde nara atmaları bir anda hareketlendirdi ortalığı. Kendi deyimleriyle 'şenlik' vardı. İlk anda üçümüzü bir odaya aldılar. Yerlerde su birikintileri vardı. Zemin meyilli, sopalar, araba tekerleği, sağda solda kirli bez parçaları ve bir de sandalye vardı. Normal bir bekleme odası olmadığı belliydi. Bizden önce işkence yapılmıştı burada.

Ortalıkta duran aletler falakada kullanılmıştı. Bezler gözbağlaydı. El ayak bağlamada kullanılmıştı. Ama tekerleğin henüz neye yarayabileceğini kestirememiştim. Zaten bunları düşünecek durumda da değildik. Ben hemen ceplerimi kontrol ettim. Sabah evde imha edemediğim, 'Çiğner yutarım' diye üzerime aldığım küçük notları çıkarıp, ufak parçalara bölüp ıslak bezin içinde iyice ezdim. Eve kadın polis getirmediikleri için üstümü aramamışlardı ama şimdi böyle bir yere getirebilirlerdi. Bu yüzden son kez gözlerle birbirimize 'üstümüzde bir şeyler unutmamalım' uyarısı yaptık. Hamili sikkindi, şakakları oynayıp duruyordu.

"Evede ciddi bir şey var mıydı? Ele geçen bir şey yoktu, değil mi?" diye sordu.

"Hayır" dedim.

Evdikilerin haberi yoktu; ben kapıyı açmadan önce bazı şeyleri yakmış, bazıları da mutfak penceresinden atmıştım. Evde sadece bir adet 'Bolşevik Parti Tarihi' kitabı ve teksir makinesinin, daktilonun bazı ufak tefek malzemeleri ele geçmişti. Teksir kağıdı, teksir boyası ve karbon kağıdı ile bir miktar normal kağıt vardı. Daktilomuzun malzemeleri hepsi! Teksir olduğunu ispatlayamazlardı onlarla. Daktilo da normalde her evde bulunabilirdi, bundan dolayı bir şey elde edemezlerdi diye düşünüyordum. Tabii kağıtların içinde 'Yiğit Halkımıza' başlıklı ve birkaç cümlesi de yazılı bir bildiri metni olduğunu henüz bilmiyorduk. Bu yüzden sorunun bu yanını fazla önemsemiyorduk. Sorun çok daha başkaydı.

Düşman alandaki örgütsel yapımıza direkt yönelmişti. Üstelik Şahin Dönmez de alandı ve dışarıdan daha başka arkadaşların gelme ihtimali vardı. Bölge

komitesinden biz üç kişi düşmanın elindeydik. Ali'den sonra Hamili ve ben, yine alt komiteden birçok arkadaş vardı. Sağır Metin ve Hüseyin Topgüder dışarıdaydı. Gerçi Hüseyin Antep tarafına kaymıştı ama eğer tedbir alınmazsa diğer birçok kadro yakalanabilirdi. Kimsenin bilmediğini, çıkaramayacağını sandığımız ev açığa çıkmış ve biz yakalanmıştık. Bir de çözüme vardı. O halde bu genişleyebilirdi.

Bu kadar şey olurken, Şahin çok rahattı. Normalde arkadaşların evlerinde kalıyordu. Oralara herkes tanıyordu. Örgüt evini gösteren, oralara haydi haydi gösterirdi.

Rıza Sarıkaya'yla olan son tartışmalarımızı anımsadım. Ne kadar da hırçınlaşmıştı. Oynayanlar kötü oynamaya çalışıyordu. Her yerde farklı yöntemlerle, farklı tiplerle sonuç almayı planlamışlardı. Antep, Dersim sonra da Elazığ'da karışıklık yaratmak istiyorlardı. Elazığ'da bu oyun tutabilir miydi? Üst komite tümünden 'yabancı' kadrolardan oluşuyordu onlara göre. Dışarıdan gelen 'yabancılar'dık! Belli rahatsızlıkları, sorunları olan tiplerin dikkatini buna yönelmek zor olmazdı.

Rıza, Dev-Genç çevresinden bize gelmişti. Elazığ'dan ayrılan yerli bazı kadrolar dışında, eski bir kadro adayı sayılırdı. Buna rağmen hep 'ikinci planda' olmayı yediremiyordu. Dar, kariyerist yaklaşımları onu kötü bir noktaya ve çok yanlış bir yarıya götürüyordu. Bunları tartışarak, yanlışları, yanlışları doğru değerlendirerek sorunu çözmeye çalışmıştık ama o sorunu yokuşa sürmüştü. En son Cemil arkadaş geldiğinde konuşmuş, sorunu bir yönüyle çözmüştük. Geçici olduğu her halinden belliydi. Başka alanlarda ihtiyaç olduğu ve Rıza'nın oralara gidebileceği gündeme getirilmişti. Biraz zaman kazanmak ve onu da daha iyi anlamak için bu yaklaşım olumluydu ama kendisi hemen tepki göstermişti. İşte Rıza, böyle bir süreçte düşman tarafından yakalanmıştı. Belki de düşman bu rahatsızlığını çeşitli kanallarla fark etmişti. Elazığ'da birçok ajan, muhbir vardı. Grupların çalışma ve hareket tarzları alabildiğine açıktı ve her şey düşmana çabuk ulaşıyordu. Çok emin olmasak da bu yönlü şüphelerimiz vardı. Rıza yakalandığında yorumlarımız bu yönlüydü.

Birbirimize ifade konusunda yeniden hatırlatma yapmamız biraz da endişeyi ifade ediyordu. Olanlar iç açıcı değildi. Toplu yakalanmalar birçok yönüyle kötüdür, dezavantajdır. Birinin bir hatası, zaafı, düşmanı cesaretlendirir. En önemlisi de düşman böylesi yerlerde herkesi yalnızlaştırmayı, tek tek düşürmeyi, birbirine karşı kullanmayı esas alır. Hüseyin bir hafta önce gözaltına alınıp bırakıldığında bu konuda bazı bilgiler vermişti. Her birini ayrı yerlere tutup sorgulamışlar. Psikolojik baskı yanında, kişileri birbirine karşı kullanma, ifadeleri delil olarak kullanma düşmanın sorgu sisteminde yaygın kullanılan yöntemlerdendir. Kaba işkencelerden çok bunlar etkili olabiliyordu.

"Çatı katından kaçma fırsatını yakalayabilirdik"

Polis baskını sırasında "Ev kime aittir?" sorusuna ilk olarak böyle yanıt vermişim, yani hemen üstlenmişim. "Ev bana ait, arada kardeşlerim, ailem gelip gidiyor. Zaten yeni geldim. Masraflarımı ailem karşılıyor. Ben de iş bulmaya çalışıyorum. Örgüt evi değil, benim herhangi bir siyasetle de bağım yok. İlerici, aydın bir insanım" demiştim. Tabii polisler böyle emin, rahat konuşmama şaşırılmışlardı. Bazıları da kafa sallamışlardı,

'Hele bir gidelim ne olduğunu sana gösteririz' der gibi pis pis sırıtanlar da vardı. İçlerinden biri baş komiserdi. Adını daha sonra bizi koydukları bir odanın kapısının arkasına yapıstırılmış olarak unutulmuş listeden öğrenecektim: Zafer Karaosmanoğlu. Birçok işkencecinin adını bu şekilde öğrenmişim.

Komiser daha sakindi. Aslında o aradığını tam bulamamıştı. Evde daha fazla kişi bulabileceğini sanıyordu. İhbar öyle! Mutfaktaki kirli bardakların fazlalığı üzerinde de çok durmuşlardı. Büyük ihtimalle Şahin onların da bizimle birlikte olacağını düşünmüşler ya da başkalarını bekliyorlardı. Evde hem arama yaparak hem de birçok soruyu bir arada sorarak ilk tepkilerimizi ölçmüşlerdi.

İlk karşılaşmalar, ilk sınavlar, ilk saldırılar, ilk duyuşlar, ilk hissetmeler hepsi de çok önemli. Hasmını nasıl etkilemişsen sonraki gelişmelere de bu etki yansır.

Polisle ilk karşılaşmam İzmir'de olmuştu. Bornova işçi direnişinden dolayı alınmıştım. O zaman da topluyduk. Ama şimdi çok daha farklı, kapsamlı bir yönelimdi. Örgütsel sorumluluk ağırdı. Örgütsel değerleri koruma, onlara zarar getirecek her şeyden sakınma, düşmanın her türlü yönelimi karşısında iradeyi, inancı ayakta tutma, bunların hepsi müthiş bir savaştı aynı zamanda. Üstelik en eşitsiz koşullarda savaşıacaksınız. Düşman her türlü tekniği, her türlü aracı kullanacak ve sen devrimci iradenle, inancınla bu savaşı yürüteceksin. 'Direniş Savaşı', 'Kızıl Kayalar', 'Dar ağacından Notlar' gibi birçok roman okumuştum, yazılanlar dehşet vericiydi. Akıl almaz işkence yöntemleri ve ona karşı yenilmeyen iradeler ya da eşsiz direniş örnekleri, kahramanlıklarla doluydu her birinde. Tümünü de yaşamış gerçeklerdi. Bunda hasmını iyi tanımak çok önemli. Düşmanını her yönüyle tanımışsan, onunla güçlü savaşmasını da bilirsin ve zafer bu temelde kaçınılmaz olur.

Geçen her an, her saniye ne kadar da önem kazanıyordu. Bir anda birçok şeyi bir arada düşünmek! Her şey çok çabuk ve kendiliğinden gelip usuna giriyor. O ana kadar hiç böyle hızlı, bu kadar şeyi bir arada düşünmemiştim. Demek ki bazı şeyleri ille de yaşamak gerekiyor! Veya sen yaşadıkça düşünceler, duygular anlam kazanıyor, somutlaşıyor.

"O sabah kaçamaz mıydık? İki bina arasındaki boşluk kullanılabilir miydi?" Olmaz mı düşünüyordum? Daha önce evde birkaç kez tahta parçasıyla denemeye çalışmıştım, fakat tahta sağlam değildi. İyi bir tahta bulmak için de kimse uğraşmamıştı. Mutfak penceresinden karşı binanın mutfağına geçiş yolu fena bir fikir değildi aslında. Karşıdakiler Siverekli yeni evli bir çiftti ve anlayışlılardı. Kadına "anahtar sorunu olursa ya da herhangi bir terslik çıkarsa o yolu deneriz" dediğimde, "olur" demişti.

Eğer hazırlıklı olsaydık polisi oyalar ve o binadan çıkabilirdik. Yine, çatı katı vardı. Lanet olsun! Birkaç dakika önceki araba seslerinden şüphelenip pencereden baksaydım, aynı şekilde çatı katından kaçma fırsatını yakalayabilirdik. Onlar merdivenleri çıkana kadar biz diğer binaya geçebilirdik. Gülaylardan farklı elbise, çarşaf giyer gidebilirdik. Ama 'keşke'lerle olmuyordu artık! Bunlar güzel düşüncelerdi, hayal etmek bile güzeldi, oysa şimdi ortada kocaman bir gerçeklik vardı. Biz evde değil, 1800 Evler'de ve sorgu odasında idik. Onları şimdi düşünmenin sırası değildi. O zaman yapaydık ya! Kendime kızıyordum, bu kadar ucuz yakalanmamalıydık!